Zambaklar Açarken

KERİME NADİR

İNKILÂP ve AKA

KERİME NADİR

zambaklar açarken

ROMAN

Üçüncü Baskı

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ Koll. Şti.
İstanbul - Ankara Cad. No. 95

KERİME NADİR'İN İNKILÂP ve AKA KİTABEVLERİ TARAFINDAN BASILAN ESERLERİ :

Aşk Bekliyor
Aşk Hasreti
Aşk Rüyası
Aşka Tövbe
Balayı
Bir Aşkın Romanı
Boş Yuva
Dehşet Gecesi
Dert Bende
Esir Kuş
Funda
Gelinlik Kız
Gönül Hırsızı
Güller ve Dikenler
Gümüş Selvi
Günah Bende mi?
Hıçkırık
Kaderin Sırrı
Kalp Yarası
Karar Gecesi
Kırık Hayat
O Gün Gelecek mi
Ormandan Yapraklar
Pervane
Posta Güvercini
Saadet Tacı
Samanyolu
Seven Ne Yapmaz
Sisli Hatıralar
Solan Ümit
Sonbahar
Son Hıçkırık
Suçlu
Suya Düşen Hayal
Uykusuz Geceler
Yeşil Işıklar
Zambaklar Açarken
Bir Çatı Altında

YELKEN Matbaası
İstanbul — 1978

ZAMBAKLAR AÇARKEN

Otelin önünde arabadan indiğim zaman sağanak halinde yağmur yağıyordu. Resepsiyondaki memura:

— 216 numarada kalan Bayan Perran Albatros'u görmek istiyorum, dedim.

Memur, önündeki deftere eğildi, parmağını bir yere bastı:

— Perran Albatros?.. Evet... Bir dakika efendim, kendisine haber verelim...

Telefonu açtı, bir süre bekledi.

— 216 cevap vermiyor Beyefendi. Lütfen biraz bekleyin, baktıralım...

— Teşekkür ederim.

Holdeki geniş koltuklardan birine oturdum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben önce bu işi muzip oğlumun bir şakası sanmıştım. Zira o gün BİR NİSAN'dı. Fakat otelin defterindeki kayıt, işin bir nisan şakası filan olmadığını ortaya koyuyordu.

Oğlumun mektubunu cebimden çıkardım, bir kere daha okudum:

«26 Mart 19..... — Roma

Tonton Babacığım,

Bizim maçlar olağanüstü başarılı geçiyor. Turnuvanın tafsilâtını gazetelerde okuyorsunuzdur herhalde... Takımın bir yıldızı olarak oğlunu kutlamak için sabırsızlandı-

ğına eminim. Şu son günler içinde bir oldu-bitti şeklinde gerçekleşen önemli bir olay nedeniyle de beni ayrıca kutlaman gerekiyor... Sana büyük bir sürprizim var: Ben dün burada yıldırım nikâhıyle evlendim!.. Dur, hemen bozulma canım... Karım güzeller güzeli bir Türk kızı... Adı Perran... Onunla Roma'da, ilk maçımızı yaptığımız gece tanıştık... İkimiz de delicesine mutluyuz... Fakat, bağlı olduğumuz görevler yüzünden, kısa bir süre için birbirimizden ayrılmak zorundayız. Ben, turnuvanın sonuna kadar burada kalacağım. Perran İstanbul yolunu tuttu bile... Ayın birinde aşağıdaki adreste bulunacak. Onu hemen çiftliğe aldırmanı istiyorum. Çünkü, ailesi İzmir'de... Ben gelinceye kadar kendisine göz kulak ol, e mi tatlı babacığım?..

Senin sevgili oğlun
Mete Albatros»

Bu ne türlü bir saçmalıktı?.. Mete'nin yapabileceği zırva işler arasında bu türlüsü hiç aklıma gelmezdi. Benim oğlum henüz bir öğrenciydi. Ele avuca sığmaz, aklı bir karış havada, yirmi yaşında bir genç... Evlenme neredeydi, o nerede?.. Mektubunda, ne kızın durumu hakkında yeterli bir bilgi, ne de bu işin nasıl olup bittiğine dair bir çift söz vardı.

Asansörle yukarı kata çıkan kırmızı üniformalı bellboy az sonra döndü. Saygılı bir tavırla bana yaklaşarak:

— Beyefendi, dedi. 216 numaranın kapısında bir not var. **«Beni rahatsız etmeyin»** diye yazılı...

Kalkıp resepsiyona yöneldim. Memur:

— Emriniz? dedi.

— Bir oda istiyorum.

— Başüstüne!

Anahtarı aldım. Fakat içime tuhaf bir sıkıntı çök-

müştü birden... Bu akşam yalnız kalmak istemiyordu canım nedense...

Anî bir kararla aşağı kata inen merdivene doğrulup pavyonun yolunu tuttum.

Pavyon çok kalabalıktı. Bir alay zıpır genç doldurmuştu salonu...

Bir köşeye oturdum. Garsona bir viski-soda söyledim.

Gizli ışıklar bir renk fantezisine boğmuştu her yanı... Küçük bir dans orkestrası bir pop müziği çalıyordu; çiftler çılgın gibi dans ediyordu.

Viskimi yudumlarken, gergin sinirlerimi böyle bir hava içinde yatıştırmanın imkânsızlığını düşündüm. Fakat oturduğum yere mıhlanıp kalmış gibiydim. Oğlumun Avrupa'da bir yıldırım evlenme yapmış olmasını bir türlü aklım almıyordu. Onu bu anî karara iten nedenler neydi acaba?.. Kafamda binbir soru kaynaşmaktaydı.

Evet, pavyonda gençler müthiş eğleniyorlardı... Loş köşelerde birbirine sokulmuş sarmaş dolaş olmuş, ateşli fısıltılara dalıp etrafı unutmuş olanlar da vardı aralarında...

Gençliğinizi sizden almış ve sizi şöyle bir kenara itivermiş olan hayat, bazen yüreğinize zehirli bir neşterin ucuyla dokunuverir... Derin bir esef, bir karamsarlık kaplar içinizi...

İşte o anda ben de böyle bir ruh haleti içindeydim.

Bir viski-soda daha ısmarladım. Ama gençler işi iyice azıtmaya başlamışlardı. Dazlak kafalı piyanist ikide birde ayağını kaldırıp tuşlara topuğu ile vurarak gök gürlemesine benzer korkunç sesler çıkarıyordu piyanodan... Kırmızı sakallı davulcu da ondan aşağı kalmıyordu şamatayı ayyuka çıkarmakta... Üstelik durmadan çirkin kahkahalar savuruyordu.

Derken ortaya fırlayıp mikrofonu uzun saçlı, İsa kılıklı şantörün elinden kapan ve bir isteri sar'asına tutulmuşcasına açık saçık şarkılar döktürmeye başlayan ince, sarışın bir kız striptiz numarasına geçti...

Gerçekten iyice azıtmışlardı bunlar... Salonu yıkan gürültü beynimi sarsıyordu.

Birden yüzüme yumuşak bir şey çarptı. Striptiz yapan sarışının sütyeniydi bu. «Artık bu kadarı da fazla!» dedim ve ayağa kalktım.

Kız, bana karşıdan çapkın öpücükler gönderiyor; gözleri tahrik edici bir davetle ışıldıyordu.

Kendimi iyi hissetmediğimden bu işi burada kesmeyi doğru buldum ve yürüyüp salondan çıktım.

Sabahleyin biraz geç uyandım. Yatarken almış olduğum bir Mogadon deliksiz bir uyku ile üzerimdeki bütün yorgunluğu atmamı sağlamıştı.

Acele giyindim. Bizim nâzenin gelin hanım acaba hâlâ uyuyor muydu?.. Onu bir an önce görmek için sabırsızlanıyordum.

Telefonu açarak santraldan 216 numarayı bağlamalarını istedim. Az sonra peltek, uykulu bir ses kulağımın içine üfler gibi:

— Alo!.. dedi.

— Bayan Perran Albatros'la mı görüşüyorum?..

— Evet, buyrun?

— Ben, Oğuz Albatros... Kocanızın babası!..

Kısa bir duraklama oldu. Sonra ses birden canlandı:

— Affedersiniz... Bir dakikada giyinirim...

— Sizi holde bekliyorum.

Fakat dakikalar geçiyor, bizim gelin hanım görünmüyordu. İki adımda bir saate bakarak holü bir baştan bir başa arşınlamaya başladım.

Sonunda sabrım tükendi ve ani bir kararla asansöre bindim; kendimi 216 numaralı odanın kapısında buldum.

Kanadı aralarken içimde garip bir heyecan vardı. Ne olsa gelinimi, biricik sevgili oğlumun (bizim köftehorun) karısını görecektim. Bu yıldırım evlenmenin bendeki etkisi hiç de olumlu değildi ama, yine de bana bir mutluluk getirmişti galiba!..

İçeriye girince, bir paravan arkasından çıkan kumral saçları kısa kesik, çocuk yüzlü, güzel bir genç kızla karşılaştım. Bana gülümsüyordu. Çok sıcak, ahbapça bir tebessümle...

Birden donup kaldım. Bu yüz bana hiç de yabancı değildi.

— Siz!?..

— Ben!..

O da hayretle duraklamıştı...

— Tuhaf!.. dedim.

O da:

— Tuhaf!.. dedi.

Gerçekten şaşkın ve tedirgin:

— Bu ne demek oluyor, küçük hanım?..

— Kötü bir rastlantı!.. Sizi dün gece beklemiyordum ki!.. Geç vakte kadar gelmeyince, gelmenizden ümidi kesmiştim...

— Evet, keşke gelmemiş olsaydım dün gece!..

Hâlâ aralık duran kapıyı sertçe kapadım. Gözlerimi kısarak onu baştan ayağa süzdüm:

— Ama dün gece sarışındınız!..

— Bir peruktu o... Bağışlayın... Can sıkıntısından patlıyordum... Arkadaşlarla biraz eğlendik... Çok masumca...

Elimdeki küçük notu suratına fırlattım:

— Çok masumca ha!.. Eğer benimle de eğlenmek istiyorsanız, size haddinizi bildiririm! Sizden soracağım hesabı eve saklıyorum. Meğer oğlum budalanın biriymiş!.. O böyle numaralarınız olduğunu biliyor mu?

Hıçkırığı andırır kesik bir gülücük...

— Yok canım... Hem bilse ne çıkar?.. Böyle şeyler Avrupa'da o kadar normal ki!..

— Burası Türkiye... Ve siz evli bir kadınsınız Bayan Perran Albatros!..

Küçük hanım omuz silkti bir çeşit bezginlikle... Ama hep gülmesini tutmaya çalışıyor gibiydi:

— Sahiden çok kötü bir şans işi oldu bu... Yani sizinle bu şekilde karşılaşmamız...

— Benim için farketmez. Sizi bir an önce gerçek çehrenizle tanımış oldum!..

— Bu hakareti hakettim efendim. Bakalım nasıl cezalandıracaksınız beni?..

— Bayan Albatros, lütfen çabuk hazırlanın!

— Ben hazırım!

— Mete'ye bu skandaldan söz edecek değilim. Umarım ki siz de bundan böyle aklınızı başınıza toplarsınız!..

Altüst bir halde, ne düşüneceğimi ve ne yapacağımı kestiremiyordum. Daha fazla konuşmayı gereksiz buldum ve hızla yürüyüp odadan çıktım.

Az sonra benim araba ile çiftliğin yolunu tutmuştuk.

Fildişi renkli, otomatik vitesli, en son model, gıcır gıcır bir Rambler'di arabam... Bütün hırsımı ondan almak istercesine, deli gibi basıyordum gaza...

— Arabanız şahane!.. diyen bir ses duydum yanıbaşımda. Cevap vermedim.

Bir gün evvelki yağmurlardan sonra hava besberrak açmıştı. Kilyos dolaylarında olan çiftliğimizin yolu Belgrat ormanlarından geçer ve böyle güzel bir havada bu yol orman yollarının en güzelidir.

Ama o anda, korkunç bir hayal kırıklığının çöküntüsü içinde, sinirden ağzımın içi paslı olarak, gözüm bir şey görmüyordu.

«Şimdi olup bitmişi bırakıp da olacağa bakmak gerek!» diye içimden geçirdim. Acaba, Mete'ye hiç bir şey açmamak yerine, her şeyi açıkça anlatmak daha mı doğru olurdu?.. Kafamda evirip çevirdiğim fikirler bir avuç ateş gibi beynimi yakıyordu.

— Çok uzakta oturuyorsunuz. Tevekkeli Mete sizinle şehirde buluşmamızı istemedi!..

Yine cevap vermedim.

Kısa bir duraklamadan sonra gelin hanım yavaşça:

— Dün gece için özür dilerim!.. diye ekledi.

Bana yan gözle bakıyordu. Kapıp almaca gözlerinin fındık yeşili olduğunu ve içten içe benimle alay ediyormuş gibi süzüldüğünü gördüm. Pırıl pırıl zekâ ışınları saçıyordu bu gözler... Bizim ahmak oğlanı gönül kapanına kıstıran muhteşem tuzak!.. Buna şaşılacak kadar güzel bir profille, nefis dudakları ve yanakları gamzeleyen şıpsıcak gülücükleri de eklersek, Mete'nin neden öyle yıldırımla vurulmuşcasına bütün silâhlarını birden teslim edivermiş olduğu kolayca anlaşılır.

Sözün kısası, Perran Albatros baştan ayağa korkunç bir güzelliğin ve fettanlığın kadınıydı. O kadar da gençti ki!..

Oğlumu her yönden mazur gördüm. Hatta ona acıdım. Çünkü böyle bir yaratığın, erkeğini tam bir huzur ve güven içinde mutlu edebilmesi bence imkânsızdı.

— Profilimi nasıl buluyorsunuz?..

Tekrar dişlerimi sıktım ve gözlerimi bütün dikkatimle önümdeki yola verdim.

— Burnumu çok beğeniyor... Roma'da tanıştığım ünlü ressam Antonio Rossi hatlarımın yeryüzünde bir benzerine rastlamamış olduğunu söyledi... Benim bir portremi yapmak için çıldırıyordu...

Sert bir yan bakışla sözünü kestim:

— Ağzınızdaki şu sakızı çıkarın atın! Soyadımı taşıyan gelinimin her türlü saygı kurallarına uyması gerek!..

— Soyadınızın ne özelliği var anlamadım! Albatros ne demek?

Yine gülmesini tuttu. Bu arada ağzından çıkardığı sakızı açık camdan fırlatıp atmıştı.

— Albatros, en büyük deniz kuşu demektir.

— Dehşet!.. Demek «Perran Albatros», «uçan kocaman deniz kuşu» anlamına geliyor!..

— !..

Göz göze geldik. Bana bu defa açıktan açığa alaylı, hatta meydan okurcasına bakıyordu. Bu küçük hanım beni ne sanıyordu acaba?.. Vakıa hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Sadece onun oğlumun başına örebileceği çoraplar beni ilgilendiriyordu.

Çiftliğe gelinceye kadar bir daha konuşmadık. Bizi kapıda kâhya Halim Efendi karşıladı:

— Hele şükür gelebildiniz Beyim!.. Dün geceki sağnaktan her yanı seller bastı da sizi merak ettik...

— Çok rahat geldik Halim Efendi. Yollarda bir şey yoktu...

İhtiyar adam ilgi ile Perran'a bakıyordu.

— Küçük hanım gelinimiz, değil mi?

— Evet, sevgili Mete'mizin karısı...

— Hoş geldiniz gelin hanım!.. Sizi Mete ile beraber beklerdik ama, o gelinceye dek burada rahatınızı sağlamaya çalışırız gene...

Perran hafifçe boyun kırarak teşekkür etti.

Uşaklar koşup bagajdaki bavulları aldılar. Yağmurla yıkanmış olan tabiat sabah güneşi altında pırıl pırıldı.

Küçük hanım her yana çocuksu bir merakla bakıyordu şimdi... Yeni bir âleme girişin fantezisi onu iyiden iyiye sarmış gibiydi. Kendisini şaşkın ve hayran izleyen gözlerin farkında görünmeksizin, yanıbaşımda çiftlik evine doğru uzanan iki yanı ağaçlı yolda sessizce yürüdü.

Evin kapısını bizim Zülfiye kız açmış, Perran onun selâmını da güleç bir yüzle almıştı. Fakat merdiven başında bir heykel gibi dikilmiş duran İclâl Hanımı görünce yüzü hafifçe gerildi.

— Hoş geldiniz, Oğuz Bey!

— Hoş bulduk İclâl Hanım. İşte gelinimiz Perran... Mete'mizin bize emaneti... Onu alıp getirdim... Artık kendisiyle siz gereğince meşgul olursunuz...

İclâl Hanım basamakları ağır ağır inerken:

— Hoş geldin kızım! dedi.

Perran'ın yüzündeki gerginlik kaybolmuştu. İclâl Hanım'ın eline uzandı. Beriki onu kendine doğru çekerek:

— Gel, seni öpeyim, dedi. Maşallah! Pek cici bir hanım kızsın...

— Teşekkür ederim.

— Hemen odana çıkmak, değişmek ister misin? Yoksa...

— Hemen çıkmak isterim tabiî...

Onlar üst katın yolunu tutarlarken ben de çalışma odama girdim ve yazı masamın başındaki koltuğa çöktüm.

Çok sinirliydim. Bu küçük kadına karşı nasıl davranmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. Fakat aslında Mete'yi suçlamaktaydım yine... O, babasının değil, anasının oğlu gibi hareket etmişti.

Biraz sonra İclâl Hanım göründü:

— Gelin hanım banyo yapıyor... İyi bir kıza benzer... İnşallah Mete'mizi mesut eder... Bunlar ne zaman tanışmış, nasıl evlenmişler kuzum? Size neler anlattı?..

— Hiç bir şey anlatmadı henüz...

— Oğlumuz havaî bir gençtir... Bunu kabul etmeliyiz... Sonra, daha bir çocuk... Evlenecek durumda değildi ki!..

İclâl Hanım bir süre cevap vermemi bekledi. Sonra omuzlarını kaldırarak ekledi:

— Onun bu iş nesineydi?.. Üstelik sizin bir reyinizi bile almadan...

— Maalesef bugünün gençleri genellikle akıllarına

eseni yapıyorlar İclâl Hanım... Bu iş zamansız elbette... Ama olmuş bir kere...

— Ne olursa olsun, Mete'nin bu şekilde evlenmesi beni hayal kırıklığına uğrattı doğrusu!.. Bu evlenme gerçekten çok zamansız... Sonra biz gelinimizi şanımıza lâyık bir düğünle, teliyle duvağıyle almak isterdik şüphesiz!..

— Bunun bir önemi yok bence... Esas mesele onların anlaşmaları ve mutlu olmaları...

İclâl Hanım ellerini kavuşturmuş, kır saçlarına rağmen o saygılı Çerkez soyunun ciddiyeti içinde karşımda ayakta duruyordu. Bakışlarını yere dikip biraz daha düşündükten sonra başını kaldırdı:

— Bu kız çok zeki ve çok güzel! Mete'yi avucunun içine alması işten bile değil bence... Oğlumuz eşine ve yuvasına sıkıca bağlandıktan sonra da işler yoluna girer sanırım...

— Bunu zaman gösterecek İclâl Hanım. Şimdi bu konuyu bırakalım. Bana telefon eden oldu mu?

— Evet, avukatınız iki kere aradı. Davayı temyiz bozmuş! Sizinle acele görüşmesi gerektiğini söyledi.

— Davayı temyiz bozmuş ha!..

İclâl Hanım hüzünlü bir şekilde yüzüme baktı. Sesi de sanki bana yalvarıyordu:

— Davayı yenilemezsiniz inşallah! Bu iş de böylece kapanır gider. Hayırlısı da bu olur sanırım!

Öfkemi güç tutarak:

— İclâl Hanım, dedim. Bu iş yalnızca beni ilgilendirir. Buna Mete bile karışamaz!

— Bana kalırsa Mete'nin hatırı için bu işten vazgeçmelisiniz. Mete baştan beri çok sevdiği annesiyle babasının ayrılmalarına karşıydı... Davanızı temyizin bozmuş olmasına sevinecektir muhakkak! Hem şimdi bir

de gelinimiz var. Onun bir anneye ihtiyacı olmayacak mı?..

Artık öfkemi tutamadım:

— Öyle bir anneye asla! diye bağırdım.

İclâl Hanım ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. Sadece:

— Siz bilirsiniz!.. dedi ve odadan çıktı.

.....

Çalışmaya öyle bir dalmıştım ki, Perran'ın odaya girerken kapıyı vurup vurmadığını farketmedim.

Mor kadife bir pantolonla çok zarif bir lâme dantel blûz giymişti. İnce bir vücudu vardı. Kısa kumral saçları banyonun nemini taşıyordu. Yanakları al al, gözleri ışıl ışıldı. İçimden:

«— Bu bir çocuk, canlı bir bebek!» diye geçirdim ve onun hakkında vermiş olduğum ilk hükmü çürüten bir iyimserlik doldurdu yüreğimi birden. Zaten küçük gelin çoktan bağışlandığından emin, tatlı tatlı gülüyordu:

— Çalışıyor musunuz, üstat?

— Evet!

— Yeni bir piyes mi?

— Hayır, bir polemik...

Geçip karşımdaki koltuğa oturdu; bacak bacak üstüne attı:

— Kocamın babasının ünlü bir yazar olması doğrusu kıvanç verici bir şey benim için... Yani kaynatamın... Ama «kaynata» eski bir deyim... Sizi kendi adınızla çağırmayı tercih ederim, Sayın Oğuz Albatros!..

Kan tepeme çıktı:

— Bu ne lâübalilik!.. diye parladım. Kaç yaşındasın sen?

— On dokuz! İşte nüfus kâğıdım... Mete ile evlenme kaydımızı da orada bulacaksınız...

Önüme koyduğu nüfus kâğıdına şöyle bir göz attım:

— Demek oğlumdan sadece bir yaş küçüksün?

— Evet, size bal gibi «baba» diyebilirim, değil mi? Ama «baba», veya «kaynata» farketmez bence... İkisi de sizin gibi yakışıklı ve hoş bir erkeğe hiç uymuyor...

Bir süre sustum. Yine öfkeme yenilmekten, onun kalbini kırmaktan korkuyordum.

— Bana bir sigara verir misiniz?

Dişlerimin gıcırtısını duymuş olacak ki, yanaklarında iki çukur belirdi. Gerçekten ona esaslı bir zılgıt vermem gerekiyordu. İşi baştan sıkı tutmalıydım. Zira terbiyeden yoksun ve küstah bir yaratıktı bu küçük kadın...

Yazı makinesini kapadım; arkama yaslandım:

— Şimdi bana her şeyi baştan anlat bakalım!..

Hafifçe kaşlarını kaldırdı:

— Yani?..

— Önce seni tanımak istiyorum. Sonra da... Mete ile nasıl tanıştığınızı anlatırsın...

— O! Demek Mete size hiç bir şey yazmadı?..

— Onun gibi bir şey...

— Dinleyin o halde... Hatta dilerseniz not edin anlatacaklarımı...

Dudağının kıvrımında hafif bir acılık belirip kayboldu:

— ... Ama zahmetinize değmez... Ben orta halli bir ailenin tek kızıyım... Öğretmen olan babam geçen yıl öldü... Annem terzidir. Küçük bir mağazanın çocuk konfeksiyonunda çalışır... Ben İzmir Koleji'ni bitirdim. Sonra Akademi'ye girmek üzere İstanbul'a geldim. Heykeltraş olmak istiyordum. İstidadım da vardı buna...

Fakat geçim zorluğu her şeyi altüst etti... Annem yeterince para gönderemiyordu bana... Kısa bir süre, özel bir enstitüde mankenlik yaptım... Fakat bu işle Akademi'yi bir arada yürütemedim... Mankenliği seçmek zorunda kaldım...

Perran'ın serin bir ırmak gibi akan tatlı ve dokunaklı bir sesi vardı. Hayat hikâyesini anlatırken gözlerini hüzünlü bir cilâ bürüyordu:

— ... Mankenlik, hayata bir başlangıç olarak fena meslek sayılmaz. Kazancı bakımından demek istiyorum... Ama ben, bu işi sevmedim... Kendi kişiliğini başkalarının zevkine satmak... Birtakım kuralların canlı makinesi olmak... Her şeyiniz ölçülü... Adımlarınız, gülücükleriniz, hatta nefes alışınız... Ben özgürlüğü severim... Kendi kişiliğimle yaşamak isterim... Kimsenin davranışlarına karışmasına, beni bir başka biçime sokmasına tahammül edemem...

Küçük gelin bu sözleri biraz da bana mı dokunduruyordu acaba?.. Şaşkın kuzucuk!..

Hiç bir reaksiyon göstermedim. O, sigarasını tablaya bastırdı. Ellerini kavuşturup parmaklarını dizi üzerinde birbirine kilitledi ve sözünü şöyle yürüttü:

— ... Akademideyken geceleri steno-daktilo kurslarına devam etmiştim... Altı ay evvel bir turizm acentesinde dolgun ücretle iş buldum ve mankenliği bıraktım... Acente, iyi dil bilen elemanlarına seyahat fırsatları da veriyordu. Daha doğrusu, bu elemanlar acente tarafından düzenlenen yurtdışı gezilerde yolculara rehberlik ediyorlardı... Bu suretle ben de birkaç defa Avrupa'da tur attım...

Perran burada heyecanla gülümsedi ve:

— Mete ile tanışmamız çok garip bir şekilde oldu!.. diyerek söze başka açıdan girdi. Bir futbol maçında... Roma'da yapılmakta olan bu son Avrupa şam-

piyonasında... Bizimkiler İtalyanları 4-0 yenmişlerdi o gece... Gollerin üçünü Mete atmıştı... Onu omuzlarda taşıyorlardı... Ben de elimde bir buket çiçekle soyunma odasına koştum... Acentemiz adına kendisini tebrik etmek istiyordum... Fakat kapının önündeki kalabalık korkunç bir dalga gibiydi... İtiş kakış arasında elimdeki buket bölünüp parçalandı. Bir anda kendimi yerde buldum... Bayılmışım...

Gözlerimi açtığım zaman ilk gördüğüm Mete'nin güleç yüzü oldu... Aydınlık bir odadaydım. Mete başucumda ayakta o upuzun boyu ile dikilmiş duruyordu...

«— Başardınız!..» dedi.

Şaşkın şaşkın:

«— Neyi?..» dedim.

«— Tanışma taktiğiniz bir hârika doğrusu!..»

«— Ben sizi acentemiz adına tebrik etmeye gelmiştim sadece...»

«— Ama bunun için yerlere kapanmanıza lüzum yoktu ki!.. Ya nalçalı ökçelerden biri o güzel yüzünüzü ezseydi?..»

«— Beni kurtardığınız için çok teşekkür ederim!..»

«— Sizi ben kurtarmadım... Nefis bir kız senin için bayıldı dediler; merak ettim de geldim buraya...»

Hemen ayağa kalktım. Birden onu tokatlamak gelmişti içimden... Bunu herhalde sezdi ki, havaya kalkan elimi tuttu:

«— Gerçekten çok güzelsiniz!» dedi. Sonra da:

«— Yarın akşam benimle yemek yer misiniz?» diye sordu.

Sırf ona gereğince bir ders verebilmek için:

«— Kabul!..» dedim.

Gururla güldü. Ama ben bu kendini beğenmiş oğlanın burnunu kırmaya ahdetmiştim.

Ertesi akşam gelip beni otelden aldı. Roma'nın

lüks lokantalarından birinde şahane bir yemek yedik. Sonra şehirde gezmeyi teklif etti... Doğrusu çok kibar davranıyordu bana karşı... Bir pavyona gittik. Sonra daha başkalarına... Müthiş neşeli bir gece geçirdik... Ondan öç alma kararımı unutup gitmiştim bile!.. Ayrılırken ertesi akşam için de sözleştik...

Perran sustu. Sözlerinin bendeki etkisini anlamak ister gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. Hiç renk vermeden ciddiyetle:

— Buraya kadar normal!.. dedim.

Küçük, berrak bir kahkaha...

— Bundan gerisi de normal!.. Birkaç gün içinde birbirimize çılgınlar gibi tutulduk... Fakat hemen ayrılmak zorundaydık... Çünkü, bizim acentenin gezi programına göre, maçları izlemek üzere Roma'da sadece beş gün kalabilecektik... Mete, programda küçük bir değişiklik yapmamızı ve kuzeybatı Avrupa gezimizin dönüş yolunu yine Roma'dan geçirmemizi teklif etti. Aptal aptal yüzüne baktığımı görünce de:

«— Seninle evlenmek istiyorum kız!..» dedi. «Burada, sefarette evleniriz... Nikâh için gereken işlemi sen dönünceye kadar hazırlatırım ben... Arkadaşlarım var orada...»

«— Bu ne telâş?» dedim.

«— Seni elden kaçırmaktan korkuyorum!..» dedi.

«— Kaçmaya niyetim yok ki!» dedim.

İşte böyle Sayın Oğuz Albatros!.. Oğlunuzla bu şekilde evlendik... Sakın beni onu baştan çıkarmakla suçlamayın! Güvensiz bir dünyada yaşıyoruz. Onun beni kendisine bir nişan halkasının bağlamaya yeterli bulmaması normal değil mi?.. Bir yıldırım tutkusu bahis-konusu olunca işler böyledir işte!..

Cevabımı heyecanla bekledi. Sustuğumu görünce:

— Doğrusu, diye ekledi; bulunmaz Hint kumaşı de-

ğilim! Ama, Mete böyle düşünmüyor. «Erkeklerin gözü kör müymüş bu zamana kadar?.. Seni nasıl görmemişler?.. Nasıl bırakabilmişler seni?..» diye basıyor yaygarayı... Oysa, bunda şaşacak bir şey yok... Çok parlak teklifler aldım o güne kadar... Ne olağanüstü fırsatlar çıktı karşıma bilseniz!.. Ama ben hepsini reddettim, çiğneyip geçtim... Çünkü, kalbimin erkeğine rastlamamıştım...

Perran böyle diyerek tekrar sigara kutusuna uzandı. Elimde olmadan sertçe:

— Kızım!.. dedim. Artık geçmişleri bir yana bırakalım... Bundan böyle evli bir kadınsın... Kocana ve ailene karşı birtakım ciddî görevlerin var...

Sigarayı yakmadan kibriti üfledi:

— Tuhaf!.. Siz beni bir eski zaman gelini mi sanıyorsunuz? Biz Mete ile hayatımızı dilediğimiz şekilde düzenleyeceğiz... Bu hususta hiç kimse bizi etkileyemez.

— Mete henüz bir öğrenci, Perran Albatros!.. İktisat Fakültesi'nin birinci sınıfında... Bunu biliyor musun?..

— Evet! Fakat onun bana karşı gösterdiği büyük ilgi ve iyiniyet, kendisini olduğu gibi kabul etmemde tereddüde yer bırakmadı... Ondan çok hoşlandım ve ona güvenle bağlandım... İki genç birbirini severse, akar sular durur azizim... En kısa zamanda işlerimizi yoluna koyacağımızdan emin olabilirsiniz!..

Sinirden dudaklarımı kemirerek:

— Ama o günün tarihinin hangi mutlu yılın takviminde yer alacağını Tanrı bilir!.. dedim.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Ne demek istediğimi anlamıyor musun?

— Hayır! Böyle garip bir mantığı anlamak zor!..

— Biraz daha saygılı ol rica ederim.

— Bağışlayın! Öyle ya, Mete'nin babası olduğunu-

zu, ve kısa bir süre için de olsa, sizin ekmeğinizi yiyeceğimizi unutmamalıyım!..

Bu sözleri gözlerimin içine bakarak ezici bir vakarla söylemişti. Bir an durakladıktan sonra, verecek cevap bulamamış gibi:

— Niçin kısa bir süre için?.. dedim.

— Çünkü, Mete çalışmasa da, ben mutlak çalışacağım... Şimdi bir ay kadar izin aldım işimden... Küçücük bir evimiz, kendimize göre bir yaşantımız olacak... Bunda kararlıyız Mete ile...

Yüreğim bir tuhaf sıkıştı nedense... Kime karşı kızgın olduğumu bilmiyordum.

O, hafiften alaya geçer gibi:

— Oğuz Beyefendi, dedi. Bugünkü evliliklerde eski usuller uygulanmıyor artık... Koşullar tamamen değişti... Ünlü bir yazarın bunları bilmesi gerek!..

Bu kız beni çıldırtabilirdi. Sinirlerim son derece gergin, kafamın içi hâlâ altüsttü. Ama ona karşı sert tutumun hatalı olabileceğini düşünerek, daha sabırlı davranmaya karar verdim. Hatta aile içinde kendisine karşı müşfik ve ilgili görünmeye çalışmalıydım. Mete'nin hatırı için yapmalıydım bunu... Elbette zamanla her şey yoluna girecekti.

İçimi çektim ve gülümsedim:

— Yavrum, benim bütün dileğim sizin mutlu olmanızdır. Yapılacak işleri konuşmak için çok vaktimiz var. Hele Mete Avrupa'dan dönsün...

Bir süre sessiz geçti. Pencereden uzaklara baktım. Karşıda, yeni yeşeren kırlar öğle güneşi altında nefis bir tabloydu. Öyle derin bir sessizlik içindeydik ki, ağaçların dallarında ötüşen kuşların cıvıltıları tam bir berraklık içinde duyuluyordu.

— Sizi kırmak istemedim, üstadım. Ne olsa durumun sahibi sizsiniz yine...

Başımı çevirince Perran'ın bana garip bir merakla baktığını gördüm.

— Siz belki de bizi, bizim dilediğimizden de fazla anlarsınız!.. Çünkü siz olgun bir insansınız. Hayatın topluma getirdiği yenilikleri, zamanın bütün gerekçelerini normal kabul edersiniz!.. Ben Mete'ye olan sevginizi paylaşmak, size iyi bir gelin olmak istiyorum sadece...

— Mesele yok canım! diye gülümsedim.

— Mesele var. Hatta meseleler var. Bugün hemen her aile ile çocukları arasında olandan... Yaşlılar genç kuşağı anlayamıyor bir türlü... Bir çelişme, bir huzursuzluktur gidiyor... Bu yüzden gençler ailelerinden kopmakta... Dilediğince özgür yaşayabilmek için tabiî...

— Perran Albatros!..

— Efendim!..

— Sözü kısa keselim... Seninle burada birtakım sosyal sorunları tartışacak değilim... Oğlumla evlenmekle ailemizin bir parçası oldun... Aile kutsal bir bütündür... Bunu şimdiye kadar öğrenmedinse, bundan böyle öğrenmen gerek!..

Küçük gelin birden köpürürcesine:

— Siz bu öğütleri neden oğlunuza vermediniz?.. dedi.

— Oğluma mı? Ne demek?..

— Evet, darılmayın ama, Mete bugün toplumda sorunlar yaratan çılgın gençlerin en aşırılarından...

Dudağımı ısırdım:

— Öyle de olsa, o bir erkek!..

— Ay! Sizde böylesine eski bir kafa... Pardon, düşünce... İnanılır şey değil!..

Ayağa kalktım:

— Kızım, gereğinden fazla konuştuk... Yemek vakti oldu... Haydi aşağıya inelim.

Yerinden fırlayan Perran:

— All right!.. diyerek bir balerin gibi kaygan bir sekişle önümden süzülüp geçti. Sonra hafif bir reveransla kapının yanında durakladı:

— Karnım da fecî şekilde acıktı hani!.. Kolunuza girebilir miyim?..

— Elbette!..

Koluma girdi. Çalışma odasından böyle çıktık. Merdivenleri de kolkola indik.

Alt katta bizi karşılayan İclâl Hanım bir durakladı hafiften... Ama hislerini gizleyen ölçülü bir tebessümle:

— Maşallah!.. dedi. Kaynata-gelin çok iyi anlaşmış görünüyorsunuz!..

— Öyle gerekmez mi İclâl Hanım?

— Tabiî Oğuz Bey... Sofrayı bahçede hazırlattım. Havalar daha biraz serin ama, havuzbaşı rüzgâr tutmuyor. Gelin Hanım herhalde bahçemizi çok beğenecektir...

Perran heyecanla:

— O! Şüphesiz!.. diye gülümsedi.

Havuzbaşında, zambak tarhları arasında sarmaşık gülleriyle örtülü bir çardak vardı. Sofra bu çardağın altına kurulmuştu. Fakat bizden önce oraya gidip oturmuş olan uzun kır saçlı, şişman adamı görünce soluğum tutuldu.

— Bir misafirimiz var Perran! dedim.

— Kim?

— Eski okul arkadaşlarımdan bir filozof!.. Daha doğrusu öyle geçinen biri... Kendisi özel liselerde fizik - kimya okutur...

Perran ellerini çırptı:

— Tamam! İşte genç kuşağı destekleyeceğini sandığım önemli bir kişi... Adı nedir bu sayın filozofun?..

— Sâbir Ceylân...

— Hiç duymadım bu adı...

— Sizi tanıştırayım...

Sâbir ayak sesimize dönmüş, önüne çarşaf gibi açmış olduğu gazeteyi katlamıştı:

— Vay Oğuzcuğum!.. Tebrik ederim yahu!.. Neler duydum?.. Doğru mu sevgili Mete'mizin evlendiği?..

— Evet. İşte gelinimiz Perran...

— Hele bak! Demek bu cici küçük hanım, bu nefis çiçek, Mete'mizin karısı, gelinimiz ha?..

Ne geveze heriftir şu Sâbir!.. Ayağa kalkarken bir bardak devirdi. Güpegündüz istim üstünde... Gözleri çakmak çakmak... Yaradana yan bakıyor...

— Hoş geldin, Sâbir... Otur, otur... Evet, Mete'miz evlenmiş Avrupa'da... Bize sürpriz yaptı!..

— Şaştım doğrusu! Bu nasıl iş böyle Oğuzcuğum?..

— Atom çağında hiç bir şeye şaşmamak gerek!.. İnsanoğlu ay'a gidiyor kardeşim...

— Öyle ya! Hi hi hi...

Sâbir, Perran'a alıcı gözle bakıyordu:

— Öf yahu! Mete turnayı gözünden vurmuş!..

Perran:

— Kompliman yapmayı çok seviyorsunuz herhalde Beyefendi!.. dedi.

— Yo, hiç sevmem... Kimseye de yapmam... İşte şu İclâl Hanım olacak cadaloz... Aman nerede o?..

— Buradayım!.. diyerek İclâl Hanım arkamızdan dolaşarak sofranın başına dikildi.

— Hay Allah! Yine pot mu kırdık?.. Şaka... Şakacıktan öyle söyledim İclâl Hanım...

— Bilirim, çok şakacısınızdır Sâbir Bey!..

O sırada sofraya salataları koymakta olan Zülfiye kız kıkırdayıp duruyordu. Sâbir, ona ters ters baktı. Biz de bu arada sofraya oturduk.

Küçük aşçımız İbrahim servise koşmuştu. Kabiliyetli, cin gibi bir oğlandır İbrahim... Yemek konusunda en titiz olanların bile pişirdiği yemeklerin tadı damağında kalır.

— Bugün neler yaptın bize bakalım aşçıbaşı? dedim. Gelinimiz şerefine herhalde seçme bir liste döktürmüşsündür...

İbrahim kulaklarına kadar kızardı. Kaçamak şekilde Perran'a bakıyordu:

— İşte, elimizden geleni yaptık Beyefendiciğim!..

Sofrada Sâbir'le ben karşılıklı geçmiştik. Perran, İclâl Hanım'la yanyana oturdu. Masada fazla bir takım vardı.

— Zülfiye, dedim. Şu takımı kaldır da, onun yerine buzlukla içkileri koy...

İclâl Hanım öteden atıldı:

— Yok canım, dursun o takım yerinde... Halanız telefon etti. Yemeğe geleceğini bildirdi...

— Halam mı? İşte bu güzel!..

Söz ağzımdan biraz mânalı kaçtı galiba... Perran'ın bakışlarında bir soru ifadesi belirdi hemen... Açıklama yapmak lüzumu duydum:

— Halamı çok severim. Şeker gibi kadındır... Ama, onu dehşetli kıskanırım!..

— Sahi mi? Nesini kıskanırsınız?..

— Hayatın tadını çıkarmasını, kendine güvenini, iyimserliğini, şansını, herkes tarafından sevilmesini, özetle, her şeyini... Benim halam kimdir, biliyor musun?..

— O da ünlü bir kişi demek?..

— Hem de nasıl!.. Bu ülkede yedisinden yetmişine kadar herkes onu tanır... Günde ortalama kırk elli mektup alır hayranlarından...

— Artist mi halanız?

— Hayır, romancı... Ama, popüler bir yazar... Halkın sevgisini kazanmakta özel bir kabiliyete sahip...

Perran bu konuyu çok ilginç bulmuş görünüyordu:

— Soyunuzda var bu yetenek demek?.. Ne enteresan!..

Merakla bir bana, bir Sâbir'e bakıyordu:

— Kimdir bu ünlü romancı?..

Sâbir hemen atıldı:

— İşte sana bir bilmece kızım!.. Bil bakalım kim?.. Kitapları piyasada en çok cayırtı koparan, etrafında filmcilerin pervane oldukları sır dolu kadın!..

Perran'ın heyecanlı sesi:

— Buldum! diye yükseldi. Tomris Albat!..

— Tamam!..

— Ama, bu bir bilmece sayılmaz ki!.. Bu ülkede herkes Tomris Albat'ın roman alanında başa güreştiğini bilir... Gerçekten bir dev yazardır o... Ben de romanlarına tutkunumdur... Epiyce yaşlı olmalı!..

— Eh, altmışına merdiven dayadı... Ama gören, kırk beşten fazla vermez...

— Fakat, onu ününden ötürü kıskanmamalısınız!.. Siz de ünlü bir yazarsınız çünkü...

— Kıskanırım!.. Halkın takdirini kazanmak başka, sevgisini kazanmak bambaşkadır... Ben realiteye dönük bir yazarım ve yeniyi, orijinali seçerim hep... Alışılmamış bir stil uygularım... Bu bakımdan pek anlaşılamıyorum!..

— Şahane piyesler yazıyorsunuz... Bunlardan birkaçı sanat ödülü de aldı sanıyorum...

— Evet ama, bu piyesler ülkemizde sadece bir avuç aydına hitap ediyor... O ise işin püf noktasını bulmuş... Kaleminin ustalağıyle bütün milleti baştan çıkarıyor... Benim gibi birçok yazar çalakalem yeni akımda bir varlık olabilmek çabasında yavrum... Hal böyle iken,

romantizmin fiyaskosunu görmek yerine, bir avuç hayalden doğan zaferin gölgesinde toz olmak tabiî ki kanıma dokunuyor... İşte mesele bundan ibaret!..

Kahkahalar yükseldi. Perran ellerini kaldırarak:

— Neler söylüyorsunuz canım? dedi. Bana kalırsa bunları halanız duymasın! Sizi ayıplar sonra...

— Halama neler söylemem ki!.. Ama çok olgun kadındır. Güler geçer hepsine...

Sâbir sofraya bakıp yutkunarak:

— Şimdi bu hatun kişiyi mutlaka yemeğe beklememiz mi gerekiyor yani?.. diye tasalı tasalı sordu.

— Beklememiz gerekiyor Sâbirciğim. Bu arada biraz sohbet ederiz, fena mı?

Sâbir filozofça:

— Pekâlâ! dedi. Ve Perran'a döndü:

— Bak kızım, Oğuz Albatros denen şu adamdaki cevherin binde birinin o devekuşu kılıklı hatunda bulunmadığında ülkenin bütün eleştiricileri birleşiyorlar...

— Bırak şu eleştiricileri!.. dedim. Bence onlar bir tek şeye karşı birleşiyorlar: Popüler eserlerin başarılarına karşı... Yani halkın tuttuğu, severek kapış kapış okuduğu eserlerin...

Sâbir sözü ağzımdan aldı:

— Gerçekçi yönleri az olması veya hiç olmaması nedeniyle bunlarda sanat değeri bulunmadığı iddiasındalar değil mi?..

— Hangi değer ölçüsü ile onları sanat dışı tuttuklarını bilemem... Zaten okumak için ellerine almak zahmetine bile girmiyorlar bu tür eserleri... Onları gereğince tanımıyorlar bile!..

— O halde neden öylesine köpürüp duruyorlar birader?..

— Tam tersine, onlara metelik vermiyorlar!..

— Senin fikrin bu demek?..

— Ben fikirlerimi kendime saklarım! Tomris Albat gibi ortaya dökmem...

— Onun için de anlaşılamıyorsun işte!.. Yazdığın tiyatro oyunları baştan sona bir muamma!.. Bir oyununu anlayabilmek için seyirci işi yoksa düşünsün dursun!..

Bir kahkaha attım:

— Ben seyirciyi düşündürmek isteyen bir yazarım... Bugünün eleştiricisi de benden yana tabiî... Adam: «Sanat düşündürür» diyor; ama bizim Sayın Albat: «Sanat hayatı güzelleştirir sadece; yaşamayı zevkli bir hale getirir; bunalmış insana nefes aldıracak bir pencere açar» diyor... Bunu da mükemmel bir şekilde ispatlıyor... Böylece biz bir jüriden ödül alıyoruz, o bütün bir milletin kalbini kazanıyor!..

Perran dalgın bir şekilde:

— Çok akıllı bir kadın!.. dedi.

— Ona ne şüphe!

— Hiç evlenmemiş mi?

— Üç kere evlenmiştir. Ama yazılarında kızlık soyadını kullanır. Bir farkla: Albatros'un kuyruğunu makaslayarak...

Perran içten bir gülüşle sordu:

— Soyunuzda denizci mi var kuzum?

Sâbir'le gözgöze geldik. Bizim filozof hemen bir palavra attı:

— Oğuz'un dedesinin dedesi Barbaros'un torunlarındandır!..

Masanın altından da bana hafif bir tekme savurdu. «Hey Tanrım!» dedim içimden... Sonra yine gülerek:

— Sen bu filozof amcaya bakma, cici gelinim! dedim. Çok şakacıdır. Sözlerinde ortalama yüzde seksen bir indirim yapmak gerekir. İşin aslı çok basit! Soyadı

Kanunu çıktığı zaman gelişigüzel seçilip alınmış bir isimdir bu Albatros...

Perran ellerini birbirine kilitledi. Boynunu zarif bir şekilde kırarak Sâbir'e sitemli sitemli baktı. Beriki hemen sözü değiştirdi:

— Ayol açlıktan bayılacağız. Saygıdeğer hanımefendi nerede kaldılar acaba?..

— Halam geleceğim dedi mi, gelir. Beklemezsek çok ayıp olur...

O ana kadar hiç söze karışmamış olan İçlâl Hanım:

— İşte geldi!.. dedi.

Gerçekten bir klâkson sesi duyulmuş ve sert bir motor vınlamasıyle beraber bahçenin araba yolundan halamın hurda siyah Consul'ü görünmüştü.

Araba uflaya puflaya gelip havuz başında durdu. Halam, kıvırcık ak saçları rüzgârda, koluna asılı kocaman çantası dopdolu, telâşlı ve neşeli, arabadan indi.

— Merhaba çocuklar! Sizi bekletmedim ya?..

— Hoş geldin halacığım... Hiç bekletmedin!.. Gel şöyle... Seni bir gün görmesem, gözümde tütüyorsun ayol!..

— Seni yalancı!.. diye halam yüzüme elinin tersiyle hafifçe vurdu. Sonra beni yanağımdan öptü.

Perran'la gözgöze gelince, ikisi de biraz şaşkın öyle durup kaldılar bir an...

— Tanışıyor musunuz? diye hayretle sordum.

Halam:

— Hayır, dedi. Ama bir sempati akımı geçti aramızda herhalde... Bu hayıra işarettir... Çok iyi anlaşacağımızdan eminim kızımla!..

Sonra Perran'a yaklaştı:

— Seni kucaklayabilir miyim güzel yavrum?..

— Elbette Hanımefendi!.. Biz de şimdi sizden söz ediyorduk...

— Herhalde bu iki kafadar benim son eserimin kritiğini ele almış olmalılar... Bu yaşta, gençliği öylesine coşturan büyük aşk romanları yazabilmeme şaşıyorlar değil mi?

— Sizi çok takdir ediyorlar efendim!.. Ben de hayranlarınızdanım...

— Öyle mi?.. Bir kere onların beni takdir edip etmemesi tasam değil!.. Aslında hakkımda ne düşündüklerini bilirim... Ama, senin eserlerimi okuman hoşuma gitti bak...

Sâbir sabırsızlanarak:

— Bu başlangıç mükemmel!.. dedi. Biliriz, kalbden kalbe yol vardır... Lâkin şimdi kalbleri bırakıp midelerimizi ön plana alalım lütfen!..

Servise başlamış olan İclâl Hanım o ciddî edasıyle:

— Tabağınızı uzatır mısınız, Sâbir Bey?.. dedi.

— Hay hay!.. Ama önce Tomris Hanım hemşireye koysanız...

— Ben istediğimi kendim alırım azizim. Zaten bol bir kahvaltı ettim sabahleyin...

— Ciddî mi söylüyorsunuz? Kilo almaktan korkmuyorsunuz demek?..

— Kilo vermekten korkarım asıl... «Bir dirhem et bin ayıp örter» derler, bilirsiniz...

Ben:

— Aman halacığım, dedim. Sen böyle şeyleri nasıl düşünebiliyorsun?.. Yoksa hâlâ peşinde kısmetler mi dolaşıyor?..

Halam bana şöyle bir baktı. Yeni gelinin yanında daha ilk günden böyle açılıp saçılmak doğru değildi elbette!.. Sözümü hemen frenledim:

— İşin esası şaka tabiî halacığım... Biz sana, insanın belirli bir yaştan sonra perhize dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmak istedik. Hepsi bu kadar...

Halam çantalını önündeki talaş böreğine saplayarak:

— Sersemler!.. diye güldü. Her yaşta can boğazdan gelir...

— Ama boğazdan da gider...

— Ben yediğimi yakıyorum. Çok enerji harcıyorum bütün gün... Sizin gibi miskinler yer içer oturursa, hem göbek, gerdan salıverir; hem de o korkulan bin çeşit âfete uğrar sonunda...

Ellerimi açtım:

— Vallahi pes... Söz yarışında seninle başa çıkılmaz Bayan Albat!.. Eğer romancı değil de bir diplomat olsaydın, dünyaya duman attırırdın muhakkak!..

Konuşmaları Perran büyük bir ilgi ile izliyor ve boyuna tatlı tatlı gülümsüyordu. Şu saygılı, kibar, akıllı uslu genç kızla, bir gece evvel pavyonda striptiz yapan çılgın kız arasında en küçük bir ilişki bile yoktu. Hatta o, sabahki küstah, hazırcevap Perran bile değildi. Acaba hangisi onun gerçek kişiliğiydi?..

Vay küçük gelin!.. Sen böylesine olağanüstü bir rol gücüne sahipsin ha?.. Neşem altında, içimde sürekli bir huzursuzluk duyuyordum.

Yemek sonlarına doğru halamla Perran dostluğu iyiden iyiye ilerlettiler. Halam, kızın ailesine dair sorular atmıştı ortaya... Ne olsa, büyük tecrübelere sahip bir kadındı. Benim önceden düşünemediğim bazı şeyleri o en kestirmeden halledivermişti. Bu arada, Perran'ın İzmir'de bulunan annesiyle dargın olduğunu, Akademi'ye girmek üzere İstanbul'a onun izni olmadan geldiğini, kadıncağızın kızını hâlâ Akademi'de öğrenci sandığını öğrenmiştim. Perran:

— Annem manken olmama da izin vermezdi, rehber olmama da... diyordu. Düşünün, Akademi'ye girmeme bile karşıydı... Hele tahsilini bitirmemiş bir fut-

bolcu ile evlenmeme hiç razı olmayacaktı... Biz gençleri yaptığımız birtakım oldu-bittilerde haklı görmek gerek!..

— Annene her şeyi açıkça, bütün ayrıntılarıyle yazmalısın Perran!.. dedim.

Perran bir süre önüne baktı. Sonra kendi kendine konuşur gibi...

— Annem beni bağışlamaz öyle kolay kolay!.. dedi. Onu çok kırdım... Elimde olmadan... İnanın şimdi pişmanım... Ama, yüzde yüz eminim, beni bağışlamaz asla!..

Halam çatalını bıraktı:

— Cici kızım, ön yargıların genellikle hiç bir önemi yoktur. Anneni istemeyerek kırmış da olsan, gönlünü almakta daha fazla gecikmemelisin... Tasa etme, seni mutlaka bağışlayacaktır... Oğuz'un dediği gibi, kendisine güzel bir mektup yaz, her şeyi anlat, af dile... Sonra da kocanla beraber onun elini öpmeye gidersiniz!..

Perran tuhaf bir şekilde gülümsedi:

— Bu hususta biraz düşünmem lâzım Hanımefendi!.. Daha doğrusu, kendime gelecek kadar bir süre geçsin hele!.. Her şey o kadar ani oldu ki!.. Birtakım soruların cevaplarını kendi kendime bile vermiş değilim henüz...

— Haklısın yavrum. Birkaç gün dinlen... Çiftlikte hayat dinlendiricidir. Burasını çok seveceksin muhakkak! Akranlar, arkadaşlar da bulacaksın burada... Düşünüp olumlu bir karara varmak için bol bol vaktin olacak!..

Suskun bir halde yemeğini yemekte olan İclâl Hanım yavaşça doğruldu:

— İnsanın düşünmesi için bomboş durmasına lü-

zum yoktur halanım!.. Bana sorarsanız, bugünden tezi yok, gelinimizin çiftlik işleriyle yakından ilgilenmesi doğru olur...

— Ne saçmalık!.. diye Sâbir genizden güldü.

İclâl Hanım kaskatı bir tavırla ona döndü:

— Sâbir Bey, bu çiftlikte idare müdürü siz değilsiniz! İşlerin ne kadar çok ve zor olduğunu bilmenize, anlamanıza imkân yoktur!..

Sâbir aldığı alkolün gözkapaklarına oturan ağırlığı içinde dili dolaşarak:

— Peki canım, dedi. Bir şey demedik... Yalnız bu tatlı yavrunun çiftliğe bir işçi olarak geldiğini sanmıyorsundur inşallah İclâl Hanım!..

İclâl Hanım hafifçe soluyarak:

— Rahmetli Büyükhanım bu çiftliği tek başına çekip çevirirdi Sâbir Bey, dedi. Ondan sonra da ben yıllarca aynı şeyi yaptım... Mete'nin annesi hiç bir işe yanaşmazdı, biliyorsunuz... Bugüne kadar bu düzeni hiç aksatmadan tek başıma ben yürüttüm. Ama artık yoruldum. Bir yardımcıya ihtiyacım olduğunu hepiniz takdir edersiniz. Bunu kaç kere Oğuz Bey'e de söyledim...

Perran'ın gülmemek için dudağını ısırdığını görünce kahkahayı bastım:

— İclâl Hanım, dur bakalım, kızımız bir soluk alsın hele!.. Hem çiftlik işleri ayrı bir konu... Onu ayrıca düşüneceğiz elbet!..

— Ama siz bana söz vermediniz mi, Oğuz Bey? «En kısa zamanda genç ve becerikli bir yardımcı gelecek sana... Bu belki de Mete'nin karısı olur» demediniz mi?..

Halamın kahkahası hepimizinkini bastırdı:

— İlâhi İclâl! Durup durup bir cevahir yumurtlarsın... Aklı başında bir kadınsın da... Olur şey değil vallahi!..

Perran hem ciddî, hem tatlı bir içtenlikle:

— İclâl Hanım, dedi. Siz hiç merak etmeyin... Çiftlikte kaldığım sürece size elimden geldiği kadar yardımcı olurum...

— «Çiftlikte kaldığım sürece» ne demek?..

— Mete ile biz, ayrı ev açmak kararındayız...

— Ya?..

Halam tolerans dolu bir sesle:

— Gençler yuvalarını istedikleri yerde kurarlar elbet! dedi. Bu da mı tasa?.. Sana nasıl olsa bir yardımcı bulunacak İclâl... Şimdi bu meseleyi bırak!..

Halam Perran'a göz kırptı ve sözüne şunları da ekledi:

— Kızımız çiftliği gezer, görür; buradaki hayatı tanır... Belki de ona alışıp ısınır... Öyle değil mi, güzel kızım?..

— Tabiî efendim!..

İclâl Hanım yeniden ağzına kilit vurup oturdu. Yemek sonuna kadar da hiç konuşmadı.

Yemekten sonra Sâbir havuz başındaki keten şezlonglardan birine uzanmış, Perran da odasına çekilmişti. Halamla ben kahvelerimizi salonda içmek üzere içeriye girdik.

Halam kendini bir koltuğa attıktan sonra:

— Oğuz, dedi. Bu kız hakkında bana şöyle esaslı bir bilgi ver bakayım...

Ona bütün bildiklerimi anlattım. Oteldeki o garip karşılaşmamızdan gayri...

Halam beni dikkatle dinledi. Sonra gözlerini hafifçe kıstı:

— Güzel ama, senin nen var bakayım?.. İçten içe huzursuz ve kuşkulu bir haldesin... Yoksa, bizim haylâz Mete bu güzel kızı mutlu edemez diye mi korkuyorsun?..

Güldüm:

— Tam tersine, halacığım!..

— Yok, yok... Bu kız Mete'yi tutmasını başarır, onu mutlu eder, merak etme!.. Benim görüşüme göre, onlar birbirinin dengi... Hayatlarını gereğince yaşarlar... Ama sen... Senin meselen ne olacak?..

Halama asla lololo yapamam... Fakat yine de cesaretle:

— Benim meselem çözüm yolunda halacığım!.. dedim.

— Seni yalancı! Avukatın bana bu sabah telefon etti. Ben buraya yalnız gelinimizi görmeye değil, aynı zamanda seninle o meseleyi görüşmeye geldim...

— Avukatım sana telefon mu etti?

— Bunda şaşacak ne var? Seni ben idare etmiyor muyum?.. Bir çocuktan farkın ne?

Halam bazen sözün dozunu kaçırır. Ama onunla kelime düellosu yapmaya hevesim yoktu. Bu aşırı açık sözlülüğüne sadece gülüp geçmek istedim:

— Pekâlâ şekerim. Boynum kıldan ince. Emirlerini bekliyorum.

— Şakayı bırak yavrum. Mahkeme kararını Temyiz'in bozmuş olmasına çok sevindim. Karın senden ayrılmamakta ayak diriyor... Barışmayı ısrarla istemesi, pişmanlığını ve sana gerçek bağlılığını gösterir... İnsan hatasız olmaz. Ama bir suçla da adam asılmaz...

Boğulacak gibi:

— Bana yaptığını asla hazmedemem, bağışlayamam! diye bağırdım. Bunu benden nasıl isteyebilirsin hala?..

— Senin moralin çok bozuk oğlum. Yoksa olgun ve bağışlayıcı bir insansındır bilirim. Karını hatasında mazur görmeli ve iyi niyetinde samimî olduğuna inanmalısın!..

— Hala, bunca yıldan sonra bana yaptığı...

— Kabul! Ama beni dinle... Sende hiç kusur yok mu sanki? Aslında onu ihmal eden sen değil misin? Hatta baştan beri ona gereğince ilgi gösterdiğini iddia edebilir misin?..

— Onunla evlenirken ben inançla doluydum her bakımdan...

— Başlangıçta her erkek karısında bir şeyler arar... Senin karına karşı tutumun, bir heves olmaktan öteye geçmedi Oğuz!..

— Beni şu Allah'ın belâsı masajcı ile aldatması...

— Karın öyle bir erkekle işi biraz ileriye götürmekle, sadece senin kıskançlığını tahrik etmek istedi...

— Hala, bunları sen mi söylüyorsun?

— Evet, ben... Yaptığı şeyin, sırf senin ilgini kazanmak yolunda bir blöften ibaret olduğuna yüzlerce defa yemin etmedi mi sana?.. Sizin mutlu bir hayatınız vardı... İyi anlaşan bir çift olmamanız için de hiç bir sebep yoktu...

Dişlerimi sıkarak:

— Mutlu bir hayat, iyi anlaşan bir çift ha?.. dedim. Onunla evlendiğimiz zaman Mete kadar bile yoktum ben... O ise otuzuna yakın bir duldu... Evet, birçok meziyeti olan kadındı Mediha... Güzel, zeki, iradeli, kültürlü ve sosyetik bir kadın... Benim gibi mirasyedi ve kafası hayal dolu bir gencin avâre yaşantısını bir düzene sokabilecek niteliklere sahip... Başlangıçta bunu başardı da... Ama sonra?..

— Oğuz, geçmişi çok iyi hatırladığına göre, onun iyi niyetlerini ispatlayan çabalarını da hatırlaman gerek!.. Hatta... hatta bugünün ünlü bir yazarı olarak, meslekteki başarılarını da onun yardımlarına borçlu olduğunu inkâr edebilir misin?..

Kan tepeme çıkarak:

— Meslekteki başarılarımı onun yardımlarına mı borçluyum? diye bağırdım.

— Peki ama, hayatın bir düzene girmedi mi? Sana rahatça çalışma ortamı hazırlamadı mı, bu kadın?..

— Halacığım, düzenli hayat dediğin, Mediha'nın Ayazpaşa'daki apartmanında yıllarca bir pansiyoner gibi sürdüğüm yaşantı değil mi? Evet, serbest meslek adamı olarak rahatça çalışmaya fırsat buldum... Karımın verdiği partiler, ziyafetler; yaptığı kumar toplantıları beni ilgilendirmediğinden... Ama benim paramı avuç avuç sokağa atıyordu bu kadın... Babamdan kalan milyonları bu yolda tüketiyordu... Hala, benim bütün başarımı, eserlerime verdiğim emek, kendi öz cevherim ve gayretim sağlamıştır. Bunu inkâr edersen çok gücenirim sana...

Halam yaktığı sigaradan derin bir nefes çekti:

— Bana gücensen de güneşi balçıkla sıvayamazsın. Bence gerçek şu: Sen onun seni tanıştırdığı birtakım sanat otoriteleri sayesinde çok şey elde ettin... Yazdığın piyesler onun aracılığıyle sahneye kondu... Seni ülküne ulaştırmakta onun yaptırdığı büyük reklamların ve eleştiricilerle, sana sanat ödülü veren jüri üyelerini satın almakta gösterdiği gayretin rolünü yabana atabilir misin?..

Kan tekrar beynime fırlayarak:

— Hala, sen beni nasıl bu şekilde aşağılayabilirsin?.. diye haykırdım.

— Yanlış anlama oğlum. Ben samimî inancımı söylüyorum sana... Bu, senin değerini inkâr etmek değildir elbet!.. Karın sana her bakımdan bir eşden daha çok, daha büyük bir varlık, bir dayanak oldu demek istiyorum sadece...

Soluğumu tuttum:

— Peki, neden böyle yaptı? Çünkü... çünkü...

— Eşinin ünlü bir kişi olmasını sağlamak istiyordu.

— Onunla salonlarda öğünmek için değil mi?.. Sırf bunun için...

— Öyle veya böyle... İşin aslı, sen onu gereğince sevmedin. Bütün mesele de bu bence!..

— Evet!.. diye kuvvetle kelimenin üstüne bastım. Evet, onu gereğince sevmedim, sevemedim... Yaşantım üzerinde kurduğu otoriteden nefret ettim... Okşayarak da olsa, beni avucunda tutmaya çalışması ruhumu isyana yöneltti... Hiç bir alanda onunla anlaşamadım...

Halam sigarasını bastırdı. Elini çenesine dayayıp bir süre sustu. Sonra doğruldu:

— Bu tartışmamız tamamen yersiz... Benim dileğim, kırılan bu hayatın burada sarılıp sarmalanmasında... Hiç bir şey için olmasa bile, benim hatırım için karınla barışmayı kabul et Oğuzcuğum. Bunu senden rica ediyorum.

Kişiliği ve iradesiyle ağır basmakta dünyada halamın üstüne yoktur sanırım. Ama, beni kendisinin idare ettiğini söylerken, bundaki gerçek payının nedenlerine, aşırı uysallığımı da katmak gerek!..

İşte yine bu yumuşak başlılığım beni yenik bir duruma sürüklüyordu. Halamın hatırını kırmamak zorunluluğu bütün mazeretlerimi çürütmekteydi. Ben iradesiz, güçsüz, budalanın biriyimdir çünkü...

Ayağa kalkıp aşağı yukarı deli gibi dolaşmaya başladım. Beni aldatmış olan sevmediğim, hatta nefret ettiğim bir kadınla tekrar birleşmek felâketi!.. Bunu nasıl kabul edebilirdim?..

Halam öte yandan boyuna mırıl mırıl:

— O senin oğlunun anası... Çocuğu da bahtsız etmeye hakkın yok... Annesini nasıl sevdiğini bilirsin... Şimdi bir de körpecik gelin var arada... diyordu.

Kalbim mengenelerle sıkıştırılıyordu sanki!.. Kollarımı kavuşturup halamın karşısında dimdik durdum:

— Senin çocuk dediğin, kazık kadar bir herif!.. Körpecik gelin dediğin de şıllığın biri!..

— Aa! Sen çıldırmışsın!.. Şu söylediklerine bak!.. Kızcağıza yaraştırdığın sıfata bayıldım doğrusu!.. Elin evlâdı hakkında nasıl böyle konuşabiliyorsun? Sonunda bizim de evlâdımız o artık!..

— Of, hala!.. Üstüme varma!.. Ne dediğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı da...

— Yapacağını ben sana söyliyeyim... Hemen aç telefonu, avukatı bul... Ona bu meselenin burada kapanmasının hakkınızda hayırlı olduğunu bildir. İşte o kadar...

Dudaklarımı kemirerek bir koltuğa çöktüm:

— Halacığım, bana yaptığın bu baskı hakkımızda ne derece hayırlı olur bilmiyorum... Bu işin sorumlusu sen olacaksın!..

— Pek güzel! Her şey kabulüm!..

— İlerde daha büyük bir pişmanlığa düşmekten korkuyorum...

— Haydi, o kadar ince eleyip sık dokuma! Hepimiz senin mutluluğunu dileriz... Mediha ile hiç bir gün uzlaşamamış olan şu suratsız İclâl bile onunla barışmanı istiyor...

— İclâl Hanım saf bir kadındır, halacığım...

— Tam tersine! Ukalânın tekidir. Ama seni çok sever.

Yavaşça ayağa kalktım. Telefona doğru yürüdüm. Avukatın numarasını çevirirken, halam sevinçle:

— Ha şöyle! diyordu. Fakat Mediha'ya müjdeyi ben vereceğim bak... Hemen İsviçre'ye bir telefon açacağım. Şu Alplerde kaldığı otelin telefon numarası neydi?..

Perran havuzun yeşil sularına gözlerini daldırarak:

— Ben bilmiyordum, dedi. Mete bana bu şekilde söz etmemişti annesinden...

— Sana ne söyledi Mete?..

— Sadece annesinin bir süredir seyahatte bulunduğunu ve onu dünyalar kadar sevdiğini...

— Bunlar doğru... Karım bir süredir Alplerde kayak yapıyor... Bu ayın onbeşinde sanırım... İstanbul'a dönecek... Mete de annesini gerçekten dünyalar kadar sever...

— Şu halde, İclâl Hanım'ın bana anlattığı hikâye nedir?

— İclâl Hanım sana ne anlattı?

— Demin kahveleri beraber içmek için odama geldi... Eşiniz Mediha Hanım'la aranızın öteden beri açık olduğunu söyledi...

Birden müthiş sinirlendim şu İclâl Hanım'a... Ama hiç renk vermedim; güldüm:

— Yazdığım son oyunun konusundan bahsetmiştim İclâl Hanım'a... Sana onu anlatmış olacak!..

Perran şeytan şeytan yüzüme bakıyor, elindeki ince dalı ufak ufak kırarak suya atıyordu. Manevramı yutmadığı gün gibi ortadaydı. Ama sözü uzatmadı:

— Demek bizim kayınvalideyi görmeme daha en az onbeş gün var? diye şakacı bir sesle sordu.

— Evet... O gelinceye kadar da İclâl Hanım sana analık eder!..

Kahkahalarımız koruluğu çınlattı. Az ötede gelincik tarlalarında oynayan çocuklar dönüp bize doğru baktılar.

Avukatla telefon konuşmasından sonra ben, halamı şehirlerarası görüşme için telefonun başında bırak-

mış, kendimi dışarıya atmıştım. Beni pencereden gören Perran da koşup yanıma gelmişti. Şimdi ona çiftliği gezdiriyordum.

— Burası doyulmaz güzellikte bir yer, Sayın Üstat!.. Tabiatı sevenler için eşsiz bir cennet!..

Bana, «Sayın Üstat» deyişinde gizli bir alay mı, yoksa hüzün mü vardı, anlayamadım. Bu kız kendi dünyasında bana vermesi gereken yeri kestiremiyordu anlaşılan...

— Sen tabiatı sever misin, küçük hanım?

— Şehri daha çok severim.

— Şu halde bizim Ayazpaşa'daki apartmanda oturursunuz Mete ile...

— Öyle bol keseden atmayın bakalım!.. Belki karınız orada oturmamıza izin vermez! İclâl Hanım'ın dediğine göre, bu evde sadece onun borusu ötermiş!..

— İclâl Hanım halt etmiş!.. diye bağırdım.

Perran koluma girdi. Bir tuhaf heyecanla, içi içine sığmaz bir halde:

— Ah, Mete bir gelse!.. dedi. Onu şimdiden deli gibi özledim...

— Turnuva önümüzdeki hafta son bulacak... Sayılı günler gözünü açıp kapayıncaya kadar geçer...

— Acaba?.. Ben sabırsızımdır. Çok, çok sabırsız...

Perran'ın sözünü yukarı korudan gelen bir silâh sesi böldü. Güzel yavru birden tekrar koluma sarılarak:

— Bu ne? dedi.

— Bizim Sâbir, bir sığırcık, ya da keklik vurdu muhakkak! Yemekten sonra benim çifteyi omuzlayıp yukarı ormana çıkmıştı...

— Bu Sâbir Bey ömür adam!

— Öyledir!

Ah! Onu bana sorsunlar!.. Boyuna karısıyle kavga

ettiğini ve sık sık gelip buraya postu serdiğini Perran'a nasıl söyleyebilirdim?..

Evet, en azından haftada iki gün bizim filozof kapağı çiftliğe atardı. Burada yan gelmek, avlanmak ve bol bol karısından şikâyet etmek yıllardan beri süregelen bir alışkanlığı halini almıştı.

— Bu filozof evli mi, Sayın Üstat?

— Evet! Yarım düzine de çocuğu var. Ama ailesiyle pek bağdaşamaz.

Perran, gülerek omuzlarını kaldırdı. Elele ormana daldık...

Gelinim, okul gezisine çıkmış afacan bir öğrenci gibi, kâh bir kır çiçeğine doğru atılıyor, kâh orman altındaki yeşillikler üzerinde sekiyor, kâh koşup tekrar koluma asılıyor ve bana çiftlik hakkında, yaşantımız hakkında, daha çok da Mete hakkında bir yığın soru soruyordu.

Mete hakkında ona verdiğim bilgi, çocukluğundan bu yana beni etkilemiş olan ve yüreğimde babalık gururunu kabartan birtakım iyi davranışlarının kapsamı oldu. Yoksa ne dikbaşlılığından, ne haylâzlığından, ne de son zamanlarda aramızda bir alay tartışmaya yol açmış olan sorumsuzluğundan söz ettim.

Benim oğlum hiç bana benzemezdi. Egoistti, barbardı ve... uçarı çapkındı!..

Bunları düşünürken, Mete için değil, asıl şu küçük kadın hesabına kuşku duymak gerektiğini ben de kabul ediyordum. Evet, adı «Perran» olan şu tatlı güzel yavrunun yaşantısına oğlumun ne türlü problemler getireceğini sadece Tanrı bilirdi.

İkinci patlama çok yakınımızda oldu. Ve bir köpek havlaması bunu izledi. Derken elinde tüfek, omuzunda av çantasıyle bizim Sâbir ağaçlar arasından görün-

dü. İri av köpeği de yanındaydı. Bizi görünce hayretle durakladı:

— Vay! Siz buradasınız ha!?..

— Evet avcı efendi, buradayız. Perran'a çiftliği gezdiriyordum... Sen neler avladın bakalım?..

Sâbir gülerek elini çantasına vurdu:

— Dört sarı kuş, üç bortak, iki de yaban güvercini... Akşama İbrahim bize onları bir güzel kızartır tavada...

Perran heyecanla:

— Av ne enteresan!.. dedi. Bu avcılık olağanüstü bir şey!..

— Öyledir, güzel kızım. Ama Oğuz Albatros denen şu yufka yürekli adam, bir serçe bile vuramaz...

— Sahi mi?.. diye Perran bana hayretle baktı. Halbuki çok cesur görünüyorsunuz!..

— Ne bakımdan?

— Bana verdiğiniz öğütlerde kıyasıya sertlik var!..

Sâbir:

— O, her şeyin edebiyatını yapar sadece... dedi.

— Sâbir!..

— Pardon! Gelinimize ne şekilde gözdağı verdiğini bilmiyorum ama, o zaten senin uyarmalarına muhtaç olmayacak kadar zeki!..

O sırada aşağıdan geçen bir aracın sürekli korna sesi Perran'ı merakla ileri doğru koşturmuştu. Yolu kapatan bir manda sürüsünü yarmaya çalışıyordu tomruk yüklü bir kamyon...

Sâbir yavaşça bana:

— Yahu, dedi; bu kız Mete'yi mahvedecek!.. Sen onun gözlerine dikkatli baktın mı?

— Ne varmış kızın gözlerinde?

— Müthiş bir şey... Şimdiye kadar hiç bir gözde görmediğim bir ışık... Körletici bir güzellik!..

— Vay!..

— Bence bu kız, Mete'ye yâr olmaz. İşte buraya yazıyorum!.. (Yanındaki ağaca parmağını bastı.)

Birden yine sinirlerim gerildi. Belki de, Sâbir'in benim düşüncelerimi açıkça dile getirmiş olmasına sinirlenmiştim. Ama ben, kız hakkındaki o ilk kötü izlenimlerimi gidermeye çalışıyordum boyuna... Güzelliğinin içimde yarattığı gizli korkuyu da... Onda gördüğüm mizaç çelişkisi, karakteri hususunda tam bir kanaate varmama engeldi. Kararsızlık içinde gülümsedim.

— Sandığımız gibi Mete, bu kızın gözlerinin tutkusunda olmayabilir Sâbir... Herkes bir şeyin aynı derecede etkisinde kalmaz ya!.. Meselâ, oğlum onun gözlerine değil de, burnuna vurulmuş olamaz mı?.. Burnu gözlerinden daha az güzel değil çünkü... Şu profile bak!.. Böylesine nefis bir profili de şimdiye kadar hiç görmemiş olduğuna eminim... Onu seyretmek şaşırtıcı bir zevk!..

— Hey Tanrım!.. Ona bakarsan, ağzının da imrendirici, seçkin bir güzelliği var... Şimdi bunları bırak... Sen bu kızın bugüne kadarki yaşantısı hakkında ne biliyorsun, onu söyle!.. Nenin nesi? Ailesi kim?..

Bütün bildiklerimi birkaç cümleye sarıp ona aktardım. Konuşurken gözüm Perran'daydı. Güzel gelinim, yolu rahatça görebileceği bir tepeciğe çıkmış, orada, günün batışına karşı öyle duruyordu. Masallardaki orman perisi... Sevgili Mete'min sevgilisi...

İçimde yine o garip korkuyu duydum. Ama korkacak ne vardı ki!..

Sâbir, yanıbaşımda:

— Bakalım bu kader çarkı ne yana dönecek, ne türlü sürprizler getirecek Oğuzcuğum? dedi. Haydi artık evin yolunu tutalım. Kuşları bir an önce mutfağa teslim etmek için sabırsızlanıyorum...

Mete, İstanbul'a dönünceye kadar Perran bana emanetti ama, işlerim nedeniyle üç gün için Ankara'ya gitmem gerekti. Bunu Perran'a bildirdiğim zaman kaşları çatıldı:

— Peki, ben burada ne yapacağım?

— Burası senin evin yavrum. Dilediğini yap...

— Siz olmayınca sıkıntıdan patlarım! İki gündür ne güzel arkadaş olmuştuk!..

— Buraya alışman için elimden geleni yapıyorum tabiî... Ama çiftlikte kızlar da var... Hepsi bayılıyor sana... Onlarla arkadaş ol... Seni eğlendirirler...

— Halim Efendi, dilediğim atı seçip binmeme izin verir mi?

— Buna o izin verse de ben vermem... Tehlikeli olan her şey sana yasak küçük hanım! Halim Efendi sana hoş fıkralar anlatır...

— Of!.. diye Perran derin bir soluk boşalttı. Sonra bana öfke ile baktı:

— Siz beni ne ilkel imkânlarla avutmaya çalışıyorsunuz! Bir gün için bile olsa, vaktimi böylesine saçmasapan şeylerle geçirmek istemem... Ben hem avutucu, hem faydalı şeyler yapmak istiyorum...

Güldüm:

— İclâl Hanım'a yardımcı olacaksın ya!.. Ona bu hususta söz vermedin mi?

— İclâl Hanım'a yardım etmek de benim işim değil!..

— Peki, Mete'ye mektup yaz...

— Üç gün, üç gece durmadan Mete'ye mektup yazayım, öyle mi?

— Annene yazacağın mektubu da unutma bu arada.

— Onu çoktan yazdım!..

Bir an durakladım. Memnun olmuştum annesine mektup yazmış olmasına... Fakat bu konuyu deşmedim fazla...

— O halde müzik dinle, kitap oku, arkadaşlarına telefon et!..

Perran kısaca düşündü. Parmaklarını yanaklarının çukurlarına bastırıyordu:

— Olur, arkadaşlarıma telefon edeyim... Ama... onları buraya çağırabilir miyim?

— Elbette! Sevdiğin arkadaşlarını çağır... Onları dileğince ağırla!..

Yavru kuş sevinçle bir ürperdi. Fakat hemen yine somurttu.

— Başka ne var? Söyle...

— İzin verin şehre de ineyim ben... İstanbul'a arkadaşlarımı kendim görmeye gideyim... Biraz da alışveriş yapayım bu arada...

— Perran, Mete gelinceye kadar...

— Beni bu çiftliğe hapsetmek kararındasınız öyle mi?.. Ama bu haksızlık... Bunu bana nasıl yapabilirsiniz?..

Gelinimize karşı böyle bir tutumu ben de içten içe protesto ediyordum. Fakat başka türlü davranamazdım.

— Ankara'dan daha çabuk dönmeye çalışacağım. Meselâ iki günde... Evet, söz veriyorum sana... Mete gelinceye kadar da seni şehirde ben gezdireceğim...

— İki günde mi döneceksiniz?..

— Tam iki günde, üç değil!.. Ankara'dan sana telefon da ederim...

Yine kısa bir duraklamadan sonra Perran gülümsedi:

— İdeal bir kaynatasınız doğrusu!.. Kabul!..

Yaralı bir kuşu okşar gibi elimi tuttu ve büyük bir hassasiyetle dudaklarını parmaklarıma dokundurdu.

★ ★ ★

Ankara'daki işlerimin bir angarya gibi beni sıktığını görünce şaştım. Akşamı iple çekerek, otelden çiftliği telefonla aradım. Karşıma İclâl Hanım çıktı:

— Alo! Oğuz Bey siz misiniz?

— Evet, benim... Ne o?.. Sesin biraz buruk geliyor İclâl Hanım!..

— Bozuk çalıyorum da ondan... Burada olanları bir bilseniz...

— Ne oldu?

— Siz insanları tanımıyorsunuz hiç!.. Safsınız... Çiftlikte hanım hanımcık oturacağına sizi inandırmış olan gelin hanımın marifetlerini bir saysam, şaşarsınız!..

Yüreğim ağzıma gelerek:

— Ne yaptı? dedim.

— Ne yapmadı ki!.. Bugün buraya şehirden bir alay arkadaş getirdi. Hani şu kılıklarından kız mı, oğlan mı ne oldukları belli olmayanlardan... Bunlar evin de, bahçenin de altını üstüne getirdiler... Yemekte patlıyasıya şarap içtiler, zıpırdıkça zıpırdılar... İbrahim'in özene bezene yaptığı tatlıları, pastaları birbirinin kafasına geçirdiler... Tabakları, bardakları yerlere çaldılar... Havuza girip yüzdüler... Sizin o güzelim kırmızı balıklarınızın çoğu öldü...

— Ne diyorsun, İclâl Hanım?!..

— Evet, evet... Dahası var... Bu azılı yaratıklar Halim Efendi'yi kandırıp ahırlara daldılar... Atları saatlerce koşturdular... Kümes hayvanlarını ürkütüp, yumurtaları yağma ettiler... Meyve bahçelerini de...

Kendimi tutamadım, güldüm:

— Hay Allah! Olur şey değil!..

— Aşkolsun size! Bir de gülüyorsunuz ha?.. Pek mi eğlenceli şeyler anlattım acaba?..

— Yok canım... Şaşırdım da... Böyle şey olmaz!..

— Nasıl olmazmış?.. Oldu işte... Yalan mı söylüyorum?.. İstanbul'a bir an önce dönün de, gelin hanıma bir güzel haddini bildirin!..

— Gayet tabiî... Yarın akşam oradayım... Sen şimdi onu bana çağır bakayım... Daha önce telefonda bir zılgıt vereyim kendisine.

Reseptör elimde, bekledim. Bir tuhaf heyecanla tıkanmıştım. Perran bütün bu şeyleri nasıl yapabilmişti?.. Arkadaşlarını çiftliğe çağırmak için izin isterken aldığı masum tavır gözlerimin önünden gitmiyordu. Ben sadece birkaç hanım hanımcık kız arkadaşının söz konusu olduğunu sanmıştım doğrusu!

Telefondan tekrar İclâl Hanım'ın buruk sesi geldi:

— Oğuz Bey, gelin hanım arkadaşlarıyle beraber çıkmış... Sarıyer'e kadar onları geçirecekmiş... Halim Efendi, bizim küçük seyis Hakkı'yı katmış yanlarına... Ne zaman dönecekleri belli değil!..

— Peki, İclâl Hanım, sen üzülme... Ben gelince işleri yoluna koyarım...

Bu konuşma bütün gece kafamın içinde uğuldadı. Ve Perran çeşitli pozlarda kâh o güleç, tatlı yüzü; kıvrak, canlı hareketleriyle; kâh somurtuk, küstah haliyle hayalimin aynasında yansıdı durdu... Gerçekten onu bir güzel azarlamalıydım! Bu ölçüsüz küçük yaratık, o melek görünüşü altında bir şeytan kurnazlığına mı sahipti?.. Yoksa bir aktris ustalığına mı sadece?.. Sonunda galiba ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

— Gel şöyle, karşıma geç bakayım... Bu olan şeyler nedir anlat bana!..

Perran hemen karşımdaki koltuğa oturdu. Beni evin kapısında karşıladığı zaman yüzünde gördüğüm o candan sevinç ifadesi, buz gibi soğuk tavrıma rağmen hâlâ silinmemişti. Gözleri pırıl pırıl yanıyordu. Şaşırtıcı bir sâfiyetle:

— Ne olmuş? dedi.

— Ne mi olmuş? Beni aptal yerine mi koymak istiyorsun? Sana olan güvenimi çok kötüye kullandın!.. Benim yokluğumda bu çiftlikte bütün olup bitenlerden sorumlusun!..

Perran hiç çekinmeden gözlerimin içine bakarak:

— Burada dilediğimi yapabileceğimi bana siz söylemediniz mi? dedi.

— Dilediğini yapmak demek, bu demek midir? Bütün zarar ve ziyanı bir yana bırak, burada, evimde, çiftliğimde bu türlü rezalete iznim olabileceğini mi sandın?..

— Ben... Biz kötü bir şey yapmadık ki!.. Arkadaşlarla neşeli bir gün geçirdik, o kadar...

— Mete geldikten sonra bu türlü eğlenceleri kendi evinizde yaparsınız, burada asla!..

— Ama buranın da benim evim olduğunu söyleyen siz değil misiniz?!..

Dişlerimi sıktım. Onu tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum. İçimden geçenleri anlamış gibi ciddileşti; boynunu büktü:

— Özür dilerim. Beni bağışlayın!..

— Bu biraz zor olacak Perran Albatros!.. Senin çılgın davranışların benim ailemin ahlâk prensiplerine

uyamaz... Bu ilk ve son olsun!.. Herhangi bir nedenle benden tekrar özür dilemek zorunda kalmanı istemem... Her zaman bağışlanacağını da umma!..

— İclâl Hanım'dan da özür dileyeyim... Hatta Halim Efendi'den, aşçı İbrahim'den...

— Bunlara lüzum yok!

— Ne emrederseniz yapmaya hazırım!..

Gözgözeydik. O parlak gözlerin pınarlarında iki iri damla yaş toplandığını gördüm. Bana gülümsüyordu... Yağmur bulutları arasında ışıldayan sıcak bir yaz güneşi...

İçimi titreten o acayip isyanım birden dinmişti. Öfkem, suda eriyen bir köpük gibi, kesilip yok oldu. Şaşkın ve kararsız yutkundum. Anlatılmaz bir acıma duygusu kalbimin coşkunluğunu kamçılamıştı. Bağrımdaki buzlar gerçekten çözülüyordu.

Sevgili Mete'min bana emaneti küçük çılgın kız!.. Pişmandı yaptıklarından ötürü, özür diliyordu ve ağlıyordu... Onu gereğince yargılamalıydım; hemen mahkûm etmemeliydim. «Büyükler küçükleri her zaman bağışlar!» diye geçirdim içimden... Ve yavaşça ayağa kalktım:

— Pekâlâ! Bunları unutalım.. Yalnız bana söz ver... Bir daha böyle şeylerin tekrarlanmayacağına dair...

— Söz veriyorum. Yemin de edebilirim size... Ne isterseniz...

— Peki, peki...

— Oh! Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Siz büyük bir insansınız. Bir daha asla sizi kızdıracak bir şey yapmayacağım. Bundan emin olabilirsiniz.

— Tamam! Şimdi otur bakayım yerine... Eline bir kâğıt kalem al, söyleyeceklerimi yaz...

Bir şaşkınlık anı...

— Benden yazılı söz mü istiyorsunuz?

— Hayır. Sadece bugün öğleden sonra seninle şehirde yapacağımız gezinin programını dikte edeceğim...

Perran inanmaz bir şekilde yüzüme bakıp kaldı. Ama hemen canlandı:

— Sahiden eşsiz bir insansınız siz...

— Verdiğim her sözü tutarım. Mete gelinceye kadar seni şehirde gezdireceğime dair söz vermiştim sana.

— Bu, olağanüstü bir şey!..

— Tersine, normal bir şey... Yaz bakalım...

— Yazmaya lüzum yok. Hafızam çok kuvvetlidir. Söyleyeceklerinizi olduğu gibi aklımda tutarım...

Kollarımı kavuşturdum; belli belirsiz gülümsedim:

— Peki, öğleden sonra, saat ikide çiftlikten hareket...

— Neden öğleden sonra?

— Çünkü öğleye kadar çalışacağım. Makineye geçecek uzunca bir yazım var. Onu saat üçte yayınevine teslim etmek zorundayım.

Perran birden heyecanla:

— Ben size onu yarım saatte temize çekerim, dedi.

— Ya!?..

— Geçen yıl bir daktilografi yarışması kazanmıştım. Gazetelerde okumuşsunuzdur belki...

— Hiç farkında değilim!

— Makine başında çekilmiş bir de resmim vardı baş sayfalarda...

— Gazetelerin her köşesiyle ilgilenmeye kalksam, başka iş yapmaya vakit bulamam kızım...

— Hakkınız var!

Perran yerinde duramıyordu. Beni yeniden kazandığını anlamak onu çocukça sevindirmişti. Ben ise, onu sevindirmenin bana duyurduğu mutluluğu gizlemeye çalışıyordum.

Mete'nin bana vermiş olduğu görev, gerçekten ha-

yatımın en kritik göreviydi. Bunu sonuna kadar kusursuz başarabilmek için daha ne çeşit fedakârlıklara katlanmak zorunda kalacağımı bilmiyordum.

— Mademki bir daktilografi şampiyonusun, dedim; bunu bana ispatlaman için denemeye hemen girişmekte bir sakınca yok!..

Makinenin başına geçerken gösterdiği büyük sevinç beni tekrar heyecanlandırdı. Yazılı kâğıtlara sarıldım.

Perran'ın parmakları tuşlar üzerinde şaşılacak bir hızla hareket ediyordu. Âdeta uçuyordu parmaklar, klavyede... Yazıyı söylemeye yetişemiyordum... Satırları yutan bu hızın doğurduğu tıkırtı tufanı da, birkaç saniyede bir, sağa çekilen silindirin sert sesiyle bölünüyor ve küçük çıngırak her satıra son veriyordu... İnanılmaz düzende bir çalışma temposu... Âdeta bir yaylım ateş, bir makineli tüfeğin ateş kusması... Kulakları sağır eden mekanik bir müzik!..

Yanında, az gerisinde, ayakta oturuyordum. Gözümle izlediğim satırlarda tek yanlışlık yoktu. Hayretten parmağımı ısırdım.

Gerçekten yarım saatte yazının kopyası bitmişti...

— Bravo!.. diye bağırmaktan kendimi alamadım. Parmakların yoruldu. Ama manikürün hiç bozulmadı!..

— Beynim çalışırken parmaklarım yorulmaz... Maniküre de çok önem veririm... Her zaman bakımlıdır ellerim!..

— Çok da güzel!.. diyecektim, kendimi tuttum.

Sadece bu güzel elleri takdir ve hayranlık dolu bir hisle tutup sıktım:

— Seni tebrik ederim yavrum. Makinede böylesine güzel yazı yazan görmedim hiç!.. Mete çok şanslı... Bundan ötürü ben de tabiî...

— Teşekkür ederim. Hemen hazırlanayım mı?

— Evet, hemen çıkalım... Sana ödül olarak, bugü-

nün gezme programını arzuna bırakıyorum... Nereye istersen oraya götüreceğim seni... Akşama kadar gezeceğiz...

— Çok şeker adamsınız!..

Hazırlanmakta ben Perran'dan geç kaldım. Kravatımı merdivenlerde bağlarken, oturma odasından çıkan İclâl Hanım şaşkın bir halde:

— Nereye böyle Oğuz Bey? diyordu. Nedir bu telâşınız?

— Bazı acele işlerim var da İclâl Hanım!

— Gelin hanım da mı sizinle geliyor?

— Evet. Onun da bazı işlerini yoluna koyacağız!..

— Akşama balık dolması yaptıracağım size...

— Eksik olma! Ama yemeği dışarda yiyeceğiz sanırım...

İclâl Hanım'ın hayret dolu gözleri ardımızdan bizi uğurlarken, onun kafasını karmakarışık eden düşünceleri bakışlarında açık seçik görüyor gibiydim. İclâl Hanım, Perran'a karşı ateş püskürüyordu. Telefonda bana anlattıklarından başka, çiftliğe döndüğümde, öylesine yanıp yakınmıştı ki, bu çılgın kıza karşı müthiş bir ceza vermem yerine, onunla beraber güle oynaya şehre inmem aklını durdurmuş olmalıydı kadıncağızın.

Perran, ince desenli emprimeden şık bir elbise giymişti. Bahçe yolunda, hızlı hızlı yürürken kumral saçları güneşte parlıyor ve sıçrayan bir çocuğunkiler gibi silkelenip savruluyordu.

Benim çocuğum... Doğacak torunlarımın güzel annesi...

Arabada, yanımdaki yerini aldığı zaman, birkaç gün evvel onu çiftliğe getirdiğimden bu yana birbirimize ne kadar çok alışıp kaynaştığımızı hayretle gördüm. Aramızdaki yabancılık ve her türlü anlaşmazlık hemen tamamen yok olmuş gibiydi.

O da benim duygularımı paylaşıyor olmalıydı ki gülerek koluma yaslandı:

— Kriz geçti sanıyorum, Sayın Oğuz Albatros!..

Anlamazlıktan geldim:

— Ne krizi?

— Çılgınlıklarımla sizi dehşete uğrattım, biliyorum. Ama artık beni tanıyorsunuz...

— Evet, Perran...

— Beni anladınız da?..

— Çok iyi anladım...

— Bundan böyle hiç bir anlaşmazlığımız olmayacaktır.

— Ben de bunu diliyorum...

Parlak bir nisan gününün öğle üzeriydi. Boğaz yolundan İstanbul'a doğru uçan son model şahane Rambler'imde, iki eski kafadar, iki arkadaştık sanki!..

— Hava pek nefis bugün!..

— Evet yavrum, gittikçe sıcaklar basıyor... Bu yıl mayıs gelmeden zambaklar açacak galiba!..

— Sahi, bahçede ne çok zambak fidesi var!.. Havuz başından o küçük tepeye kadar uzanan bütün alanda... Hepsi açınca kimbilir ne kadar güzel olur orası!..

— Evet, görsen gözlerine inanamazsın...

— Fakat o küçük tepede ne var?..

— Bizim aile kabristanı... Dedem diktirmiş oraya bütün o zambakları...

— Bunun nedeni?

— Zambak gibi beyaz, güzeller güzeli bir kızı sevmiş gençliğinde... Bu kız veremden ölmüş... Dedem de onun hatırasına bütün hayatınca bağlı kalmak istemiş bu şekilde...

— Ne romantik insanmış dedeniz!..

— Bilir misin? Zambağın seksen çeşidi vardır... Ve muhtelif renklerde açar. Ama bizdekiler sadece beyaz...

Dedem böyle istemiş çünkü. Bunların en güzellerinin Tibet ve Himalayalar bölgesinde yetiştiği söylenir...

— Bana kalırsa buradakiler hepsinden güzel olmalı!.. Ah, bir açsa da görsem!.. Kimbilir bütün bahçe o bembeyaz zambaklarla köpük köpük nasıl dolup taşar mevsiminde!..

Perran'ın heyecanı bana da geçmiş gibiydi.

— Giriş kapısının yanındaki levhacığa dikkat ettin mi sen? diye sordum. «ZAMBAKLAR ÇİFTLİĞİ» yazar orada...

Küçük gelinim ellerini çırptı:

— «ZAMBAKLAR ÇİFTLİĞİ...» Ne güzel!.. Ama göze çarpmayan o küçücük levhanın yerine çiftliğin adına lâyık kocaman bir yazı asmalı kapıya...

Güldüm:

— Hakkın var. Bunu hemen yaptırayım... Senin gibi ince görüşlü, zevk sahibi ve sanat kültürü olan bir genç kızın fikirlerinden faydalanmak bana kıvanç verir.

— Çok mersi! Beni şımartıyorsunuz!..

Perran gözünün kuyruğu ile bana bakarak gülümsüyordu.

Direksiyonu sıkan parmaklarımın uçlarından saçlarımın tellerine kadar, bütün varlığımda dolaşan acayip, hazlı bir akımın etkisi altındaydım. Bu, geleceğe ait büyük, köklü ümitlerin ve inancın kapsamıydı sanırım.

Oğlumun mutluluğu, eşini iyi seçmiş olması, dünyamı günlük güneşlik eden sihirli bir müjdeydi bana... Mete'ye bir an önce kavuşmak, onu kucaklayıp kutlamak için sabırsızlanıyordum.

— Neler düşünüyorsunuz sevgili Üstat?.. Yeni oyununuzun konusunu mu?..

— Bugünlerde yeni bir oyun kaleme alacak değilim Perran... Son oyunum üç aydan beri «İdeal Tiyatrosu»nda oynanıyor... Sen onu gördün mü?..

— Hayır!

— Bu akşam görürüz. 18.30 seansı uygun, değil mi?

— Elbette! Çok teşekkür ederim. Ama ben, aslında bir sinema delisiyimdir. Çok defa bir filmle yetinemem. En az iki film görürüm aynı günde...

— Yemekten sonra sinemaya gideriz o halde.

Perran bana merakla baktı. Kendisiyle alay edip etmediğimi anlamak ister gibi... Ben, samimî bir şekilde:

— Evet, dedim. Anlaştık değil mi?

— Oh! Beni şaşırtıyorsunuz... Mete de sizin gibi uysal mı acaba?

— Onu yeterince tanımadığın anlaşılıyor!

— Elbette tanımıyorum. Beraber olduğumuz günlerin toplamı bir haftayı geçmez.

Perran'ın gülerek söylediği bu sözleri ilk defa ürpererek idrak ettim.

Bir hafta!.. Yedi gün... Her şeyi, her şeyi içine alan yedi gün?!.. Tanıştılar, sözleştiler, evlendiler... Peki ama, bu yavrucuklar kaç gün evli kalmışlardı?.. Kaç güncük balayı yaşamışlardı?..

Perran o zeki yan bakışıyle kafamdan geçenleri hemen okudu:

— Sadece bir gün!.. diye cevap verdi.

— Bir gün mü?..

— Evet, Mete'nin sevgili babası... Ve onun gecesi de olmadı!..

— !!??..

Anî fren yaptım. Perran öne doğru kapaklandı:

— Ay! Az kaldı başım camdan dışarıya çıkıyordu. Ne yapıyorsunuz kuzum?..

— Şey... Bu araba... Frenler çok sıkı da...

— Hay Allah!..

Tekrar gaza bastım. Dizlerim titriyordu:

— Şimdi doğru yayınevine gidiyoruz... Şu yazıyı

bırakayım. Sonra seninle Hilton'da öğle yemeği yeriz.

— Öğle yemeğini Pandeli'de yemeyi tercih ederim. Istakozu çok nefistir...

— Hayhay küçüğüm!..

Arabayı yayınevinin önüne çektim; hemen fırladım. Merdivenlerde çarpıştığım bir foto muhabiri:

— Aman Bayım! dedi. Makinem son model bir Leica'dır...

— Pardon...

Gencin şaşkın bakışlarına aldırmadan basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenleri çıktım.

Yazışleri Müdürünün başı kalabalıktı. Önündeki kâğıtlara eğilmiş, baskıya verilecek yazılar üzerinde baş mürettiple konuşuyor; bir yandan da telefona cevap veriyordu.

Ayakta bekleyen iki kişi daha vardı. Bunlardan biri bir spor yazarı, diğeri de bizim şair Süreyya...

Hepsine birer, «Merhaba!» çaktım ve elimdeki kâğıtları masanın üstüne bıraktım.

Yazıişleri Müdürü:

— Şu polemikler mi? dedi.

— Evet.

— Güzel bir kalem düellosu oluyor Oğuz Bey... Bu dördüncü yazı, değil mi?

— Hayır, beşinci... Fatin Feten'e verdiğim cevap...

— Derhal baskıya vereceğim. Ne kadar tutar acaba?

— Yaklaşık olarak üç kolon sanırım...

— Mükemmel! Teşekkürler...

Süreyya:

— Çok şıksın bugün, dedi. Hem de çok genç... Bir delikanlıdan farkın yok... Hayrola!..

— İyilik sağlık!.. diye güldüm.

Müdür:

— Oturunuza Oğuz Bey, dedi. Bir kahvemizi içmeden mi kaçıyorsunuz?..

— Teşekkür ederim... Acele işim var... Kahvenizi başka zaman içerim...

— Yazının son provalarını görmek ister misiniz?

— Hayır, lüzum yok... İyi günler...

Bütün bu olup bitenler üç beş dakikaya sığmıştı. Ama ben, Perran'ı arabada saatlerce beklettim sanıyordum.

Direksiyona geçerken:

— Sıkılmadın ya?.. dedim.

— Hiç sıkılmadım. Bu sokak çok eğlenceli... Şu kocaman kamyondan boşaltılan kâğıt rulolarına bakın... Hamalların gücü insanı şaşırtıyor.

— Herkes bir alanda güce sahiptir yavrum... Bakarsın o zehir gibi kuvvetin başaramadığı bir işi küçücük tatlı bir gülücük hallediverir!..

Perran o eşsiz gamzesiyle:

— Orası öyle... dedi.

Arabayı bu defa da Eminönü'ndeki parka çektim. Mısırçarşısı kapısının hemen yanına... Küçük merdivenden çıkıp Pandeli'ye girdik.

Lokanta tenhaydı. Daha çok yabancı turistlerdi yemek yiyenler... Biz de bir köşeye geçtik.

Beni tanıyan garson saygı ile eğildi. Yemek seçmeyi Perran'a bıraktım.

Istakoz, yeşil salata, fırında makarna, elmasiye ve siyah bira... İki obur gibi yemek yedik. Perran:

— İclâl Hanım bize içerlemiştir... diye kıs kıs gülüyordu.

— Eh!.. dedim.

— Zaten dün öfkeden küplere bindi... Beni bir kaşık suda boğacaktı neredeyse... Ölümlerden ölüm beğenmemi bekliyordu...

— Biraz da haklıydı sanırım!..

— Hal böyleyken...

Kahkahalarımızı tutmaya çalıştık.

— İclâl Hanım, sizin akrabadan mı?

— Evet... Sağlık memuru olan kocasının ölümünden sonra bize yerleşti. Çok becerikli kadındır. Çiftlik işlerinden anlar... Onun sayesinde evimizde her iş düzenli ve kusursuz yürüyor...

— Onunla iyi geçinmeliyim muhakkak!..

— Herkesle iyi geçinmelisin... Özellikle Mete'nin annesiyle!..

Perran bir an durakladı. Gözlerinin fındık yeşilindeki o tatlı pırıltı sönüp yandı ve gülerek omuzlarını kaldırdı:

— Elimden geleni yapacağım, cicim. Fazla üstüme varmayın benim...

Kolunu hafifçe okşadım. Ona bir garanti vermek istercesine... Derin anlamlar gizleyen tutuk, sessiz kahkahalarla tekrar gülüştük.

Kahvelerimizi yudumlarken tam bir samimî ahenk içinde neşemiz kıvamını bulmuştu.

— Şimdi ver elini Beyoğlu... Hangi filme gitmek istiyorsun?..

— Kararı orada veririm... Daha vakit erken. Biletlerimizi aldıktan sonra Şehir Galerisi'ndeki resim sergisini gezeriz. Akademi'den bir arkadaş eserlerini sergiliyor orada... Evvelki gün çiftliğe o da gelmişti...

— Bir kız arkadaş mı?

— Hayır, erkek!.. Nişanlısı da arkadaşımdır... Siz benim arkadaşlarımı yakından tanısaydınız, İclâl Hanım'ın o kuru gürültüsüne kulak asmazdınız... Hepsi çok şeker çocuklardır...

— Bundan emin olduğum içindir ki, bütün olanları bağışladım ya!..

Perran sigarasından derin bir nefes çekti. Ciddî bir şey söyler gibi:

— Siz fevkalâde bir insansınız!.. dedi. Genellikle eski kuşaklar, gençlerin herhangi bir zevke karşı olan eğilimini içinde gizlemesini acaba neden bir erdem sayıyor? Bir bakıma acı çekmek, yasağa karşı direnmektir... İnsan davranışlarında özgür olursa samimî ve mutlu olur... Aksi halde iki yüzlüdür bence...

— Belki sana garip görünecek ama, ben de bu fikirdeyim Perran...

— Ben sizi eski kuşaktan saymıyorum ki zaten!.. Siz, genç bir adamsınız... Açık fikirli, ileri görüşlü, gerçekten olgun bir genç adam!.. Bizi anlıyorsunuz... Sizinle arkadaş olabilmem de bu yüzden...

Perran'ın sesi heyecanlıydı, coşkundu. Onunla bu konuda tartışma yeri bir lokanta olamazdı. Ayağa kalktım:

— Haydi gidiyoruz... Seninle ne çok, ne çok konuşacaklarım var!.. Mete gelinceye kadar da bol bol konuşacak vaktimiz olacak...

Perran çantasını alırken kırılmaya hazır bir tavırla:

— Yani, Mete geldikten sonra arkadaşlığımız bitecek mi?.. diye sordu.

— Bunu demek istemedim. Yalnız şu var: Mete geldikten sonra zaten benim arkadaşlığıma ihtiyacın kalmayacak!..

— Bu fikrinizi şiddetle protesto ederim!..

Hırsla koluma girdi. Lokantadan çıktık...

Şehir Galerisi'ndeki sergi, Perran'ın sanatçı arkadaşları, sinemada dramatik bir Fransız filmi, sonra Divan'da çay...

Buraya kadar işler normal gitti. Perran kulağının

dibinde bülbül gibi şakıyor; ben de onun hayat hakkında savurduğu hikmetlere (!) baş sallıyordum.

Aydın bir kızdı. Gençliği çeşitli yönlere iten birtakım akımların etkisinde kalmadan kendi yaşama ortamını bulmaya çalışmıştı hep... Ama yaptığı evlilikle bunu sağlamış olduğundan da emin değildi. Çünkü, Mete'yi yeterince tanımıyordu.

Bunları bana alçak sesle söyleyişinde, bu yolda benim yardımımı dileyen bir anlam vardı. O coşkun neşesi altında içten içe ürkek ve tedirgin olduğunu hissediyordum. Bilinmez bir şeylerden korkuyor gibiydi.

— Her şeye boşver artık! dedim. Mete ile senin mutluluğun benim başlıca amacım... Yaşantınıza destek olmak da ödevim... Var gücümle onun korunmasına çalışacağım...

Küçük yavru sevinçle:

— Çok teşekkür ederim, dedi. Bana gösterdiğiniz bu yakınlık, benim en büyük şansım!..

— Bütün yaramazlıklarınla biricik gelinimsin, kızımsın çünkü... Seni herkese karşı savunacağım... Söz veriyorum sana... Özellikle İclâl Hanım'a, halama ve karıma karşı... Gerekirse oğluma karşı bile...

Elimi çekip yanağına bastırdı. Bu elin titrediğini hissettim. Onu tuttum; içimde tutuşan büyük bir muhabbetle okşadım. Yüzük parmağında bir altın halka pırıldıyordu. İçinde sevgili Mete'nin adı kazılı olan evlilik halkası...

— Bak güzelim, bu alyansın yanında kaynatanın sana takacağı tek taş bir pırlanta yüzük de bulunmalı... Hemen şimdi bir kuyumcuya gidelim...

— Siz bir harika adamsınız gerçekten!.. Ama ben... Ben bütün bunlara lâyık mıyım?

— Hatta çok fazlasına...

Arabaya atlayıp yine Beyoğlu'na yollandık. Bir ara sokakta arabayı park edip, kuyumcu Saran'a daldık.

Hayatta hiç benzerini tanımadığım bir zevkle şişiyordu yüreğim... Bana bir büyük gurur, bir tuhaf üstünlük hissi gelmişti. Kanadım altına aldığım iki sevgili yavru her şeyimdi bugün... Onların mutluluğunun bekçisi olmak, onlar için yaşadığımı hissetmek dünyamı cennete çeviriyordu.

Şahane bir tek taş pırlanta yüzük, Perran'ın güzel parmağında ışıl ışıl yanınca, hemen kulağına eğildim:

— Beğendin mi?

— Şaheser!..

— Öyleyse güle güle tak!..

Perran sevinçten uçuyordu. Boynuma atılmak ister gibi davrandı, ama kendini tuttu. Sadece yanağımdan öptü, şappadak... Ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırmıştı.

Kuyumcu da heyecanlanmıştı. Gülerek:

— Güzel bayanın parmağına lâyık olanı da budur bence!.. dedi.

Sonra bana gizlice göz kırptı ve yalnız benim duyabileceğim şekilde şöyle fısıldadı:

— Bu nefis bıldırcını nereden avladınız?

— O benim gelinim... Oğlumun eşi... diye yüksek sesle karşılık verdim.

— Öyle mi? Pardon!.. Kusura bakmayın... Tebrikler!.. Doğrusu ya oğlunuz çok şanslı maşallah!.. Küçük bayan da... Böyle bir kaynatası olmak kaç güzel kıza nasip olur?.. Yüzüğünüz hayırlı olsun küçük bayan!.. Şimdi parmağınıza takacaksınız? Yoksam saralım?..

— Takacağım!..

Kuyumcuyu bir kenara çektim ve cebimden çıkardığım çek defterimi uzattım:

— Şuraya insaflı bir rakam yaz bakalım, Saran Efendi!..

— Sizin için elbette önemli bir ikramda bulunacağım efendim! Eski müşterimiz olmanız hasebiyle...

Saran Efendi altın saplı kalemiyle çekin üzerine kocaman bir 30 yazdı. Yanına da usulca üç sıfır ekledi.

Gık bile diyemedim. O rakamlar benim ciğerimi söküp alsa yine çok görmezdim sanırım. Bu çılgınlıktan anlatılmaz bir zevk sarhoşluğu duyuyordum.

Dükkândan çıkınca, Perran:

— Biraz yürüyelim... dedi.

Koluma asılmıştı. Yüzü sapsarıydı:

— Sizi anlayamıyorum cicim... Beni çok şaşırttınız. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum size...

— Bana teşekkür etme! Her şeyi Mete'ye borçluyuz... Sen, Mete ve ben... Dünyada her şey üçümüz için artık...

— İçkili de değilsiniz!..

— Halimde bir anormallik mi var?

— Hayır. Belki ben biraz anormalim şu anda... Size karşı müthiş bir tutku duyuyorum içimde... Bu, aslında bir çeşit minnettarlık... Ama şimdiye kadar benzerini hiç duymadığım bir biçimde...

Perran sözünü yürütmek istiyor; fakat heyecandan konuşamıyordu. Koluma sıkı sıkı sarılmış, elimi avuçlarının içine almıştı:

— Çok mutluyum... İnsan sizin yanınızda güvenli ve mutlu oluyor... İçinde büyük bir huzur duyuyor... Hayatı seviyor... Sizinle her şey ne kadar güzel!..

— Seninle de Perran... Senin gibi tatlı bir yavrunun arkadaşlığı benim gibi yalnız bir adam için Tanrı'nın büyük bir lûtfu...

— Yalnız bir adam mı dediniz?..

— Gerçekten yalnızım. Çok yalnız... Kendini kitap-

lardan kurulmuş bir kaleye hapsetmiş bir adam... Onun dışındaki dünya bana yabancı ve uzak...

— Oysa siz tam bir toplum adamısınız. Modern bir erkeksiniz... Çok ta yakışıklısınız... Siz kaçsanız da toplum sizi bırakmaz... Hele kadınlar...

— Rica ederim...

— Bağışlayın!.. Ama... izninizle bir şey sormak istiyorum...

— Sor bakalım!..

— Karınız kıskanç mıdır?

Kısa bir süre sessizlik... Perran'ın avuçlarındaki elimin yumulduğunu hissediyorum... Bu yumruk, beni kıskıvrak bağlamış olan kötü kaderin çatık suratına inmeli... Onu paramparça etmeli...

— Bu konuyu bırakalım güzelim. Karımı benden öğrenmeni istemem. Onu kendin yakından tanıyacaksın. Ama bak, onunla benden daha iyi anlaşırsan eğer, bunu da ben kıskanırım ha!..

— Sizi hiç kimseyle değişmem... Değişemem...

Gülen gözlerini kaldırdı; bana öyle tatlı, öyle candan baktı ki, içimde hassas bir yer sızladı.

— Perran, bilir misin, insanın hayatta hiç bir şeye esef etmediği bir an olur... O an içteki kemirici acılardan zerrece eser kalmaz... Kalp âdeta gizli bir nasırla zırhlanır. Her şeye karşı büyük bir hoşgörürlük duyulur yürekte... Sizi kırmış, incitmiş olanlara karşı bile... Hatta onlara acırsınız... Fakat bu acıma duygusu, o vakte kadar hissetmiş olduklarınızdan çok başka; tatmin edici, huzur verici, dinlendiricidir...

Perran büyük bir ilgi ile beni dinliyordu.

— Bunları niçin söylüyorsunuz? diye sordu.

— Bilmiyorum... İçimden öyle geldi... Galiba senin bana yakıştırmak istemediğin yaşlılık nedeniyle...

— Hayır. Bana sorarsanız az önce açıkladığınız mutluluktan olmalı!..

— Acaba?..

Perran haklıydı. Duyduğum mutluluk, iç dünyamın soğuk iklimini birden ısıtan bir güneş gibi doğmuştu yüreğime... Kalbimdeki golfstrimler bölgesinde esrarlı bir çözülme olmuştu. Bu mutluluğu avuçlarımda sımsıkı tutmalı, onu elden kaçırmamalıydım. O, benim bir parçam olarak sonsuza kadar canımda, kanımda yaşamalıydı. İçimdeki o garip, gizli korkuya rağmen, buna karar verdim.

Oysa gerçek mutluluk, insanın kendisinden hiç kuşkuya düşmeden içindeki saadeti tanımasıdır!..

— Neler düşünüyorsunuz bakayım?.. Öyle bir daldınız ki!..

— Evet, daldım yavrum... Ama neler düşündüğümü pek bilmiyorum aslında... İnsan daldığı zaman düşünmez ki!..

— Sahi!..

Gülüşü beni gerçeğe döndürdü.

Kolkola Taksim'e doğru yürüyorduk. Güneş alçalmıştı. İstiklâl Caddesi'nin akşamı başlıyordu. Saate baktım:

— Perran, oyunun vakti geldi... Haydi, karşı tarafa geçelim. Tiyatro binası şu sokağın içinde...

— Piyesleriniz genellikle özel tiyatrolarda oynanıyor galiba Üstadım!..

— Evet. Benimkiler iddialı ve kavranması zor oyunlardır. Bunlar halk tarafından gereğince anlaşılamıyor maalesef!.. Bu yüzden, oyuncu kadrosu güçlü olan küçük tiyatrolarda sahneye konmasını tercih ediyorum... Seyircisi az, ama öz olan...

— Bu oyununuz da onlardan biri mi?

— Bu kısmen bir fantezi... Halkı sardı nedense...

Aynı zamanda bu yıl «Gümüş Tırtıl» sanat ödülünü kazandırdı bana... Gazeteler ondan uzun uzun bahsetti canım!..

— Hiç farkında değilim! Adı nedir bu oyunun?

— «Kırık Aynalardaki Yüzler»...

Perran dudağını ısırdı. Bana yan gözle bir an muzipçe baktı. Sonra:

— Ben, dedi; gazetelerin her köşesiyle ilgilenmeye kalksam, başka iş yapmaya vakit bulamam cicim!..

Taşı gediğine koymuştu. Kolunu hafifçe sıktım:

— Yaramaz!..

Tiyatroya girince, bize ilgiyle bakanlar gözüme çarptı. Birkaçı ile selâmlaştım. Fakat gözler daha çok Perran'ın üzerinde duraklıyordu.

Güzel gelinim:

— Sizin gibi tanınmış ve saygıdeğer bir yazarın yanında olana işte böyle herkes gıpta ile bakar!.. dedi.

— Benim yanımda olmasan da sana herkes gıpta ile bakar yavrum!.. Güzelliğinden ötürü... Hayranlıkla bakar...

— Beni gerçekten şımartıyorsunuz azizim Oğuz Albatros!..

Dikkat ettim. Perran bana yerine göre değişen ad ve sıfatlarla hitap ediyordu. Meselâ, saygısını ifade etmek istediği vakit «Üstat» veya «Üstadım», ciddî olduğu zamanlar «Oğuz Albatros» veya «Oğuz Bey»; ciddiyeti biraz yumuşatmak için «azizim»; samimiyet anlamına «cicim» veya «şekerim»... Bu güzel kız bana belki, «Darling» ve «Monşer» de diyecekti arada bir... Daha başka adlar ve sıfatlar da sıralayacaktı yerine göre... Ne derse desin, hepsi kabulümdü!..

— «Kırık Aynalardaki Yüzler» adını bu eserde ne şekilde değerlendirdiğinizi merak ediyorum. Oyunu gör-

meden önce bir özetini verebilir misiniz bana?.. Yani tema'sı hakkında kısa bir bilgi...

— Bu, tezli bir eserdir Perran... Kırık bir aynanın her parçasında kişiliğinin ayrı bir çehresini, benliğinin ayrı bir yönünü gören bir adamın karakter analizi... Sanırım, her şeyin bugün tersine dönmüş olduğu bir dünyada birtakım gerçekleri değişik bir açıdan yansıtmak amacıyla veya sadece bir orijinalite yapmak için onu kaleme aldım...

— Halanız beğendi mi?

— Hiç beğenmedi. Onun teorisine göre, kaleme alınan bir eser her şeyden önce güzel bir ilhamın meyvesi olmalıdır!.. Halk böyle bir meyveye her zaman rağbet eder, onun lezzetine bayılır, tadı damağında kalır!..

— Anlıyorum... Sayın Tomris Albat'ın eserleri hep böyledir ya işte!..

— Evet, halam, bir yazarın, kahramanların kişiliklerini —bir anatomist gibi— kalemiyle didik didik etmesini gereksiz bulur... «O, kişilikler, kahramanların içinde yaşadığı olayların akışında kendiliğinden özellik kazanmalı, hepsi kendi yaşantıları içinde birer canlı portre, birer ölümsüz tip haline gelmelidir» der!..

— Halanız çok haklı!.. Ama sizin buluşlarınız da yabana atılır cinsten değil hani... Siz eksantrik bir yazarsınız bence sayın Albatros!.. Alışılmamış bir stil uyguluyorsunuz eserlerinizde... Bir bakıma tam bugünün edebiyatını yapıyorsunuz... Yani, yapıtta eski çamuru bırakıp yeni materyeller deniyorsunuz... Ne olursa olsun, bir yenilik ilgi, hatta şaşkınlık yaratır. Picasso'nun fantezileri gibi...

— Şaşkınlık mı dedin?

— «Şaşkınlık», «hayranlık»ın göbek adı değil midir?

— Ah sen!..

— Benim fikirlerimi de yaban atmayın!.. İşte yüz

cilde yakın kitap yazmış olan dev yazar Tomris Albat'a eleştiriciler, o tadı damaklarda kalan olgun ve leziz meyvelerinden marmelât yapmasını öğütlerken, Oğuz Albatros'un dehâsını ayakta alkışlıyorlar...

Perran bu sözleri inançlı bir ifade ile söylüyordu. Benimle alay ettiğini düşündürmeyecek kadar inançlı ve candanlıkla... Gerçekten beni övmekten, bendeki değerlere değinmekten büyük bir zevk alıyor gibiydi.

Perdenin açılmasına işaret olan zil sesi duyulur duyulmaz, yavaşça:

— Konuşmamıza sonra devam ederiz, dedim.

— Evet, bu konular beni dehşetli ilgilendiriyor baba Albatros!..

Eliyle boğduğu kahkahası yüreğimin içinde patlamış gibi oldu. Baba Albatros!.. Gidi maskara!.. Birden küçücük kulağını çekmek geldi içimden...

Bir süre sessiz kaldık. Bu arada ikinci ve üçüncü ziller çalındı, perde açıldı...

Güzel gelinim, lirik bir şekilde sahnelenen oyunumu baştan sona büyük bir ilgi ile izledi. Ama ne antraktа, ne de daha sonra onun hakkında bana hiç bir şey söylemedi.

Kolkola tiyatrodan çıkarken dalgın bir hali vardı.

— Saat kaç? diye sordu.

— Dokuza geliyor...

— Ne yapacağız şimdi?

— Sen ne istersen!..

— Vallahi müthiş acıktığımı söylersem ayıp olur mu acaba?..

— Ne münasebet!..

Otoparka kadar yürüyüp arabayı aldık. On dakika sonra Hilton'un kapısından giriyorduk.

— Yemekten sonra Ruf'a çıkarız, dedim.

— Çok jantiy adamsınız sevgili yazarım!..

— Gelinime oğlumun yokluğunu duyurmamaya çalışıyorum sadece...

— Bu görevi zevkle yaptığınızdan emin misiniz?

— Elbette yavrum!

Bana tatlı bir yan bakışla teşekkür etti.

Yemekte gerçekten çok iştahlıydı. Nefis bir şişe şarabı neşeyle paylaştık. Ama yemeğin sonunda onun tuhaf bir şekilde ciddileştiğini gördüm.

— Şimdi size, «Kırık Aynalardaki Yüzler»den söz etmek istiyorum... Onu alkışlarken, içimde de bir kırıklık duydum nedense... İnsanların dış görünüşleriyle iç dünyaları birbirinden ne kadar farklı hakikaten... Genellikle olduğumuz gibi görünmüyoruz... Benliğimizin birtakım yönlerini irademizle gizliyoruz... Yani irademiz, iki yüzlü, hatta birçok yüzlü olmamızın nedenini yaratıyor, öyle değil mi?..

Heyecan kesilmiştim:

— Evet, Perran... Eserimde ne demek istediğimi anlamışsın... İradesinin gücüyle övünen insan, budalanın tekidir kuşkusuz... Zira, iradesi en güçlü insan, kusurlarını gizlemesini en iyi bilen, kendini kendi içinde en iyi saklayabilen bir zavallı kişidir sadece...

Perran coşkun bir halde kadehini kaldırdı:

— Bunun şerefine içelim... İkimiz de iradelerimizin gücüyle övünecek kategoriden değiliz muhakkak!.. Birbirimize çok benzediğimizi sanıyorum...

— Ben de öyle, güzelim!..

Yemeğin sonuna kadar Perran'la heyecan dolu, zevk dolu bir konuşma sürdürdük.

Bu kız beni öylesine şaşırtıyordu ki, irademi gerçekten kaybetmekten korkuyordum.

Yemekten sonra Ruf'a çıktık. Maskelenmiş, renkli, yumuşak ışıklar altında çok kalabalıktı Ruf... Dans orkestrasına uzak bir köşeye sıkıştık. İki akran gibi, çok

candan iki arkadaş gibiydik. Her şeyden konuşuyor, anlaşıyor, kaynaşıyorduk...

Masamızda çeşitli kokteyller geçit resmi yaptı... Birbiri ardınca şampanyalar patlattık... Bir ara:

— Sen alkolik misin? diye sordum.

— Ne münasebet!

— Sarhoş olmuyorsun da...

— Siz de...

— Şu halde alkole karşı ikimiz de şerbetliyiz!..

Kahkahaları bastık... Sonra dansa kalktık... Yalpalarımız etrafımızda dönen çiftleri rahatsız ediyordu belki... Ama biz mutluyduk... Taşkın bir neşe içindeydik... Dans pistindeki itiş kakış arasında birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Böylece dengemizi kaybetmemeye, birbirimize destek olmaya çalışıyorduk...

Daha birkaç gün evveline kadar yeryüzünde «Perran» adında bir genç kızın bulunduğunu bile bilmiyordum. Hayatıma anî bir kasırga gibi giren bu olağanüstü varlık, şimdi benim bir parçamdı... Bütün yaşantım boyunca benim bir parçam olagelmiş gibi...

— Mete bana sitem edemez değil mi?.. «Karıma gereğince değer vermemişsin baba» diyemez?..

— Hiç bir şey diyemez nonoşum... Sen keyfine bak!

— Birer şampanya daha içelim mi?

— Çok mersi... Her şeye rağmen zom oldum ben baksana!.. Daha sıkı tut beni, düşeceğim...

— Kolunu boynuma sar... İyice sar... Ha şöyle!..

— Kulağının içine bir şarkı söyliyeyim mi?

— Şarkıyı yolda söylersin, arabada... Burada olmaz...

Asansörde yine birbirimize dayandık. Ayakta güç duruyorduk. Antreye kadar da yarı sarmaş dolaş geldik...

Arabaya binmemize yardım eden kapıcı:

— Bir taksi ile gitseydiniz Beyefendi!.. dedi.

— Ben... Ben arabamı çok yavaş sürerim... Çok da iyi kullanırım... Çok, çok dikkat ederim, merak etme!.. diye peltek peltek söylendim.

Sabah yakındı. Henüz uykusundan uyanmamış olan şehir, bomboş görünüyordu. Sokak lambalarıyle yaklaşan şafağın alacasında büyük bir dikkatle sürdüğüm araba tenha yollarda birtakım zikzaklar çizmekteydi.

— Nereye gidiyoruz cicim?..

— Eve tabiî...

— Aaa!?..

— Başka nereye gidebiliriz?

— Bu halde... şey... İclâl Hanım'la burun buruna gelmek pek hoş olmayacak da...

— Bak, bu doğru işte!..

Yine kahkahaları bastık... Bunlar yürekten hızlı çıkıp ağızda soluklaşan kesik, yorgun sarhoş kahkahalarıydı...

— Başka bir yere gidelim o halde...

Fakat gidecek hiç bir yer gelmiyordu aklıma... Daha doğrusu hiç bir şey düşünemiyordum artık... Gözkapaklarımı kurşun gibi ağırlaştıran bir yıldırım uykusunun beni her an kendimden geçirmesinden korkuyordum.

O sırada Perran başını omuzuma bırakmış, gözlerini kapamıştı bile!..

Bir süre bu halde yol aldıktan sonra ıslık çalmayı denedim. Fakat bu da beni açmadı... O sırada güzel yavru uykulu bir sesle:

— Hayatım... diye mırıldandı.

Kalbimden esrarlı bir hayat akımı geçti bir an...

— Sen hani şarkı söyleyecektin yolda?..

— Sen söyle... Benim uykum var...

— Beraber söyleyelim... Hani o gece pavyonda söylüyordun... Ne güzeldi!..

Perran gözlerini araladı:

— Güzel miydi?.. İyice sarhoşsun sen...

— Sen de tatlı kızım...

— Burası Boğaz yolu mu?

— Evet!

— Azıcık duralım burada... Bütün pencereleri aç. Deniz havası belki iyi gelir başıma...

— Başın mı ağrıyor?

— Ağrıyor da söz mü? Çatlıyor...

Arabayı yolun kıyısına çektim; camları açtım.

— Bir sigara al bakalım!

— Bu kaçıncı?

— Bu gece için yasak yok!..

Kibriti çakarken gözünün kuyruğu ile yüzüme baktı. Titreyen elimdeki kibrit düşüp söndü. Bir kibrit daha çakmak için telâşlandım. Bu defa elimi tuttu; alevi yavaşça sigarasının ucuna götürdü:

— Bugünü ve bu geceyi unutamıyacağım hiç... Hele gece şahaneydi doğrusu!..

— Benim için de yavrum... Çok mutluydum bütün gün ve bütün gece... Şeker gibi tatlı bir arkadaşlık yaptık seninle... Bundan sonsuz gurur duydum inan!..

— Teşekkür ederim. İnsan seninle her zaman mutlu olur canikom!..

— Perran...

İnce bir gülümseyiş, uzun kumral kirpikler arasında süzülen bir çift fındık yeşili gözü ışıldattı. Yüzü solgundu. Esrarlı bir güzelliğin ateşli bir gençlikle güçlenmiş harikası!.. Bu harika şafağın yedi renginde yıkanıyordu...

— Enfes bir sabah!.. diye mırıldandı. Hayatımın en

güzel rüyasını gördüm ben... Her şeyi sana borçluyum cicim... Ama burada bitiyor bu rüya...

— Dur bakalım! Daha ne güzel, ne tatlı rüyalar göreceksin sen... Hem de lâyık olduğun gerçek mutluluklarla dolu gecelerde...

— Onları Mete'ye mi borçlu olacağım?

— Gayet tabiî.

Dudakları hafifçe seyirdi. Gülümsedi galiba.

Uzun süre hiç konuşmadık.

Uyanan denizin güneş rengindeki yüzeyinde altın pullar pırıldamaya başlamıştı. Sokak lambaları birden söndü.

O sırada Perran:

— Nereye gitmeyi düşünüyorsun? diye sordu yavaşça.

— Bir karar vermedim henüz...

— Öyleyse biraz daha düşün... Kararını verince beni uyandırırsın!..

Tekrar başını omuzuma bıraktı... O zaman eğilip saçlarından öptüm... Tertemiz, ruha sızan hafif parfümlü, ipek gibi yumuşacık saçlar... Sevimli bir çocuk başı... Sevilen bir kadın kokusu.

— Bu parfümün adı nedir?

— «L'amour Pûre...» Paris'ten almıştım onu...

— «Temiz Aşk» ha!.. Ne kadar güzel!..

— Ad mı?

— Koku!..

Nereye gitmeliydi?.. Gözlerimi yumdum. Fakat düşünmek yerine, duyduğum büyük, umulmaz saadeti içime yudum yudum sindiriyordum... Pencerelerden giren tatlı bir sabah meltemi, başı omuzumdaki küçük, rüya kadının saçlarından bana «Temiz Aşk»ı koklatırken, düşünmek yerine dalmak, hatırlamak istemediğim birçok şeyi unutmak ne güzeldi!..

Hayatı yeni idrak eden bir çocuk gibi saf duygular içindeydim. Beni derinden derine huzursuz eden şuuraltımın faaliyeti de durmuş; kalbimde çırpınan yaralı kuş uçup gitmişti. Bütün hatıram, karşımda doğan gün gibi, pespembe bir şafaktan ibaretti şimdi...

Koluma sert bir şey dokundu. Birisi dürtüyordu beni.

— Hey bayım, burada böyle uyumak doğru mu ya?.. Fren gevşeyiverdi mi, işiniz tamamdır... Sabahın ayazında kendinizi denizin dibinde bulursunuz...

Bir bekçiydi bu... Hemen toparlandım:

— Uyumuş muyum?.. Teşekkür ederim ilgine, kardeşim, sağ ol!..

Orta yaşlı, güleç yüzlü bir adamdı bekçi... Başını sallayarak babacan bir tavırla uzaklaştı.

Arabayı kaldırımın üzerine çekmiş olduğumun o zaman farkına vardım. Hem de denize doğru dikine bir çıkışla... Etrafıma şaşkın şaşkın bakındım...

Güneş yeni doğmuş, yeni günün canlılığı başlamıştı her yanda... Epeyce uyumuş olmalıydım. Perran hâlâ uyuyordu. Başı omuzumdan göğsüme doğru kaymış, yanakları kızarmıştı.

Onu yavaşça dürttüm:

— Perran, haydi gidiyoruz yavrum...

Hemen uyanmadı, kımıldandı ve bir şey mırıldandı. Onu doğrultmaya çalışırken:

— Hadi, hadi uyan, diyordum. Trafik polisi ceza yazacak, sonra karışmam ha!..

Gözlerini zorlukla açtı, gülümsedi:

— Ne var? Ne oldu?..

— Sonra anlatırım... Şimdi gidiyoruz... Kendini toparla bakayım...

— Gidiyor muyuz?.. Kararını verdin demek?..

— Evet, halama gidiyoruz.

Bu sözüm onu birden aydı. Şaşkın bir halde kirpiklerini kırpıştırdı:

— Bu saatte mi?

— Saatin kaç olduğunu biliyor musun?

— Yediye geliyor...

— Kaç?

— O kadar olmuş mu?.. Neden beni daha önce uyandırmadın?..

— Ben de uyumuşum da ondan...

Esnemesini tutarak:

— Sahi mi!?.. diye hayretle güldü. İkimiz de sızıp kalmışız ha?..

— Evet, bir tanem...

— Ama başım kurşun gibi hâlâ...

— Halamda yatar, dilediğin kadar uyursun...

Arabayı çalıştırdım. Benim de başım bir kurşun külçesinden farksızdı. Direksiyona sarılan ellerim titriyordu.

— Halanım bu saatte uyanmış olur mu acaba?

— Muhakkak! Çok erken kalkar bizim sevgili Tomris Albat!..

— Onu rahatsız etmiyeceğimizden emin misin?

— Bu da söz mü? Sürprizimize ne kadar sevinecek kim bilir?

— Ya bu saatte nereden geldiğimizi sorarsa?

— Elbette soracak... Biz de nereden geldiğimizi söyleyeceğiz...

— Ne tonton kadın!.. Demek o kadar tolerans sahibi?

«Hem de nasıl!» anlamına bir ıslık çaldım. Kahkahaları bastık yine...

Çok dikkatli sürmeye çalıştığım araba yolda fazla zikzak çizmiyordu artık... Radyoyu açtım. Güzel bir sabah müziği başladı. Pencerelerden giren rüzgâr yosun

kokuyordu. Kıyılardaki ince sis kalkmış, denizin rengi griden maviye dönmüştü. Güneş şimdi bütün parlaklığıyle o mavi sularda yüzüyordu.

Perran, radyo ile beraber melodiyi mırıldanmaya başladı. Gözleri yarı kapalıydı. Ruhun derinliklerine sızan mezzo-soprano sesi, birden gizli cennetlerde akan ırmakların tatlı serinliğini getirdi bana... Bir çift güzel dudağın arasından çıkan o hafif, duygusal nağmeler gerçekten ruha damla damla dökülüp insanı büyülüyordu.

— Sesin... dedim yavaşça. Mete dinledi mi hiç?

Kaşlarının hafifçe kalktığını gördüm.

Yolun çabuk bitmemesi için çok ağır sürüyordum arabayı... Gelip geçen taşıtlar ve yayalar artmıştı.

Bebek meydanını geçip Küçük Bebek'e kıvrılan yola saptım. Halamın evi, Dereboyu'ndaki bahçeli eski köşklerden biriydi. Bahçe kapısı her zaman açık dururdu.

Arabayı, kapı önünde parklamış olan halamın köhne Consul'ünün yanına, ona toslarcasına durdurdum. Perran'ın inmesine yardım ederken, ikimizin de hâlâ bulut gibi sarhoş olduğunu görüyordum. Birbirimize tutunmakla sarmaşmak arası bir dengelenme çabası içinde bahçeyi geçtik.

İç kapı da açıktı. Köşkün arka tarafındaki kümeslerden tavuk gıdaklamaları geliyordu.

— Her halde Madam Fofo'dur! dedim. Halamın sadık hizmetçisi... Tavuklara yem veriyordur, ya da folluktan taze yumurta alıyordur...

Perran yüzünü hafifçe buruşturdu:

— Aman sus! Midem bulanıyor... Uyumak istiyorum sadece...

Koluma asıldı ve benden çok kendisine gayret veriyormuş gibi zoraki gülümsedi.

Köşke girince bir an durakladık. Aşağıki büyük salondan müzikle karışık birtakım sesler geliyordu.

Salonun kapısını ittim. İşte o anda Perran da, ben de hayretten küçük dilimizi yutacak gibi olduk.

Salonun bir köşesindeki müzik dolabından yükselen komutaya uyarak, halam, sırtında mayo ile jimnastik yapıyordu.

— ... Sağ bacağı havaya fırlatınız... Bir, iki, üç, dört... Sol bacağı havaya fırlatınız... Bir, iki, üç, dört... Elleri yanlara açıp sıçrayınız, sıçrayınız, sıçrayınız... Tamam... Şimdi eller kalçalarda... Dikkat!.. Koşunuz, koşunuz, koşunuz... Daha hızlı koşunuz!..

Bir erkek sesinin verdiği bu direktiflere halam uyarak, yaşına göre şaşılacak kadar formu yerinde olan o iri yarı vücudu ile bacaklarını havaya fırlatıyor, yaylanmış gibi sıçrıyor, zıplıyor, koşuyordu...

Bizi görünce birden olduğu yerde kaldı. Suçüstü yakalanmış gibi şaşırmıştı. Soluk soluğa:

— Vay vay! Kimleri görüyorum!.. dedi.

Sonra şen bir kahkaha attı:

— Ayol nereden çıktınız böyle? Bu saatte?!..

— Şey... Halacığım... Sana bir sürpriz yapmak istedik de...

— Çok güzel! Hoş geldiniz... Ama asıl siz bir sürprizle karşılaştınız değil mi?..

Hemen sırtına bir penuvar aldı. Teypi kapattı:

— A, orada öyle ne duruyorsunuz canım? Girseniz içeri... Hiç jimnastik yapan bir kadın görmediniz mi de o kadar şaşırdınız?.. Eh, gülün gülebileceğiniz kadar bakalım... Yaramazlar sizi...

— Halacığım seni rahatsız mı ettik acaba?

— O nasıl söz?.. Ben her sabah jimnastik yaparım. Gençliğimden beri... Böyle genç ve dinç kalmamın sırlarından birini daha işte öğrenmiş oldunuz!..

— Sahiden bunu bilmiyorduk... Sen eşsiz bir kadınsın tonton!..

— Haydi, gevezeliğe başlama!.. Ne o?.. Siz içkili misiniz kuzum?..

İkimiz de makaraları koyuverdik. Halam hayretle:

— A! Bunlar bir lokalde sabahlamışlar muhakkak!.. dedi. Zil zurna sarhoşlar vallahi!..

Sonra ikimizi de dikkatle süzerek ekledi:

— Nereden geliyorsunuz anlatın bana... Çok merak ettim doğrusu!..

Perran kendini kapının yanındaki bir koltuğa atmıştı. Ben halamı öpmek için ona doğru yürümek istedim.

— Yok, yok... Sen de otur şöyle... Ayakta duracak halde değilsin... Bu halde araba mı kullandın Allahaşkına?..

— Evet ama, mükemmeldim halacığım!.. Perran'ı şehirde biraz gezdirdim. Ona söz vermiştim de...

Düzensiz, kopuk cümlelerle, bütün gün ve bütün gece Perran'la beraber yapıp ettiklerimizi halama özetlemeye çalıştım.

Halam beni büyük bir candanlıkla dinliyor; arada bir başını sallayarak veya ellerini birbirine vurarak:

— O, ne güzel!.. Çok iyi etmişsiniz... Bak hele şu işe!.. gibi birtakım sözlerle şenliğimizi paylaşır görünüyordu.

Perran hiç söze karışmıyordu. Daha doğrusu, karışacak halde değildi. Başını koltuğun arkalığına bırakmış, gözlerini yummuştu. Fakat bu arada konuşmamızı izleyebilmiş olacak ki, kendisine aldığım yüzüğün hiç sözünü etmeyişimin farkına vardı. Gözlerini açtı ve parmağını halama doğru uzattı:

— Bakın, dedi; bakın, bu yüzüğü de aldı bana...

Halamın bakışları o güzel parmaktaki muhteşem pı-

rıltıya ilişince heyecanla parladı. Bir kere yutkunduktan sonra:

— İşte bu fevkalâde!.. dedi. Senin gibi cici bir geline lâyık bir armağan muhakkak!.. Sen de bir pırlantasın yavrum... Onu güle güle kullan!..

— Çok teşekkür ederim efendim.

Halam hemen bana döndü:

— Ey, kaynata olmak kolay mı Oğuzcuğum?.. Biz aile büyükleri sevgili Mete'mizin evlenmesiyle son derece mutluyuz bugün... Kendimize düşen görevleri de elbette yapacağız!..

Bir soluk aldı ve ekledi:

— Gelininle gereğince ilgilenmene çok memnun oldum aslanım!.. Seni yürekten kutlarım... Haydi, şimdi kahvaltımızı edelim... Koyu birer çay sizi açar...

Perran bana bir işaretle midesinin kötü durumunu hatırlattı.

— Halacığım, dedim; bize en büyük ikramın birer yatak olacak sanıyorum... Ama ben şuracıkta, divanda yatarım. Perran'a gelince... Şey... Midesi bulanıyor galiba!..

Halam başını iki yana salladı:

— Ah seni, ah!.. Kızcağızı bu hale getirecek ne vardı?..

— Kusura bakma tontonum!

— Haydi, ben onunla meşgul olurum. Sen yukarıya, benim küçük yatak odasına çık...

* * *

Uyandığım zaman saat beşti. Başımda alkolün etkisi kalmamıştı ama, şakaklarımda ince bir ağrı vardı.

Hemen kalkıp banyoya geçtim; soğuk bir duş aldım ve acele giyindim.

Aşağı kattan birtakım sesler geliyordu. Galiba ha-

lamın misafirleri vardı. Son bir defa aynada kravatımı düzeltirken odanın kapısı açıldı, halam içeriye girdi:

— Merhaba aslanım! Uykular afiyet olsun!.. Çok iyi uyudun maşallah!..

— Halacığım, özür dilerim...

— Bırak bu lâfları... Kız da az önce uyandı...

— Nasıl durumu?

— Gayet iyi!..

Halam kapıyı kapattı, bana yaklaştı:

— Şimdi sana bir çift ciddî sözüm var. Beni iyi dinle! Sabahleyin onun yanında renk vermedim ama, senin bu yaptığını hiç doğru bulmadım Oğuz!..

— Hala...

— Sözümü kesme! Daha üç gün evvel bu kız hakkında neler veriştiriyordun!.. Sonra, İclâl Hanım bana telefonda birtakım şeyler anlattı... Sen Ankara'dayken onun çiftlikte bir garden-parti verdiği doğru mu?

— Evet!

— Hipi kılıklı bir alay arkadaşıyle çiftliğin altını üstüne getirdikleri?..

— Evet

— Yani yemek takımlarını paramparça ettikleri?.. Büyük havuzda yüzüp balıkları öldürdükleri...

— E... evet!

— Binek atlarını saatlerce koşturdukları?.. Kümes hayvanlarını ürkütüp yumurtaları yağma ettikleri?.. Meyve bahçelerinde hayır bırakmadıkları?..

— Evet, hepsi doğru!..

— Ve sen bu azgın kızı koluna takmış, sokak sokak sürtüyorsun!.. Aşkolsun sana doğrusu!..

— Ama halacığım...

— Dur, dahası var: Küçük bir servet değerinde bir

de yüzük takıyorsun ona... Bütün yapıp ettiklerinden ötürü cezalandırmak yerine, katmerli şekilde mükâfatlandırıyorsun... Pes vallahi!..

Yutkundum. Halamın bu mantığı karşısında ne diyeceğimi şaşırmıştım.

— Fa... fakat... diye kekeledim. Gelinime bir yüzük takmam kadar normal ne olabilir?

— Bu pek normal sayılmaz. Zira, bu türlü fedakârlığın yerini bulup bulmayacağı bence belli değil yavrum!..

— Ne gibi?

— Bu kızı böylesine benimsemek için vakit biraz erken de...

Halama birçok şeyi derinine anlatabilmeme imkân yoktu. Yalnız, karşısında asla perende atılmazdı bu zeki kadının... Terlemeye başlamıştım. İşi şakaya boğmak istedim:

— Senin dramatik konular yaratmakta üstüne yoktur, Sayın Tomris Albat! Muhayyelen o kadar geniştir ki, şimdi bu durumdan meraklı bir roman konusu çıkarman bence çok tabiî bir şey!..

Halam kaşlarını çattı:

— Alayı bırak... Eserlerinde iradesizliği savunmanı sadece bir fantezi sanıyordum. Ne yazık ki, senin bu tutumun «her yazar, eserinde biraz kendini savunur» gerçeğini bir kere daha ortaya koymuş bulunuyor!..

İçimi çektim:

— Halacığım, Mete'min, biricik Mete'min bana emaneti bu kız... Parmak kadar bir çocuk...

— Çok güzel, ama onun kaynatası olduğunu unutmamalısın!.. Daha mantıklı ve vakarına yaraşır bir şekilde hareket etmelisin!.. «Parmak kadar bir çocuk»un kaprislerine uyar, onu böyle şımartırsan, bu işin sonu neye varır?..

— Onun ne iyi bir insan olduğunu bilsen!..

— Olabilir. Fakat sen daha iyi olma!..

— Beni anlamak istemiyorsun hala!..

— Seni gayet iyi anlıyorum Oğuz. Gayet iyi tanıyorum. Bir çocuktan farkın yoktur. Temiz yürekli olduğun için de, herkesi kendin gibi sanırsın... Gelgelelim insanlar birtakım aşırılıkları hazmedemezler... Sana karşı saygı besleyenlerin gözünde gülünç duruma düşmeni istemem... Çiftliğe telefon edip İclâl Hanım'a iki gündür bende olduğunuzu bildirdim. Durumu korumamız gerekiyor!.. Uygun bir şekilde kızın da kulağını bük!.. Anladın mı?..

Tekrar içimi çektim. Halam gözlerini gözlerime dikmişti. Ama gayet yumuşak:

— Haydi, tamam!.. dedi. Şimdi aşağıya inelim. Bana bir gazeteden röportaj için gelmişler...

— Aşağıda bu kadar gürültüyü onlar mı koparıyor?

— Yok canım! Fofo mutfaktaki radyoda bir skeç dinliyor...

* * *

Her şey halamın düzenlediği biçimde oldu. O gün akşam üzeri Perran'la beraber çiftliğe döndük.

İclâl Hanım biraz durgundu ama, bize güzel bir akşam yemeği hazırlatmıştı. Sofrada şundan bundan konuşuldu.

Perran durumu kendisinden beklenenden de fazla bir dikkatle idare ediyordu. Neşeliydi. Boyuna Mete'den söz ediyor, ona dair binbir soru soruyordu:

«— Mete küçükken hangi oyunları severdi?.. Annesine mi, yoksa babasına mı çok düşkündü?.. Okulda en iyi arkadaşı kimdi?.. Sevdiği yemekler, sevdiği müzik, sevdiği renkler, sevdiği çiçekler?.. vb...»

Perran'a benden çok İclâl Hanım cevap veriyordu.

Fakat konuşma çiçek bahsine gelince, ben heyecanla söze giriştim:

— Mete, çiçeklerin hepsini sever veya hiç birini sevmez!.. Çünkü çieklere karşı ilgisi, onları yolmak, ezip parçalamak şeklinde görülegelmiştir... Hele küçükken, bahçedeki zambaklara karşı âdeta allerjisi vardı... Bir bahar günü, hepsini yerle bir ettiğini hatırlarım...

Perran sözlerimi hayretle izlemişti. Dudakları gülümserken gözlerine hafif gölgeler düştüğünü gördüm:

— Ne diyorsunuz?!.. Ben de onu İtalya'daki maçtan sonra bir buket sarı zambakla tebrik etmeye gitmiştim!..

İclâl Hanım:

— Yoo, dedi; Mete'mizi eşine böylesine yanlış tanıtmaya karşıyım ben... Her çocuk az çok yaramazdır ve çiçek yolmaktan hoşlanır... Yıllar var ki, oğlumuz bahçeden bir tek yaprak bile koparmamıştır.

İclâl Hanım'ın Mete'yi savunan sesinde komik bir ciddiyet vardı. Gülmemize aldırmadan sözünü şöyle yürüttü:

— Büyüdükten sonra onun bu evde hiç bir zararlı davranışı görülmedi. Arkadaşları arasında en azılıları bile bu evdeki düzene karşı saygısızlık göstermedi. Hiç bir gün Japon balıklarının yüzdüğü havuza daldıklarını, sansar gibi kümeslere girdiklerini, binek hayvanlarını koşturmaktan çatlattıklarını hatırlamıyorum...

Perran, bana gizlice göz kırptı. Ben hemen atıldım:

— Bak İclâl Hanım... Çocuklarımızın yapıp ettiği şeyler bu evde hiç bir zaman şikâyet konusu olmamalıdır. Senden bunu bilhassa rica ediyorum!..

— Fakat ben, sadece bir kıyaslama yaptım, Oğuz Bey!

— Anlıyorum. Ama bana sorarsan, Mete'miz bu say-

dıklarını gölgede bırakacak ne afacanlıklar yapmıştır! Sen hepsini unutmuşsun!..

— Öyle olsun! Bunları da unutalım!..

Perran elini İclâl Hanım'ın elinin üzerine koyarak tatlı bir sesle:

— Çocuklarınız bir daha bu evde hiç bir zarar ve ziyan yapmıyacaklar, size söz veriyorum İclâl Hanım, dedi.

İclâl Hanım, hafifçe gülümsedi:

— Ev de sizin, bahçe de güzelim!.. Olanlar da, olacaklar da yalnızca sizi ilgilendirir, beni değil!..

— O nasıl söz?.. diye ben atıldım. Bu evde her şey hepimizi ilgilendirir İclâl Hanım. Ayrı gayrımız yok ki!..

İclâl Hanım kaşlarını kaldırdı. Biraz alaylı bir şekilde bir Perran'a baktı, bir bana... Ve bir cevahir yumurtladı:

— Mediha gelsin hele... O, hepinizin hakkından gelir evvel Allah!..

Sofraya servis yapan Zülfiye kıkırdadı. Kapının yanında dikilmiş duran İbrahim de sırıtıyordu. İclâl Hanım bütün hıncını hizmetçi kızla aşçı oğlandan almak istercesine, birden onlara döndü:

— Hadi, siz kendi işinize bakın sersemler!.. diye parladı.

Perran başını yemeğinin üzerine eğmiş, gülmesini tutmaya çalışırken omuzları tirtir titriyor, yüzü gül gül oluyordu. Benim durumum da onunkinden daha az zor değildi.

Eğer halam bana o ihtarı geçmeseydi, belki her şey daha normal yürürdü. Fakat küçük gelinimle arkadaşlık etmekte beni birtakım ölçülere davet eden o komik nutuk bende bir gurur tepkisi yarattığından, bütün yasakları hiçe saymakta tereddüt etmedim.

Şu farkla ki, samimî ve açık davranmak yerine, küçük hilelere, gizli kaçamaklara başvurmak zorunda kaldım.

Perran her gün bir arkadaşına gidiyor; ben de işlerim için İstanbul'a iniyordum!.. Bazen çiftlikten beraber hareket ediyorduk. Fakat dönüşler daima ayrı saatlerde, birbirimizden habersiz görünür şekilde düzenliydi.

İstanbul'un Yerebatan sarayından, Aşiyan'ına; Çamlıca tepesinden Adalar'ına kadar her köşesini beraberce gezdik. İki afacan okul kaçağı gibiydik. Öylesine şen ve mutlu...

İnsanların kötü zanlarına, anlayışsızlıklarına ve gerekli gereksiz ukalâlıklarına rest çekmiştik. Kendimize karşı dürüst olduktan sonra neyin önemi vardı ki?..

Bu arada bir kere daha bir pavyonda sabahladık ve bu defa —önceden planlı davranarak— geceyi Perran'ın bir arkadaşının düğününde geçirdiğimize herkesi inandırmayı başardık.

Perran'la bu suç ortaklığımız bizi birbirimize her şeyden çok yaklaştırmıştı. Ama kendi hesabıma bu işde hatalı olmadığımdan emin değildim ve için için tedirgindim. Halamın öğütleri her an kulaklarımda çınlıyordu. Fakat beni iradem dışında çekip sürükleyen ve garip bir kaprisin adamı yapan güce gerçekten karşı koyamıyordum. Böylece Perran'ı —sırf kendisine verdiğim söz

nedeniyle— gezdirmekle kendimi yükümlü saymak, içimdeki gizli isteğin mazereti oluyordu!?..

Tam bir hafta hayatın tadını kıyasıya çıkardık... Güzel gelinimin her arzusunu severek yerine getirirken, o da bana karşı daha candan, daha inançlı ve daha yakın davranıyordu. Artık hiç bir konuda tartışmıyorduk.

Yine bu arada çiftlikteki zarar ve ziyan da hızla giderilmiş, gerekli onarımlar yapılmıştı. Giriş kapısının yanındaki levhacığın yerine, kabartma yazı ile üzerinde «ZAMBAKLAR ÇİFTLİĞİ» yazılı kocaman bir pirinç levha asılmıştı.

Daha buna benzer bazı değişiklikler için kâhya Halim Efendi'ye yeni direktifler, bahçıvanlara da zambakların bakımına daha fazla özen göstermeleri ve tarhları genişletip yeni fideler dikmeleri yolunda emirler verdim.

İşte sayılı günler bitmişti. Turnuvalar son bulmuş; Mete'm, sevgili oğlum, şampiyon olan takımıyle beraber Roma'dan İstanbul'a hareket etmişti.

O gün saat onbeşte Yeşilköy hava alanına bir «Swiss-Air» yolcu uçağıyle geliyorlardı. Bütün gazeteler onlardan söz ediyordu... Mete'nin bana vermiş olduğu görevi gerçekten büyük bir zevk ve gururla yerine getirmiştim. Buna bütün samimiyetimle emindim. Babalık yetkisi ile gelinimi biraz fazla şımartmış olmam da tenkitten çok takdire lâyık görülmek gerekti!.. Halam gibi, İclâl Hanım gibi, hatta bizim filozof gibi gelenek kumkumaları bu işten ne anlarlardı?.. Ama Mete her şeyi öğrenince, sevinç ve şükran çığlıklarıyle boynuma atılacaktı muhakkak!..

Uçak alana tam vaktinde geldi. Şampiyon takımımızı karşılamak için orada toplanmış olan halk, heyecanla dalga dalga büyüyor; gazeteciler, fotoğrafçılar, filmciler büyük bir telâşla sağa sola koşuşuyordu.

Müthiş tezahürat yapılıyordu futbolcularımıza... Bu arada, takımına büyük bir puvan farkı ile galibiyet sağlayan Mete'nin hep bir ağızdan haykırılan adı alanı inletiyordu.

Perran, Sâbir'le benim kolumda, ikimizin arasında heyecan ve sabırsızlıktan zıp zıp zıplamaktaydı. Üçümüz gelmiştik Mete'yi karşılamaya...

Sâbir ikide birde:

— Dur kızım, dur... diyordu. İşte uçağın merdivenlerinden iniyorlar... Kavuşmanız artık bir dakika meselesi...

Perran:

— Fakat onu hâlâ göremedim ki!.. diye tepiniyordu.

Ben elini sıkı sıkı tutmuş:

— Merak... etme! diyordum. Göreceksin... Kendini ağır satmak istiyor kerata!..

Sâbir:

— İşte!.. diye bağırdı. Hey! Nasıl da herkese yüksekten bakıyor aslanım!.. Tam babasının oğlu!..

Şu bizim geveze filozof da bana takılmadan yapamaz. Başka zaman olsa onunla hemen bir söz düellosuna girişirdim. Fakat o anda beni saran müthiş heyecan, kafamdaki bütün fikirleri silip süpürmüştü.

Evet, Mete görünmüştü uçağın kapısında... Onun görünmesiyle alandaki tezahürat da birkaç misil artmıştı.

Perran ileriye doğru atılmak istiyor; Sâbir'le ben onu güç tutuyorduk. Avaz avaz haykırıyordu çılgın kız:

— Mete, Mete!.. Sevgilim... Ben buradayım!.. Buraya bak, buraya!

Ama sesi, kulakları sağır eden gürültü arasında kaybolup gidiyordu.

Mete, kendisine yapılan bu tezahürat karşısında kolunu havaya kaldırmış, gülerek gururla halkı selâmlı-

yordu. Bu kargaşalıkta bizi farketmesine imkân yoktu tabiî...

Derken onu omuzlar üzerine aldılar... Yine alkışlar koptu... Perran ağlıyordu. Baktım, bizim Sâbir de mendilini gözlerine götürmüş...

Evet, ağlıyorlar... Birden benim de gözlerim bulandı; tıkanan yüreğimin tâ içinden burnumun direğine doğru tatlı bir sızı yükseldi... Yanaklarımdan aşağı sıcak yaşlar yuvarlandı... Sevinç yaşları... Mutlu bir babanın, mutlu gözyaşları...

Sevgili emanetini oğluma aktaracağım yüz akıyla...

— Perran, seni şimdi Mete'ye teslim edeceğim...

Perran bana bir hoş bakıyor... Dediklerimden hiç bir şey anlamamış gibi... Sonra birden mahzunlaşıyor:

— Yani göreviniz burada bitiyor mu sahiden?.. Bizi hemen bırakıyor musunuz?..

(Benimle senli benli konuşmuyor artık...)

— Yok canım... Öylesi değil! Ama...

— Anlıyorum sayın Üstat!..

Böylesine bir heyecan coşkunluğu içinde bana küçücük bir şamar!.. Bir sitem şamarı... Buna hazırmış demek?.. Bir tuhaf duygu yüreğimi sıkıyor... Üzgünlük mü, sevinç mi? Anlıyamıyorum...

İşte sonunda Mete bizi gördü. Onun omuzlardan inip kalabalığı yararak bize doğru gelmeye çalıştığını gözlerimdeki yaş perdesinin ardından zorlukla seçebiliyorum... Perran'ın elini hâlâ sımsıkı tutmaktayım.

— Gözün aydın biriciğim!.. Gözümüz aydın!..

— Mete, Mete!..

Fakat oğlumun hayranları bizden daha uyanık. Yine sıkıştırılıyoruz kalabalığın içinde... Ve birkaç saniye onu gözden kaybediyoruz yine...

Bu şaşkınlıktan faydalanan bizim koca filozof oluyor ve oğlumu ilk o kucaklıyor. Sonra Perran atılıyor

Mete'nin boynuna... Ve sonunda ben de bu uzun sarı saçlı, levent yapılı, ince bıyıklı, kar gibi beyaz dişleriyle boyuna gülen, şen, canlı ve mutlu kahramanı kollarımın arasında buluyorum.

— Seninle iftihar ediyorum oğlum... Sevgili yavrum...

— Sağ ol babacığım... Ben de ne kadar mutluyum bilsen!..

— Seni kutlarım bütün kalbimle!..

Mete, Perran'a göz kırparak:

— Hangi bakımdan?.. diye soruyor hemen.

— Her bakımdan, her bakımdan!..

— Çok teşekkür ederim babacığım. Senden bunu bekliyordum zaten!..

Perran'la yarı sarmaş dolaş bir halde terminale doğru yürümeye çalışıyorlar... Gazeteciler, fotoğrafçılar, filmciler hep etraflarındalar... Halk kaynaşıyor...

Terminale girdiğimiz sırada Mete'nin birden bir şey hatırlamış gibi duraklayıp geriye doğru baktığını, kalabalık arasında gözleriyle birisini aradığını görüyorum.

— Bir dakika babacığım... Şey... Bak, kim geldi benimle!..

Uçaktan inen yolculardan birkaçı en gerideler... Tek bir yolcu ise, elinde küçük çantası, kolunda pardesüsü ile hepsinden geride... Uçaktan en son çıkan yolcu... Merdivenlerden ağır ağır iniyor ve rahat adımlarla bize doğru geliyor...

Bu yolcunun adı yüreğimden kopan bir buz parçası gibi dudaklarımdan fırlıyor:

— Mediha!..

Beyaz bir döpiyes giymiş... Son derece şık ve alımlı... Alplerde kayak sporuyla geçen günler cildini tunçlaştırmış, onu şaşılacak kadar gençleştirmiş...

Oğlumun büyük süksesini tek başına paylaştığını ve

onun tek sahibi olduğunu iddia edermişçesine mağrur bir hali var... Gülümseyişi bile öylesine gururlu ve muzaffer!..

— Hoş geldin!.. diyorum sadece.

— Hoş bulduk!..

El sıkışıyoruz. Boğazımın kuruduğunu, bütün vücudumun katıldığını hissediyorum. Bir anda yüreğime ağır bir taş oturdu sanki! O coşkun, mutlu, sıpsıcak havayı Alpler'den gelen soğuk bir esinti sarıverdi!.. Yalnız havayı değil, etrafımdaki bütün görüntüyü negatifleştiren bir etki hâkim oluverdi her yana...

Bir falso yapmaktan korkuyorum... Allah'tan Sâbir imdada yetişiyor... O şakacı, babacan haliyle Mediha'yı lâfa boğuyor... Onu Perran'la tanıştırma görevini de Mete yerine getiriyor...

Kaynana-gelin öpüşüyorlar... Ve bir şeyler söyleşiyorlar... İkisi de şen ve çok heyecanlı... Neler söyleştiklerini anlayamıyorum... Sanırım birtakım beylik sözler aralarında geçen... Ama birbiri üzerinde bıraktıkları gerçek izlenimi sadece Tanrı bilir!..

— Mete bana bir Swiss-Air uçağıyle döneceklerini yazmıştı. Hemen o uçakta bir yer ayırttım kendime... Oğluma bir sürpriz yapmış oldum böylece...

Mete kolunu annesinin boynuna atarak:

— Evet, dedi. Annemin bizim uçağa bindiğini görünce öyle şaşırdım, öyle sevindim ki!..

Bu sözün sonunda, onun tekrar aramıza dönüşünden benim de memnun olup olmadığımı anlamak ister gibi bir an merakla yüzüme baktı.

Çok sakin görünüyordum. Daha ziyade gümrük muamelesiyle meşgul olmaya bakıyordum. Aklı bir karış havada olan Perran, deli fişek oğlum, şu şişko Sâbir ve huz dolabı Mediha beni ilgilendirmiyordu artık... Onlar etrafımdaki kargaşalıkta canımı yakıcı ve sıkıcı bir-

takım gizli radyoaktiviteler yayan ve ruhumda inleyen tellerin ahengine aykırı bir akortla bozuk çalan bir kuvartetten (dörtlüden) başka bir şey değildi o anda benim için...

Başıma bir ağrı yapışmıştı. Feci bir bunalım içindeydim. Benliğimin en derinlerinde birdenbire gizli bir zemberek boşanmıştı sanki!.. Bir robot gibi oradan oraya sürükleniyordum.

Ama, direksiyona geçen oğlumun ardında, bana yapışırcasına yakınıma oturan Mediha'nın teması, her şeyden çok bitirdi beni... Öndeki şenlik bile bu bitkin adama can vermekten çok uzaktı!..

Yolda neler konuşuldu?.. Daha doğrusu neler konuşulmadı?..

Perran benimle olan dostluğunu, kendisine gösterdiğim samimî ilgiyi can ve yürekten —fakat aramızdaki sırları koruyarak— anlattı durdu... Bir kuş gibi cıvıldadı boyuna... Mete de o gür ve şen sesiyle kahkahalar kopardı; mutluluğunu ortaya döken bir alay söz etti. Tam düşündüğüm gibi, oğlum benden memnun kalmıştı!.. Karısına gösterdiğim yakın ilgi için tekrar tekrar teşekkür etti bana...

Mediha gülümseyerek dinliyordu onları... Arada sırada da bana gözünün kuyruğu ile bakıyordu. Kendisine karşı suskun durduğumdan, içten içe biraz buruk olduğu muhakkaktı. Fakat hiç renk vermiyordu.

— Mete'ciğim, karını çok beğendim... Böyle cici bir eş seçtiğin için seni kutlarım...

— Çok mersi Mediş... Onu beğeneceğinden emindim zaten!.. Hepinizin onu beğeneceğinden emindim...

— Artık turnuvalar bitti. Bir millî kahraman olarak güzel bir tatile hak kazanmış bulunuyorsun bugün.

— Bu tatil bizim balayımız olacak anneciğim...

— Çok mutlu olun çocuklar! Size evlilikte yüce şanslar dilerim. Şerefinize büyük bir parti vereceğim...

— Teşekkür ederim sevgili Mediş!.. Sen annelerin en şekerisin!..

Mediha'nın yine bana doğru kayan bir yan bakışını cevaplar gibi:

— Ya Fakülten, sınavların ne olacak, Mete? diye sordum.

Sâbir hemen söze atıldı:

— Şimdi kaynayan aşa soğuk su katma rica ederim Oğuz!.. Bırak çocuklar mutluluklarını bilsinler biraz!..

Mete coşkunlukla:

— Ben her şeyi en güzel şekilde halledeceğim, sen hiç merak etme babacığım! diye bağırdı.

Sol eli direksiyonda, sağ eli havada, dünyaya meydan okuyan bir hali vardı.

Sonra havadaki eli inip Perran'ın omuzunu sıkıca sardı. Ona yandan göz kırpan güleç yüzü mutluluktan parlıyordu.

Mediha'nın valizlerini odasına taşıyan İclâl Hanım bir yandan hizmetçilere direktifler veriyor, bir yandan gözyaşlarını siliyordu.

Kapının önünde duraklayıp onların dışarı çıkmasını bekledim.

İclâl Hanım yanımdan geçerken yavaşça:

— Vallahi sevinçten ağlıyorum Oğuz Bey! dedi. Bugün bizim için çifte bayram!.. Tanrı bu büyük mutluluğu korusun!..

Ona cevap vermeden sessiz adımlarla odaya girdim. Mediha, tuvaletin önünde saçlarını düzeltiyordu. Beni aynanın içinden görünce döndü. Bakışlarında her zamanki o mağrur pırıltı yerine bir tuhaf donuk gölge vardı. Ama yine de partiyi kazanmış olmanın mutluluğu içinde görünüyordu.

— Lütfen kapıyı kapat!.. Benden hemen uzaklaşmak ister gibi bir halin var. Geldiğime memnun olmadın mı yoksa?..

Kapıyı kapadım:

— Geldiğine memnun oldum tabiî!.. Bir kadının yuvasına dönmesi güzel bir şey!..

— Eşine kavuşması da herhalde?..

— Evet!

— Ama bu kavuşmada gereken en tabiî bir seremoniye bile lüzum görmeyişin tuhaf!..

— Anlayamadım!..

— Seni daha anlayışlı bulacağımı sanıyordum!..

Bir insanın bir büyük aşkı gizlemekte çektiği zorluk kadar, bir büyük nefreti gizlemesinde de zorluk vardır.

Susuşum karşısında Mediha hafifçe kaşlarını çattı:

— Yatak odalarımızı ayırmaya neden lüzum gördün, sorabilir miyim?

— Mediha!..

— Kafanda konusunu hazırladığın bu yeni oyunda bana nasıl bir rol vermek istediğini çok merak ediyorum!

Dosdoğru gözlerinin içine baktım. En açık şekilde:

— Seninle aynı odada yatamam!.. dedim. Hiç değilse bir süre... Bazı şeyleri kolay kolay unutamam... onları hazmedebilecek kadar zaman lâzım bana!..

— Ya!?..

Yavaşça bir koltuğun ucuna ilişti. Boyalardan başka yüzünde renk kalmamıştı muhakkak! Fakat yenikliği hemen kabul edecek, hele benim otoriteme girecek yaradılışta bir kadın değildi. Bütün evliliğimiz boyunca yaşantımıza hep o hükmetmişti.

— Demek ki evlilik çatımız altında yeni bir düzen kurmak kararındasın?..

— Evet!...

— Ne zamandan beri böyle kesin konuşmasını öğrendin?..

— Bana verdiğin acı dersten sonra... Artık bir kadından emir almıyacağım, Mediha Hanım!..

Aramıza kısa bir sessizlik girdi. Eskiden olsa, karım bir üst perdeden çıkan sesiyle hemen ağzımın payını verirdi. Ama şimdi bir tuhaf şaşkınlık içinde bulunduğunu, hatta benden biraz çekindiğini hissediyordum.

Sanırım, irademden çok duygularımın tepkisiydi bana böylesine cesaret veren... Âdeta bir içgüdüye uyarak, başka türlü yapamıyacak olduğum için bu türlü davranıyordum.

Ah, şu halamın manasız ısrarı!.. Ona vermiş olduğum sözün yerine getirilmesi gerekçesi değil miydi bu işleri başıma açan hep?.. Ama aslında benim kabul ettiğim şey bir formaliteden, bir şekilden ibaretti. Hiç kimse bilmiyordu ki, iç dünyama vurulmuş olan kilidi açacak bir anahtar yoktur yeryüzünde. O kilit Mediha için kıyamete kadar kapalı kalacaktır.

Gerçekten Mediha'nın, bana karşı saldırıya geçip geçmemekte kendi kendisiyle çeliştiğini farkettim. Sonunda işi tatlılıkla, daha doğrusu dişice bir taktikle halletmek yolunu seçmiş olacak ki, kalkıp yanıma geldi ve sıkıca kollarımdan tuttu. Sıcak, âdeta isterik bir sesle:

— Senden bir kere daha özür diliyorum, beni bağışla! dedi. Ben seni değil, kendimi aldattım aslında... Rica ederim Oğuz, beni anlamaya çalış! Bir arada geçirdiğimiz mutlu günleri, mutlu yılları düşün!.. Seni her zaman sevdim... Senden başka hiç kimseyi sevmedim hayatta...

Bir adım geri çekilerek:

— Bu konuyu bırakalım, dedim. Aslına bakarsan, beni bir tek öğüt hizaya getirdi sadece... Yoksa ölür de bu davadan vazgeçmezdim!..

— Hele bak! Benim uslu, tatlı Oğuz'um nasıl da erkekçe konuşuyor!.. Bundan böyle bir kazak koca ile yaşamaya kendimi alıştırmalıyım!.. Fakat merak ettim doğrusu, böylesine güçlü olan o öğüdün ne olduğunu... Ve onu sana kimin verdiğini?..

— Kimin verdiğini bırak!.. Öğüt şu güzelim: Mete'nin saadetini yıkmamak!..

— Bunu sana öğütlemeye lüzum var mıydı sevgilim?

— Fakat önemli olan nokta, sırf bu yüzden seninle barışmayı kabul etmiş olmamdır!..

Mediha'nın birden bakışları sertleşti. Takma kirpiklerinin uçlarında rimelleri top top olmuş mavi gözleri irileşmişti. Hâlâ omuzlarımda duran ellerini çekerek:

— Öyle olsun! dedi. Aslında benim için de Mete her şeyden önemli!..

Sonra ince bir alayla gülümsedi:

— Hem, Mete'yi ben doğurduğuma göre, onun için benim yapacağım fedakârlıkların bir anlamı vardır. Oğlumu kendi duygularımla ve fikirlerimle benimserim... Bu yolda başkalarından öğüt almaya ihtiyacım yok!..

— Mete'nin sen annesiysen ben de babasıyım. Onun hakkında vereceğim kararları elbette ki ben de kalbimin ve mantığımın emirlerinden alırım... Fakat «öğüt» deyimini ben burada bir çeşit baskı anlamına kullandım...

— Baskı mı?.. Kim sana bu hususta baskı yaptı bakayım?..

— Rica ederim Mediha...

— Anlıyorum. Sen bizim ünlü, saygıdeğer halamız Tomris Albat'dan söz ediyorsun! Ben onun bu işteki gayretkeşliğini biliyorum zaten!.. Bu akşam herhalde soframıza şeref verecektir! Kendisine kocaman bir teşekkür borcum olsun!..

— Halamın seni ne kadar candan sevdiğini de bi-

lirsin. Onunla bu şekilde alay etmen yersiz!.. Benim yapmış olduğum şeye gelince, fikirlerine değer verdiğim o büyük kadının samimî tavsiyelerine uymaktan ibaret!.. Ama yine de karar bana aitti!..

Mediha bir süre sustu. Kafasından neler geçti bilmiyorum ama, bu bahsi kapatmak ister gibi omuz silkti. Sonra ellerini kalçalarına dayadı, âdeta acıyan tuhaf bir bakışla beni baştan ayağa süzdü:

— Mete'ye karşı babalık görevlerini kusursuz bir şekilde yaptığın için seni tebrik ederim!.. Oğlumuz her bakımdan mutlu olmaya lâyıktır... Yalnız Perran gibi bir eş seçmiş olması fecî bir hata!..

— Ne bakımdan?..

— Bence çok bilmiş bir kız!.. Çıkarlarında güzelliğini bir koz olarak kullanan cinsten...

— Bu görüşünü kendisine sezdirmemekte büyük bir ustalık gösterdin doğrusu!..

— Görüşüm bu ama, henüz kesin bir kanaate sahip değilim!..

— Benim kanaatime göre, kız Mete'ye deli gibi tutkun... Onu gerçekten seviyor...

— Bu kızlar bir erkeği ökseye bastırmak için daha ilk buluşmada neleri var, neleri yoksa ortaya döküverirler!..

— Öyle mi sanıyorsun?.. Şunu bil ki...

Fakat birden kendimi tuttum. Ne büyük bir gaf yapacaktım!.. Yutkunduktan sonra:

— Bunlar bizi ilgilendirmez Mediha!.. diye ekledim. Hele şu anda... Çocuklarımızın mutlu olmaları bize yeter...

— Peki, son olarak, bu evdeki yerimin ne olduğunu bana söyler misin, lütfen!..

— Yine eski yerin! O yere lâyık olmak üzere buraya döndüğünden eminim!.. Evinin hanımı, çocuğunun anasısın!..

— Ya senin?!..

— Bunu da zaman gösterecek!..

O akşam yemekte halamdan başka Mete'nin iki arkadaşı da vardı. Havuz başında, büyük lüks lambası altında çok neşeli bir yemek yendi; yeni evlilerin şerefine kadehler tokuşturuldu.

İclâl Hanım bile iki tane parlatıp gençlerle beraber şarkılar söyledi. Sâbir de o iri, hantal vücuduyla Mediha ile yeni danslardan yaptı...

Bu arada herkese merak olmuştu, soruyordu:

— Kuzum, bahçe yeni baştan mı düzenleniyor?..

— Evet. Zambak tarhlarını genişlettiriyorum... Şu tepeye kadar uzanan bütün çevreye zambak diktiriyorum...

— Bu neden icabetti?.. diyorlar.

— Buranın adı «Zambaklar Çiftliği» değil mi?.. Ne zamandır ihmal etmiştim zambakların bakımını... Bir aya varmaz, bütün bahçemi beyaz zambaklar dolduracak...

Sâbir:

— Bir gelinliğin sembolü olarak!.. diye acayip bir espri yaptı.

Mediha genzinden güldü:

— Doğru, gelinlikler sembolik bir anlam taşıyor sadece... Zira, genç kızlarımızın çoğu nikâhtan önce düğünlerini yapıyorlar!..

Benden başka hepsi güldü bu sözlere... Bütün gayretime rağmen keyfim yoktu. Sâbir bana takılarak:

— Anlaşılıyor, dedi. Sen bu bahçe işini eni konu

ciddiye almışsın dostum! Ama, bana kalırsa, bu fideler bu yıl dilediğin şekilde verimli olamaz...

Halam:

— Varsın olmasın canım! dedi. Zambaklar bu yıl açmazsa, gelecek yıl açar. Sağ olursak seneye çocuklarımızın evlilik yıldönümünü kutlarız burada... Düğün dernek demek, mutluluk şenliği demektir. Bunu ister zambakla kutla, ister ıspanakla!..

Karşımda, başı Mete'nin omuzunda gözleri yarı kapalı, saadetini elindeki kadehten yudumlar gibi görünen Perran, bana tatlı tatlı gülümsüyordu. İçimden:

«— Benim sevgili yavrum!» diyordum. Ve onun mutluluğunu, yüreğimi şişiren, hatta tıkayan bir heyecanla seyrediyordum.

Yemekten sonra gençler hemen bizden ayrıldılar. Mete, arkadaşlarının gürültülü şakaları arasında karısını kucağına alarak zifaf odalarının yolunu tuttu; onu mutluluk cennetine doğru âdeta uçurdu...

Arkalarında kalan bizler de kahkahaları bastık...

Sâbir:

— Bugünkü gençler yaşamasını biliyorlar vesselâm!.. dedi. Kendi göbeklerini kendileri kesiyorlar... Hayattan hiç korkmuyorlar...

Mediha:

— Evet, diye atıldı. Biz gençliğimizde birtakım geleneksel formalitelerin kalıbına sıkışır kalırdık... Hele yeni evlenen genç kızlar... Bugünkülerse oğlanlara taş çıkartacak şekilde serbest davranıyorlar... Sıkılma, utanma nedir bilmiyorlar...

Halam:

— Yo, Mediha, dedi. Hemen kaynanalığa başlama!.. Birbiriyle anlaşarak evlenen gençler için birtakım yapmacık davranışlara ne lüzum var?.. Onlar her şeyden önce birbiriyle arkadaş oluyorlar...

— Bayıldım bu arkadaşlığa doğrusu!.. Sen zaten her zaman gençlerden yanasındır, Tomris abla!.. Dünyaya çok erken gelmişsin muhakkak!..

Halam güldü:

— Eh, sen de biraz bu bakımdan yakınmıyor musun sanki Mediha'cığım?..

Mediha dudağını ısırdı. Halamın attığı taşın altında kalır mıydı hiç?..

— Gençliğin çeşitli anlamı vardır, Tomris abla! İnsan yaşamasını bilirse, her yaşta gençtir. Bu teoriyi sen herkesten fazla savunursun... Ama bizim konumuz, toplum kurallarının birtakım züppeliklerle hiçe sayılması... Bunun sonucu da, insanlık değerinin özenti kaprislere feda edilmesi oluyor...

Halam, Mediha'nın maksadını anlayabilmek için büyük bir dikkatle dinliyordu onu... Karım bana bir yan göz atıp sözünü şöyle yürüttü:

— Ben Alp'lerde kayak yaparken her zamandan daha gençtim ve yuvama yirmi yaşımın formunda döndüm... Fakat burada ruhu yüz yıl yaşlanmış bir erkek buldum!..

Elimdeki kadehi bıraktım; gülümsemeye çalıştım:

— Özür dilerim Hanımefendimiz!.. Bu uçakla geleceğinizi bilmediğimden bir buket çiçekle karşılayamadım sizi...

— Bu ayrı konu!..

— Yatak odanıza da çiçek koyduramadım. Çünkü bunu sevmezsiniz hiç bir zaman...

Halam hassasiyetle:

— Birbirinize karşı sitemleri bırakın bakayım! dedi.

Karım, uçu şakaklarına doğru kalemle çekilmiş olan ince kaşlarını hafifçe çatmıştı. Derin bir göğüs geçirdikten sonra:

— Tomris abla, dedi. İyiniyetlerin için çok teşek-

kür ederim. Sana neler borçlu olduğumu biliyorum... Bunu ayrıca Oğuz da anlattı bana... Kaderi zorlamak şüphesiz hata ama, ben de birtakım fedakârlıkları sırf senin hatırın için göze almış bulunuyorum...

Halam birden kızmış göründü:

— Hadi, hadi, diye serteldi. Bırakın diyorum bu gevezelikleri... Güzel güzel geçinin ve bir yastıkta kocayın!..

Mediha hemen fırsatı yakaladı:

— Bir yastıkta ha! İlâhi Tomris abla! O yastığı bizim beyimiz ayırmışlar!.. Yani odalarımızı... Bunu biliyor musun sen?..

Halam gizli bir dehşetle yüzüme baktı. Sonra İclâl Hanım'a döndü:

— Sahi mi, İclâl?..

İclâl Hanım yere düşen çatalını almak için eğildi. Yüzü pancar kesilmişti:

— Vallahi... şey... Ben Oğuz Bey'e o kadar söyledim ama...

Beynimi sarmış olan alkolün ateşi içinde, kesin bir şekilde:

— Mediha öteden beri uygarlığa âşıktır! dedim. Karı-kocanın ayrı odalarda yatmasından yanadır. Avrupa'dan dönüşte evinde özlediği düzeni bulmasını istedim sadece... Ona bir sürpriz yaptım!..

Derin bir sessizlik oldu. Sâbir kıs kıs gülüyordu. Sonunda elini neşeyle omuzuma vurdu:

— Oğuzcuğum, sen ideal bir kocasın!.. Kadınların duygularını anlayan, onlara karşı saygıda kusur etmeyen bir erkek... Benim anladığıma göre, karın sana sitem etmiyor... İlk defa bir arzusunu, kendisinden direktif almadan yerine getirmiş olman karşısında, duygulanmış bulunuyor... Senin artık kılıbıklığı bıraktığını görmenin heyecanı içinde...

Mediha acı bir şekilde ve yarı alaylı:

— Şaşkınlığı içinde desen daha doğru olur, filozof... dedi. Yıllardan beri çok iyi tanıdığım bir çocuk-adamın yerinde böyle bir erkek bulmak gerçekten inanılır şey değil!..

— «Böyle bir erkek» derken neyi kastediyorsun?.. diye soğuk bir şekilde sordum.

Mediha yine alaylı; fakat tatlılıkla:

— Olgun ve iradeli bir erkek!.. Cevabını verdi. Sâbir Bey çok haklı... Senin bugüne kadar aldığın kararların ilk defa bir olumlusuna rastlamış bulunuyorum!..

Mediha bu sözleri kuşkusuz gururunu kurtarmak için söylemişti. İçten içe büyük bir hırs duymakta olduğunu farkediyordum. Ne şekilde olursa olsun beni yenmek istediğine şüphem yoktu. Otoritesi altında, pasif bir hayatın cenderesinde yaşattığı genç kocası, bundan böyle de avucunun içinde olmalıydı!.. Bana mıhlanmış olan ateşli bakışlarında bu isteği apaçık okuyordum.

Ama ben ona tekrar sakalı kaptırmak niyetinde değildim. Benim adımın şerefini —velevki bir kapris uğruna— lekelemeye yeltenmiş olan bir kadının karşısında asla zayıflamıyacaktım. Artık yerlerimizi değişmiştik onunla...

Kendimden emin bir şekilde gülümsediğimi gören Sâbir:

— Tamam!.. dedi. Karınla anlaştınız. İradeni kullanmayı, ona danışmadan hareket etmeyi başardığın için seni takdir ettiğini kendi ağzından duydun... Hele kaynatalık görevi olarak güzel gelinine bir pırlanta yüzük takmış olduğunu da bilse, seninle bir kat daha gururlanırdı!..

Mediha'nın birden yüzü gerildi:

— Bir pırlanta yüzük mü?..

Halam söze atılarak:

— Mediha, dedi. Ben Oğuz'un bu jestini çok yerinde buldum... Evet, Perran'ın parmağındaki o tek taş pırlanta yüzüğü kaynatası ona taktı!..

Mediha şaşkınlığını gizlemeye çalışırken sinirli bir şekilde:

— Ya! Pek güzel... Pek güzel!.. diye söylendi. Tabiî bana da bir kaynanalık görevi düşecek!.. Ama, ben bunda aceleye hiç lüzum görmüyorum... Bakalım gelinimiz bu kadar büyük fedakârlıklara lâyık mı?..

Bana bakan kısık gözlerinde bir çift namlunun sertliği vardı.

— Elbette lâyık!.. diye ona meydan okurcasına doğruldum.

Halam beni bir işaretle frenledikten sonra:

— Büyük rakamlar bir çek üzerinde küçük görünür, Mediha!.. dedi. Evet, gelinimize her şey lâyıktır bence... Oğlumuz, onu başına taç ettikten sonra, bunda en küçük bir tereddüde yer olduğunu sanmıyorum...

Halbuki halam da aşağı yukarı Mediha'nın fikrinde olduğunu belirtmişti daha önce...

— Şu halde, dedi; Oğuz'u bir kere daha tebrik edeyim! Astronomik değerde bir çekin altına sırf kaynatalık ödevi diye imzasını atmış olması, onun gerçek bir erkek olduğunun en açık delili sayılır!..

Ayağa kalktım:

— Umarım ki Perran'ı hiç bir şekilde incitmezsin Mediha!.. Onun için yapacağımız her şey, Mete için demektir. Çocuklarımızın mutluluğu da onlara vereceğimiz değere bağlıdır...

Karım gözlerini biraz daha kıstı. Fakat şeytanî zekâsı işin idare yolunu seçmekte ona yine rehber olmuştu. Yapmacık bir kahkaha atarak:

— Meğerse benim kocam bir harika adammış!.. di-

ye haykırdı. Bundan sonra ben kendi kararlarımda bile onun fikrinden faydalanmalıyım!..

Sâbir:

— Elbette ya!.. dedi.

Sonra budala bir gülüşle ekledi:

— Eh, sor bakalım ondan, gelin hanım için ne yapman gerek?..

Havuza doğru hızla döndüm. Küçük saksılardan birine bir tekme savurdum. Saksının suyu yarmasıyle köpükler şahlandı havaya...

Mediha:

— Çılgın!.. diye bağırdı. Senin huyun da değişmiş... Sana bir şeyler olmuş!..

Halam yine:

— Yok, yok... diye araya girdi. Sadece sarhoş! Çok içti bu gece... Kusuruna bakma!..

— Hayır, sarhoş değil! Ne dediğini biliyor... Fakat yaptığı şeyler...

Neden susuverdiğini anlamak için dönüp ona baktım. Boğazını tıkayan bir hıçkırık kesmişti sözünü... Ellerini yüzüne kapadı...

Halam kolunu onun boynuna atarak:

— Haydi, çocuk olma canım, dedi. Sen de, çok içtin bu gece... Ona bakarsan hepimiz çok içtik bu gecenin şerefine... Aklınızı başınıza toplayın, mesut olmaya bakın... Hayat çok kısa... Her dakikasının kıymetini bilin!..

Mediha, dantel mendiliyle ve boyalarından ötürü büyük bir dikkatle gözyaşlarını sildi. Sonra, boşalmış olan kadehini Sâbir'e uzattı:

— Şunu bir daha doldur, filozof!.. Sarhoş olmak, her şeyi unutmaktır... Gelinim için gerekeni sonra düşüneceğim... Bunda kocamın fikrine muhtaç değilim!..

Halam:

— Ama, vermek istediğin parti için onun yardımlarına ihtiyacın olacak! dedi.

— Partiyi Ayazpaşa'daki apartımanda vereceğim, Tomris abla!..

— Apartımanda mı? Neden burada değil?.. Çiftlikte bir garden-parti şahane olur.

— Evet, ama daha geceler serin... Hem çiftlik şehre çok uzak... Davetliler için geliş-gidiş zor olur. İstanbul sosyetesinin bütün kalbur üstü kişilerini çağıracağım bu partiye... Ünlü yazarlar, politikacılar, sanatçılar, gazeteciler ve... ve kocamın oyunlarını göklere çıkaran, avuçları patlıyasıya alkışlayan eleştiriciler hep orada bulunacaklar!..

Halam ellerini çırparak:

— Oh, buna çok memnun oldum! dedi. Demek kocanla bir kere daha övünebilecek bir ortam yaratacaksın, güzelim!.. Bu arada ben de bir edebiyat şöleni düzenlerim bir köşede... Ukalâ geçinen bir alay horasan kafalı ile görülecek hesaplarım var zira!..

Pencerede donuk bir ışık vardı. Rüzgârla hafif hafif kımıldanan akasya yaprakları arasından görünüyordu bu ışık...

Oğlumun paylaştığım mutluluğu içime sığmayacak kadar büyüktü. Bu mutluluk beni aşıyor, hayatın bütün anlamını soluk soluk yüreğimde topluyor, beni bir başka türlü yaşatıyordu.

Evet, kendi dünyamın dışında, birtakım sırlara bürünmüş bir atmosferin içindeydim sanki!.. Sevinçten yorgun, heyecandan sarhoştum... Gerçekten deliler gibi mutluydum... Böylece, bir başka benlikle dolaştım durdum bahçelerde bütün gece...

Sonunda, ölesiye yorgun bir halde, sırtım bir ağaca dayalı, durup kaldım...

O ışık bütün gece hiç sönmedi pencerede... Belki de unutulmuş kalmıştı öylece... Hiç bir gölge de geçmedi perdelerden...

Sabaha karşı birdenbire çıkan serin bir yel, kemiklerimi sızlatınca son sigaramı da yere atıp çiğnedim ve eve döndüm...

Yatak odama bir gölge gibi girerken titriyordum. İnsan kalbi daha dayanıklı olsaydı büyük sevinçlere, büyük heyecanlara karşı... Bütün kanım yüreğimde toplanmış gibi, soluk aldırmayan, beni şaşırtan esrarengiz bir acı içindeydim.

Soyunmadan kendimi yatağımın üzerine attım. Sonsuz ve rüyasız bir uykuya dalmak istiyordum. Fakat o

penceredeki donuk ışık, ekranda büyük bir beyaz benek gibi, gözlerimin önünde duruyordu hep...

Nasıl sızıp kaldığımı hatırlamıyorum. Birtakım haykırışmalarla uyandım. Perran'ın sesiydi bu... Mete'nin gür kahkahaları da karışıyordu araya... Ne oluyordu acaba?..

Yataktan fırlayıp pencereye koştum. Parlak bir güneşle her taraf sıpsıcaktı. Karşıda, havuz başında sevgili çocuklarım kahvaltı ediyorlardı. Reçeller üzerinde dolaşan bir arı, küçük gelinimi ürkütmüştü. Bu yüzden basıyordu çığlıkları... Mete işi alaya alıyordu ama, bir yandan da elindeki peçete ile arıyı kovmaya çalışıyordu.

— Günaydın çocuklar!.. diye seslendim.

— Günaydın sevgili Üstat! Çayı bizimle beraber içmek istemez misiniz?

— Hem de nasıl!..

Perran başkalarının yanında benimle senli benli konuşmuyordu hiç...

Mete:

— Eğer arılardan korkmazsan, baba! diye bağırdı.

— Ha ha hay!..

Birden bu çılgın neşeme kendim de şaştım. Hemen banyoya koştum; üstümü değiştim ve yıldırım hızıyle merdivenlerden indim.

Salondan Mediha ile halamın sesleri geliyordu. Sâbir'in de orada olduğunu ve yaslandığı bir koltukta gazetesini okuduğunu kapı aralığından kapıp almaca gördüm.

Kendimi bahçeye attığım zaman, beni çocukların yanına gitmekten alıkoyacaklar, yolumu kesip durduracaklarmış gibi garip bir telâş içindeydim.

Perran sevinçle ayağa kalkmış:

— Ne iyi ettiniz! diyordu. Soframıza şeref verdiniz. Buyrun!..

Beni iki yanağımdan şapur şupur öptü. Mete kollarını açarak:

— Yoo! dedi. Kıskanırım bak... Böyle şakalara gelemem ben...

Oğlumla da sarmaş dolaş olduk:

— Ne o?.. Bizim saygı değer hanımefendilerle filozof cenapları kahvaltı etmiyorlar mı?..

— Onlar erkenden etmişler kahvaltılarını babacığım. Hem saatin kaç olduğunu biliyor musun? Şimdi kuşluk zamanı...

— Sahi mi?..

Üçümüz birden, kahkahaları bastık. Çocuklar çok mutlu görünüyorlardı. Perran'ın makyajsız yüzü biraz solgundu ama, tenindeki gençlikten bir aşk buğusu yükseliyor, âdeta bütün varlığı ışıl ışıl yanıyordu. Hele gözleri... Bu gözlerde sabahın aydınlığında, güneşin harikulâdeliğinden bir şeyler vardı. Biraz şairane kaçacak ama, bir çift sihirli pırlantayı andırıyordu o gözler... Öyle bir çift pırlanta ki, menevişlerini Tanrı kendi eliyle işlemişti sanki!.. Zümrütten firuzeye, akikten zebercete, sedeften gökyakuta, hasılı güneşte parıldayan gizli mücevher potasının bütün manzumesine sahipti onlar... Gecenin o acayip kâbusundan sıyrılan ruhum bu parıltı içinde yüzüyordu...

Birden Mete'nin bileğindeki sargı dikkatimi çekti. Boynunda da flasterlerle tutturulmuş bir gazlıbez vardı.

— Nedir bunlar, oğlum? dedim.

— Şey... Sorma baba... Gece bir böcek soktu beni... Hem boynum, hem kolum berbat şişti...

— O nasıl böcek öyle?

— Bilmiyorum!

— Sakın zehirli bir böcek olmasın?..

— Yok canım... Öyle olsaydı, çoktan cavlağı çekerdim, tonton...

— Bari iyice alkolle temizleyip ilâçladın mı?

— Merak etme, Perran bu işin üstesinden geldi!..

Zülfiye kız çayları getirmişti. Tatlı gelinim hemen kendi eliyle servise kalktı:

— Sevgili halamızla annemiz sabahleyin başbaşa içmişler çaylarını... Sâbir Bey amca daha geç kalktı sanıyorum...

— Onların sohbetine yetişmiştir yine, diye güldüm.

— Çok hoş adam bu filozof!

— Kadınların sabah sabah kafalarını yeterince ütülemiştir muhakkak!

— Neler anlatır öyle?

— İncir çekirdeği doldurmayan bir alay ıvır zıvır...

Mete çayından iri bir yudum alarak:

— Boyuna karısından şikâyet eder durur, dedi. Bu kadıncağızı görsen, çok aklı başındadır hani... Ama nedense anlaşamıyorlar...

Perran güzel dişleriyle bir bisküvit ısırdı:

— Yazık! Anlaşmazlık çok kötü şey!

Oğlum homurtusunu çay bardağının içinde boğarak.

— Buraya iyice postu serdi! diye ekledi.

Ona dargın bir şekilde baktım:

— O, benim en yakın arkadaşım... Yıllardan beri ailemizin bir parçası gibi oldu... Hepimizi çok sever. Biz de onu çok severiz. Yalnız İclâl Hanım'la yıldızları barışamıyor bir türlü nedense!..

Mete:

— Ha, İclâl Hanım dedin de... diye doğruldu. Sonra komik bir öfkeyle:

— O da bir türlüsü! dedi. Bu evde her şeyin kâhyası oldu çıktı!

— Bir şey mi yaptı sana?

— Muhabbetiyle baskı... Üstüme çok düşüyor benim... Sabahleyin arkadaşlarla telefon konuşmamı paralel hattan dinlemiş... Uludağ'a gitmemizi protestoya kalktı yahu!.. Perran hesabına bana karşı bir saldırıya geçti ki, sorma!..

— Dur, anlayamadım? Uludağ'a mı gidiyorsunuz?..

— Evet... Güya karım orada üşütür, hasta olurmuş!.. Yeni evliler evlerinde oturmalıymışlar!.. Hem o sporcu delikanlıların arasında taze gelinin ne işi varmış!..

Birden kalbim burkulmuştu nedense!..

— Ne zaman gidiyorsunuz? diye sordum.

— Bu akşam... Ama daha kesin kararımı arkadaşlara bildirmedim...

Bir süre sustum. Sonra:

— İclâl Hanım belki de haklı, Mete... dedim yavaşça.

— Amma da yaptın babacığım!.. Arkadaşlar Kirazlı yaylada kamp kuracaklarmış... Öyle ısrar ediyorlar ki! Orada ne eğleneceğiz bilsen!.. Sonra Perran'la...

Bir an durakladı. İkisi gözgöze geldiler. Perran esrar dolu, garip bir şekilde bakıyordu kocasına... Fakat birden afacanlaşan bir çocuk gibi neşeyle fısıldadı:

— Bütün büyükler evde, yanlarında kalmamızı isterler, bu normal değil mi, sevgilim?

— Bir annem meseleyi olumlu karşıladı, gördün!.. Ayazpaşa'da vereceği partinin hazırlıklarını Uludağ dönüşüne kadar rahatça yapabileceğini söyledi...

— Dağda kaç gün kalacaksınız Mete? diye sordum.

— Sanırım onbeş gün... Arkadaşlar cevap bekliyorlar. Tekrar telefon edecekler...

Tam bu sırada Zülfiye kızın Mete'yi çağıran sesi duyuldu. Telefondan istiyorlardı oğlumu.

Mete fırladı gitti. Perran, onun uzaklaşmasını endişeli bir bakışla izledikten sonra hemen bana döndü:

— Ne olur engelle onu... Yalvarırım sana...

— Perran...

— Ben... burada çok mutluyum. Başka hiç bir yere gitmek istemiyorum...

Bunları söylerken elime sıkıca sarılmıştı:

— Beni bırakma! Senden ayrılmaktan, seni kaybetmekten korkuyorum!..

— Beni niçin kaybedecekmişsin koca bebek?.. Nihayet onbeş gün için...

— Bir gün için bile olsa...

Sesi ve kirpikleri titriyordu. Boğazının kuruduğunu hissettim. Elimi yavaşça elinden çektim:

— Perran, ben senin dilediğin biçimde yaşamanı isterim yavrum. Ama bazı şeyler var ki...

Perran başını kaldırdı. Gözleri yaşarmış; o bir çift sihirli pırlantayı acı bir bulut gölgelemişti:

— Mete'yi deli gibi seviyorum... Fakat daha bir çocuk o... Derin ve büyük bir dostluğu onda aramam boşuna... Halbuki ben...

Hemen sözünü kestim:

— Zamanla her şeyi bulacaksın onda... Evet, daha bir çocuk Mete... Bir delikanlı... Ama ilerde dünyanın en mükemmel kocası olacaktır! Bundan hiç kuşkun olmasın!..

Tatlı yavru hafif bir hüzünle gülümsedi:

— Yaşamak için senden güç almak ne güzel!..

Bir his tufanı sersemletmişti beni. Bir şeyler değişmiş, yenilenmişti içimde birden... Şoke olmuş gibiydim. Kalbimi çatlatacak kadar büyük bir saadet elimi kolumu keserken, damarlarımda kan yerine bir başka hayat iksiri akıyordu sanki!..

Heyecandan sıkışan soluğumu tuttum:

— Üzülme sen, dedim. Hiç üzülme... Ben her zaman yanındayım. Her zaman beraber olacağız. Arkadaşlığımızı, dostluğumuzu hiç kimse engelleyemez bizim...

— Söz veriyor musun bana?..

— Evet, söz veriyorum Perran... Sen benim için dünyalar kadar kıymetlisin yavrum...

Parmağındaki pırlanta yüzüğü dudaklarına götürdü. Bana minnet ve sevgisinin bir ifadesi olarak onu usulca öptü. Bu sırada kirpiklerinde toplanmış olan yaşlar yanaklarından aşağıya yuvarlanmıştı.

Mete koşarak gelirken:

— Tamam! diye bağırıyordu. Hemen yola çıkıyoruz, Perran!.. Arkadaşlar bizi bekliyorlar. Haydi karıcığım, çabuk hazırlanalım!..

Perran ayağa kalktı. Yüzü sapsarıydı. Ona:

— Onbeş gün çabuk geçer, dedim. Sizi beklerken ben de buradaki işleri yoluna koyarım. Dönüşünüze kadar zambaklar tomurcuklanacaktır muhakkak!..

Perran'ın bu sözlerime cevabı, sadece mahzun bir bakış oldu.

* * *

Onları Köprü'ye kadar arabamla götürdüm. Fakat vapurun kalkmasını beklemeden rıhtımdan ayrıldım. Kabına sığamıyordum. Bir büyük coşkunlukla acayip bir heyecanla sarhoştum. Hem gülmek, hem ağlamak geliyordu içimden...

Dünyanın büyüklüğünü, hayatın sonsuzluğunu, ruhlardaki mucizeyi, sevinci, gözyaşını, insanı insan yapan sırrı, her şeyi bir anda kavrayan, kucaklayan olağanüstü bir güçle kendimden mağrurdum.

O gün akşama kadar şehirde dolaştım durdum. Bu arada, son zamanlarda ihmal etmiş olduğum bir iki işimle de ilgilendim ve geç vakit çiftliğe döndüm.

Halamla Mediha, İstanbul'a inmişlerdi. Mediha bir süre Ayazpaşa'da kalacağını bildirmişti İclâl Hanım'a...

İclâl Hanım:

— Siz gitmeyecek misiniz Ayazpaşa'ya? diye sordu.

— Hayır. Benim burada işlerim var...

İclâl Hanım dudağını ısırdı:

— Orada da epeyce iş olmalı... Hele partinin hazırlıkları için Mediha'nın mutlak sizin yardımınıza ihtiyacı olacak!.. Onun sözüne bakmayın siz...

— Çocuklar Uludağ'dan onbeş gün sonra dönüyorlar. O zamana kadar bütün işler rahatça yoluna konabilir İclâl Hanım... Sâbir nerede?..

— Sâbir Bey ava gitti; daha dönmedi. Bu akşam yemekte yine av eti olacak muhakkak!

— Sâbir av etlerini bir başına yesin! Ben bir bardak süt içip yatacağım...

Günler bir türlü geçmiyordu. Kendimi gereğince yazılarıma da veremiyordum. Tuhaf bir huzursuzluk ve tedirginlik içindeydim. En çok vaktimi alan, bahçenin düzenlenmesi işiydi. Fakat bizim bahçıvan Şakir Efendi de zambaklar için pek ümitli görünmüyordu:

— Bey, bu yıl zambak yılı değil. Bunlar seneye şahlanır ancak... Bu yıl soğanları dikmekte geç kaldık. Fideleri de kırağı çaldı... Şimdiye dek tomurcukları çatlamış olmalıydı!.. Zambak nazik çiçektir. Eğer bakımına gereğince dikkat edilmezse, incecik boyunlarını bükü büküverir...

Beni üzen bu zambaklar olmalıydı?.. İçimde derin, adsız bir keder çöreklenmişti. Bu keder, hayatımın birtakım belirli meselelerinin yarattığı üzüntülerden başka, bambaşka bir biçimdeydi. Zaman zaman mutlu hayaller ve heyecanlarla şişen yüreğim, sürekli bir şekilde bu kederin karanlıkları içinde boğuluyordu.

Bir akşam üzeri telefon çaldı. Mediha'nın sesi:

— Maşallah Oğuz Bey!.. dedi. Nelerle meşgulsünüz? Burada sizi bekleyen bir karınız olduğunu unutmuş görünüyorsunuz!..

— Özür dilerim, Mediha! Gerçekten çok işim var burada... Yazılardan baş kaldıramıyorum...

— Şaheserler yaratıyor olmalısınız?!.. Tebrik ederim!..

Kısa bir duraklama oldu. Sonra Mediha'nın sesi birden asabileşti:

— Artık sabrım taşacak! Geldim geleli, eski gün-

leri bile arattıracak bir ilgisizlik gösteriyorsun bana karşı... Nedir maksadın söyler misin?..

Sakin olmaya çalışarak:

— Hiç bir maksadım yok! dedim. Beni bilirsin, bir kere yazıya kapandım mı...

— Senin yazı mazı yazdığını sanmıyorum. Bahçıvanlık yaptığını, ormanda at koşturduğunu, geceleri de Sâbir Bey'le bezik oynadığını söylüyorlar... Üstelik onunla beraber içiyormuşsun da...

— Sana hangi anka kuşu bu haberleri veriyor?

— Orasına karışma!

— Ah şu İclâl Hanım!.. Bana vasilik taslıyor ha!.. Doğrusunu istersen, huzurumu kaçırıyor benim... Öteden beri her şeyimi gören, gözetleyen gözlerin etrafımda dönmesinden rahatsız olurum, bilirsin!..

— Senin yapıp ettiklerini görmemek için insanın kör olması lâzım!..

— Yapıp ettiklerim dediğin ne?.. Onları da yapmazsam, hiç yaşamayım daha iyi...

— Saçma lâflar bunlar Oğuz. Hemen buraya gelmeni istiyorum. Çocukların dağdan dönmesine ne kaldı? Partinin hazırlıklarında, her şeye rağmen, senin yardımlarına ihtiyacım olduğunu biliyorsun, değil mi?..

— Şey... Peki... Yarın bir ara uğrarım!..

— Bir ara uğrar mısın?..

— Yani... Gelirim demek istiyorum...

— Yarın akşam senin sevdiğin yemeklerden aldırtacağım Divan'dan... Yemeği başbaşa yiyeceğiz...

— Mediha...

— Yarın akşam muhakkak bekliyorum!

Telefon çıt diye kapandı. Ben, reseptör elimde, bir an öyle kaldım. Sonra onu yavaşça yerine koydum. Buz kesilmiştim. Şuurumun altında sinsi sinsi yaşayan garip bir korkunun yeli bütün vücudumu dolaşıyordu.

Mediha beni yola getirmek için yine otoriteyi ele almak istiyordu anlaşılan!.. Onun bu taktiğini çürütecek bir çare bulmam lâzımdı.

Kafamda birden parlak bir fikir doğdu. Hemen reseptörü tekrar kaldırdım. Halamın numarasını çevirdim:

— Alo! Sevgili Tomris Albat... Biricik halacığım...

Halamın o tatlı, şen sesi:

— Söyle bakalım ne istiyorsun, yaramaz çocuk! dedi.

— Nasıl da anlarsın senden bir şey istediğimi! Evet azizem, senden bir ricam var...

— Buyur aslanım!

— Bu akşam seni Ayazpaşa'ya, yemeğe davet ediyorum.

— Çok teşekkür ederim. Fakat gelmem imkânsız... Zira benim de bu akşam yemeğe misafirlerim var.

— Kimler?

— Bu bizim kantocu Dürnev'le arkadaşları... Ne zamandır şöyle bizbize bir vur patlasın âlemi yapalım diye başımın etini yiyorlardı...

— A, onları da al, hep beraber gelin Ayazpaşa'ya...

— Öyle şey olmaz. Mediha kızar sonra...

— Mükemmel olur halacığım. Hem Mediha ile aramızdaki buzları çözecek bir vur patlasın, âlemine çok ihtiyacımız var. Yemekleri de Divan'dan getirteceğiz...

— Ah seniii!

— Mediha da biter böyle âlemlere bilirsin. Ne olur tontonum, kırma beni...

Halama daha bir alay dil döktüm. Sonunda kandırdım onu. Oh! Tanrıma şükürler olsun! Merhaba Mediha Hanım!.. Başbaşa yemekten ne haber?!..

Halam benim bir çıkmazda olduğumu anlamıştı herhalde... Bu kadar ısrarlı isteğimin altında kendime gö-

re bir hesap olduğunu da tahmin etmişti. İyi bir psikolog olarak beni anlıyor; zorla kabullendiğim bir yaşantıyı daha fazla zorlamakta mâna görmüyordu sanırım. Eşi bulunmaz, büyük, çok büyük kadındı şu Tomris Albat vesselâm!..

Mediha'ya kocaman bir buket çiçek yaptırarak Ayazpaşa'nın yolunu tuttum.

Karım evde yalnızdı. Hizmetçileri savmış, başbaşa geçecek gecemizin havasına uygun olarak son derece dekolte, mor dantelden bir elbise giymişti. Yeni boyadan çıkmış plâtine saçlarının itinalı düzeni, aşırı makyajı, elmasları, hasılı kendine yaraştırdığı birtakım özentilikler içinde, bir revü yıldızından farksızdı.

Az sonra uğrayacağı sürprizden habersiz beni güleç bir yüzle karşıladı:

— Hoş geldin! Oo!.. Çiçekler fevkalâde! Teşekkür ederim. Kibar erkeksindir bilirim...

Masum görünmeye çalışarak:

— Kendimi affettirmek için... diye gülümsedim.

— Nihayet makul olabildiğine sevindim. Gel şöyle, küçük salona geçelim...

Elimden tuttu, beni çekti.

Küçük salonda, romantik bir sofra hazırlanmıştı. Şöyle ki, bütün ışıklar sönüktü. Yalnız masanın üstünde çift kollu gümüş şamdanlar yanıyor; mumların ışıkları nefis bir ordövr sergisi üzerine serpiliyordu.

— Ne şairane!.. dedim gülerek.

— Sevdiğin şeyleri bilirim. Sen de benim sevdiklerimi...

— Evet Mediha!

— Geldiğine pişman olmayacaksın. Beni özlediğine eminim. Kaprislere son verdiğini sanıyorum artık...

— Bu benim gururumun, kalbimin, insanlığımın kaprisi Mediha!...

— Böyle konuşma ne olur. Cezamı yeterince çektim ben...

— Acaba?..

— Çok hainsin!

Birden kollarını boynuma doladı; beni kendine doğru çekti:

— Seni seviyorum. Her zamandan çok... Bunu anlamıyor musun?..

— Şey... Biraz kalın kafalı oldum galiba!..

— Sadece kaba olmaya çalışıyorsun. Sırf inadından... Ama yine de elinden gelmiyor işte... Sen de beni seviyorsun, inkâr etme!..

— Mediha...

— Beni öpmeyecek misin ruhum?

— Bu sürdüğün ruj...

— Hoşlanmadın mı ondan?

— Biraz aşırı...

— Peki, yanağımdan öp...

Bir acele yanağından öptüm.

— Gerdanımdan da... Hadi, hadi canım, nazlanma! Koca aptalım benim...

— Her zamanki kokun değil bu...

— Kokumu değiştirdim. Eskisinden bıktığını düşündüm de... Hangisi daha güzel?..

— Ağır esanslar birbirine çok benziyor. Kusura bakma... Bir erkek, sevdiği kadının kendi ten kokusundan hoşlanır sadece...

— Vay, vay!.. Neler biliyormuş benim tatlı kocam!..

— Bana bir içki verir misin lütfen?

— Peki ruhum. Birlikte içelim!

Kollarını boynumdan çözdüğü an, bir cendereden kurtulmuş gibi geniş bir soluk aldım. Saate de bir göz attım. İçimden: «İnşallah gecikmezler!» diyordum.

Mediha, kristal kadehlere içki koydu. Birini bana uzattı:

— Gel şöyle oturalım... Artık yakın geçmişi tamamen unutacağız... Eski günlerimize döneceğiz... Tam özlediğim şekilde, senin de şüphesiz özlediğin gibi sevişeceğiz bu gece...

Birden içki genzime kaçtı, üstüme saçıldı. Mediha kahkahalarla gülüyordu:

— Buradaki gardropta birkaç takım elbisen var. Hemen değişebilirsin. Ütücüden yeni geldi hepsi... Şu beyaz üstüne ince maron çizgili olanı giy... O sana çok yaraşır...

— Peki. Teşekkür ederim...

Vakit kazanma yolunda bu büyük bir fırsattı benim için... Hemen kalktım, içeriye geçtim.

Ağır ağır soyunurken içten içe sabırsızlığım da artıyordu. Salonla mutfak arasında gidip gelen Mediha'nın ayak sesleri mırıldandığı bir şarkı, yatak odasının parfüm kokan havası hatırlamak istemediğim maziyi bana geri getirmişti yeniden... Burada, bu sesleri duyarak, bu havayı koklayarak yıllar yılı yaşamıştım. Mutlu bir koca olduğumu da sanmıştım zaman zaman... Ama şimdi bütün ihtişamı ile bu lüks hayat içinde bir kukla kahraman olmaktan öteye geçmemiş olduğumu daha açık bir şekilde görüyordum.

Ne burada benden bir şey, ne bende buradan bir şey vardı aslında... Zorlanmış bir hayat, hatalı bir perçin, bir budalalıktı hepsi...

Mediha'nın ayak sesleri yatak odasına yaklaşınca telâşlandım. Karım aralık duran kanadı itti:

— Değiştin mi? O! Nefes kesecek kadar şıksın. Ama, istersen ceketini çıkar. Kravatını da... Bizbizeyiz hayatım... Böyle manken gibi giyinmene lüzum yok ki!..

— Güzel ve kibar bir kadınla başbaşa yenen bir ak-

şam yemeğinde, o sofradaki asalete uygun olarak giyinmek şarttır!..

Mediha isterik bir kahkaha attı. Kolunu kapıya gererek:

— Çıkar ceketini rica ederim, dedi. Bunca yıllık karı-koca arasında böylesine bir seremoni gülünç!..

— Ama sen de çok şıksın. Nefis bir elbise bu arkandaki... Yemeğe onunla oturman yeni hayatımızı kutlayacağımız bu sofraya verdiğin önemi gösteriyor. Bırak ben de duyduğum saygıyı belirtebileyim bu sofraya karşı...

Mediha, ceketimi omuzlarımdan sıyırıp çıkarmak isteğiyle birden uzandı; iki eliyle yakamı kavradı. Fakat benim direnmem karşısında durakladı. Yüzünü yüzüme doğru kaldırmıştı. Garip bir hırsla burun delikleri titrerken, kesik, tutuk soluklarla şöyle fısıldadı:

— Dudaklarımdaki ruju sildim, görmüyor musun?

— Aman Allahım!..

— Ne oluyorsun?..

— Şu hale bak... Halimize... Aynaya bak...

— Ne var aynada?

— Yakama nasıl sarılmışsın! Bir kadın... Senin gibi bir kadın, bir erkeğin yakasına böyle sarılırsa, ona ne derler biliyor musun?

— Oğuz...

— Evet, ne derler? İsterik veya manyak... Of! Bırak rica ederim yakamı... Boğulacağım...

— Ya! Demek böyle!

Mediha beni bıraktı, bir adım geriledi. Kısılan gözlerinde bir çelik pırıltısı belirmişti:

— Benden nefret ediyorsun sen!..

Kendimi zorlayarak:

— Hayır, dedim. Sadece bir başkasına da verebil-

diğin şeyleri senden tekrar almak isteği gelmiyor içimden...

— Bir ruh hastasısın o halde!..

— Olabilir. Ama seninle yemek yemeğe geldim buraya... İyi niyetime bir delil değil mi bu?

Mediha'nın göz bebeklerindeki çelik pırıltısı bir çift zehir damlası halini almıştı.

— İçkiyi üzerine döktün. Yemeği de kusmandan korkarım!..

Bir çuval inciri berbat etmekte mâna yoktu. Canımı dişime taktım; ona sıcak bir şekilde gülümsedim:

— Mediha, her şey zamanla düzelecek, bana inan... Seninle tekrar hayatımı birleştirmeyi kabul ettiğime göre...

Birden kapının zili sürekli bir şekilde çalmaya başladı. Bu halamın çalışıydı. Oh Tanrım! Sevinçten zıplayacak gibi oldum.

Mediha şaşkın ve sıkkın:

— Kim geldi acaba? dedi.

Ve kapıya doğru tereddütle yürüdü.

Az sonra antreden birtakım sesler aksetti. Neşeli kadın ve erkek sesleri...

— Size bir sürpriz yapalım dedik Medihacığım...

Halamın bu sözleri kahkahalara boğuldu. Neler söyleştiklerini anlayamıyordum. Misafirler salona girmişlerdi. Orada küçük çığlıklar koptu...

Ellerimle kulaklarımı tıkayarak:

«Eyvah! dedim. Acaba bu işte benim parmağım olduğunu Mediha çaktı mı?»

Az sonra Mediha telâşla göründü:

— Olur şey değil! Halan bir alay zırzopu toplayıp getirmiş buraya... Yeni balayımızı kutlamak için filân diye lâflar ediyorlar...

Şaşırmış görünmeye çalışarak:

— Hem de habersiz geliyorlar. Şu işe bak! dedim.

— Halanın münasebetsizliği işte... Bu baskını çiftliğe yapacaklarmış. Oraya telefon edip bizim apartımanda olduğumuzu öğrenmişler, kalkıp buraya gelmişler...

Gülmemek için dudaklarımı dişliyordum. Mediha'nın samimî telâşı hiç bir şeyden şüphelenmemiş olduğunu gösteriyordu. İçim azıcık ferahladı, ama durumu bundan sonra idare edebilmek zorluğu kafamı karıştırıyordu.

Karım kolumu tuttu:

— Sen hemen Divan'a telefon et de, yemeklerden beş porsiyon daha göndersinler. İki de garson...

— Derhal!..

Ben yatak odasındaki telefona sarılırken Mediha suratı asık bir halde odadan çıktı.

Halamın zeki gözlerinde beni azarlayan bir bakış vardı. Büyük bir özenle hazırlanmış olan iki kişilik sofra ona her şeyi anlatmıştı.

— Ah çocuklar! Böyle başbaşa, çifte kumrular gibi yemek yiyeceğinizi bilseydik!..

— Halacığım, biz karımla her zaman başbaşa yemek yiyebiliriz. Bunda olağanüstü bir şey yok ki!

— Sofranız çok romantik! İnce bir zevk ve mahremiyet sembolü!..

— Mediha her zaman sofraya meraklıdır bilirsin...

Mediha öteden:

— Bizi gerçekten sevindirdiniz Tomris abla! dedi. Hele Dürnev Hanım'la arkadaşlarının bu samimî davranışları için kendilerine çok teşekkür ederim...

İri bir çekirgeyi andıran kantocu Dürnev çatlak sesiyle:

— Ayol sizin için canımız feda olsun! diye lâfa atıldı. Bizimkiler bayılırlar size... Her zaman söylerdik,

şöyle bir toplaşalım da kibar dostlarımızla sazlı sözlü bir âlem patlatalım diye...

Dürnev'in «bizimkiler» dediği, sahne arkadaşları olan dört müzisyendi. Biri kadın, üçü erkek... Şu halam nereden bulurdu bu türlü kişileri? Hayatın tadını çıkarabileceği fırsatları ne güzel de yakalardı! İnsanlar arasında hiç bir ayırım yapmadan severdi onları...

Sürekli bir sinir gülmesini tutmak zoruyla dişlerimi sıkmaktan ve parmaklarımı ısırmaktan bitiyordum. Yine de bütün o gece âlemini hiç falso vermeden, dengeli bir düzen içinde sürdürmeyi başardım.

Halam, fırsat buldukça bana gizlice başını sallamıştı ama, o da bu cümbüşe büyük bir susamışlıkla katılmaktan geri durmamıştı.

Peri elleriyle hazırlanıp kurulduğu sanılan muhteşem sofranın etrafında kanatsız beyaz kelebekler gibi sessizce dönüp durdu garsonlar... Kristal takımlar, ışık cümbüşü, neşe tufanı, nefis yemekler, bol içki ve kantolar...

Evet, bol bol yenip içildi, gülüp eğlenildi. Bir vur patlasın gitti ki, apartıman inledi, yer yerinden oynadı.

Mediha kibar ve nazik bir ev sahibesiydi sadece... Arada bir, belli etmeden saate bakması gözümden kaçmıyordu. Doğrusu akreple yelkovan döndükçe, benim için de en zor ânın yaklaştığını düşünerek ürpermekten kendimi alamıyordum.

Beni o gece Mediha'dan kurtaracak —onu kırıp incitmeden kurtaracak— son çare ne olabilirdi?

Bir ara halamı tenhada kıstırdım:

— Halacığım, senden bir ricam daha var. Ne olur...

Halamın gözlerinde birden şimşekler çakarak:

— Asla! diye sözümü kesti. Ne isteyeceğini biliyorum. Senin kulaklarını çekeceğim... Hiç hoşuma gitmiyor bu yaptıkların... Hem acayip tasarılarına beni nasıl

alet edebilirsin böyle? Şimdi biz çıkıp gittikten sonra karınla akıllı uslu oturacaksın anladın mı? Onunla tam bir barış için zaman çoktan geldi de geçti bile!..

— Halacığım sen beni sahiden bir çocuk gibi idare edebileceğini mi sanıyorsun? Seni kırmadım Mediha ile barıştım. Fakat bu barış, onunla tekrar aynı yatağı paylaşacağım demek değildir. Esasen bu hususta hiç bir garanti vermiş değilim!

Halamın rengi atmıştı. Fırtına dolu bir fısıltı ile:

— Bunları seninle sonra konuşuruz! dedi. Bu gece bir mesele çıkarma rica ederim. Mediha'nın durumu çok nazik! Bunu takdir etmen gerek!..

— Vallahi, insanın tahammülünü aşan bir durumu zorlamak hatadır. Benim için bu barış dönemi bir deneme niteliğinde oldu. Aslında tamamen iyi niyetle hareket ettiğime şerefim üzerine yemin ederim. Fakat şimdi anlıyorum ki, Mediha ile birleşmemiz, gün, hafta meselesi değil... Belki aylara çarpılacak bir konu...

Halam bana hep sert sert bakıyordu. Fakat bir tuhaf çaresizlik içinde kaldığı belliydi. Soluk bir sesle:

— Ne yapabilirim! diye omuz silkti.

— Seni evine götürmemi iste benden... Mutlak bunu iste!..

— Aşağıda arabam dururken öyle mi? Ya taksiler?.. Hem ben misafirlerle beraber gitmek zorundayım. Banc, yaptığın bu teklif çok saçma!..

— Şu halde bu gece her şeyin sonu olacağını bilmelisin!..

Halam bana hızla sırtını döndü; yürüyüp uzaklaştı.

★ ★ ★

— Hanımefendi, sayenizde şahane bir gece geçirdik. Sağolun, varolun... Çok çok teşekkür ederiz...

— Asıl biz size teşekkür ederiz Dürnev Hanım. Evimize şenlik getirdiniz...

— Şenliğiniz bol olsun! Müsaadenizle Hanımefendiciğim... Gazinomuza da bekleriz. Her zaman emrinizdeyiz... Hadi, hoşça kalın... Allahaısmarladık!..

— Güle güle, Dürnev Hanım. İyi geceler...

Bu yolda sıcak sözlerle ayrılık sahnesi... Ve ardından Mediha'nın bana hitap eden buz gibi sesi:

— Oğuz, halamı evine kadar götür lütfen. Çok alkollü. Araba kullanamaz...

Halamın peltek sesi:

— Ayol o benden beter!

— Taksiyle gidersiniz...

— A vallahi takside sızar kalırız...

— İyi ya işte... Birbirinize dayanırsınız!..

Mediha'ya kuşku ile bakıyorum. Sakin ve kararlı... Hatta hafifçe gülümsüyor... Ama hep öyle gizli, zehir gibi bir acılıkla...

— İşlerimizi yarın görüşürüz Oğuz! Hatta daha sonra da olur!..

«Hiç olmasa da olur» der gibilerde dudağının ucunda bir kıvrım beliriyor ve beni kapıya doğru âdeta iteliyerek kulağımın içine söyler gibi:

— Güle güle Beyefendimiz!.. diyor.

.....

Yolda halam son derece üzgün bir şekilde:

— Onu aptal sanmakla çok aptallık ettik!.. dedi.

Odamın kapısı sert bir şekilde açıldı ve içeriye Mete girdi.

— Vay! Geldiniz mi çocuklar?

— Evet babacığım.

— Perran nerede?

— Çalıştığı acentaya uğradı. Arkadaşlarıyle biraz gırgır geçmek için...

Bir durakladım. Ama fazla bir şey sormadım.

Oğlum güneşten yanmış, dağ rüzgârlarıyle çeliklenmiş, upuzun boyuyle dimdik, yakışıklı, hayat dolu... Kucaklaştık.

— Seninle biraz konuşmak istiyorum baba!

— Gel, elbette konuşalım. Seni özledim ne kadar! Neler yaptınız dağda bakayım?

— Hiç! Dağda ne yapılır?

— O da ne demek? Herhalde kıyasıya eğlendiniz! Gelinim de memnun mu bu durumdan?

— Ne demezsin!..

Hemen farkına vardım. Aksayan bir şey vardı. Mete pek keyifli değildi. Hatta içten içe bir tuhaf gergin görünüyordu.

— Şöyle otur karşıma bakayım. Anlat, anlat!..

Mete oturmadı; ayakta bir sigara yaktı ve duman dolan gözlerini kırpıştırarak bana baktı:

— Sen ne yapıyorsun baba? Bu saatte yatakta ne işin var? Öğle vakti?..

Oğluma akşam olanları nasıl anlatabilirdim? Halamı evine bırakıp hemen kaçmıştım ondan... Çünkü bütün gece beni azarlayıp kafamı şişireceğini biliyordum. Bu kadın ne olsa, biraz yaşının gerekçelerini uygulu-

yor... Mantığı kuvvetli de olsa, çenesinin cıvataları gevşemiş... Onu dinleyecek sabırla tahammül ve ona verecek garanti imkânım yok benim...

— Dün gece... diye başladım. Ayazpaşa'da yemekte misafirlerimiz vardı. Onları evlerine bırakıp geç döndüm çiftliğe...

— Annem nasıl?

— Çok iyi! Harıl harıl sizin şerefinize vereceği partinin hazırlıkları ile uğraşıyor...

— Bizim şerefimize ha? Vay canına! Ne cakalı haspadır şu benim anam!..

Mete kısık bir kahkaha attı. Sonra bir şeyler düşünerek kaşını gözünü oynattı. Bu arada yüzü tekrar gerilmişti:

— Biliyor musun? Aranızda geçen kara kedi beni çok üzmüştü baba. Neyse... Bitti, değil mi bu dâva?

— Ee... evet oğlum!

— Ama sen niye öyle bir hoşsun? Akşam içkiyi çok mu kaçırdın yoksa?

— Eh! Arada sırada oluyor işte...

Açık camlardan giren rüzgâr tatlı bir kır ve çiçek kokusu doluydu. Mete pencerenin önündeki koltuğa yavaşça oturdu:

— Sana bir haberim var, baba... Gelirken bizim kulübe uğradım. Al şu mektubu oku... İtalya'daki bir kulüpten bana transfer teklifi yapıyorlar. Önümüzdeki hafta İtalya'ya gideceğim. Kulüple anlaşabilirsek orada kalacağım...

Birden denenleri anlamamış bir halde:

— Dur, dur bakayım... dedim. Neler saçmalıyorsun sen?

— Saçmalamıyorum, ne dediğimi biliyorum.

— Fakat, buradaki durumun? Sınavların?..

— Hepsine boşver! Vız gelir bana hepsi!..

— Olmaz öyle şey!...

Gözgöze bir an durduk. Oğlumun bakışlarında bir çelik sertliği vardı. Dilim dolaşarak:

— E, peki... dedim. Perran ne diyor bu işe?

— Ona sormadım ki! Onun benimle İtalya'ya gelmesi bahis konusu değil çünkü!..

— Ne demek bu?

Mete birden fırlayıp kalktı. Yüzü sapsarı kesilmişti. Bana bir açıklamada bulunacağını hemen anladım. Kalbim küt küt vurmaya başladı.

— Babacığım, sözü uzatmak gereksiz... Perran'la evlenmekte hata etmişim ben... Çok acele karar verdiğim için şimdi kendimi suçlu buluyorum... Senin anlayacağın bu evliliği sürdüremiyeceğim!..

— Sen aklını mı kaçırdın yoksa? diye bağırdım. Daha kaç gün oldu şurada?..

— Gün veya saat meselesi değil bu, baba!..

— Anlayamadım!

— İnsanın böyle bir gerçeği kavrayabilmesi için bir an bile yeter. Sadece bir an...

— Hangi gerçekten söz ediyorsun oğlum?

Mete sabırsızca içini çekti ve pencereye doğru döndü. Rüzgâr uzun sarı saçlarını uçuruyordu:

— Baba, karım beni sevmiyor!..

— Seni sevmiyor mu? Senin için çıldırıyor vallahi!

— Eğer sevseydi, benim olurdu!.. Evet, benim olurdu!.. Ne demek istediğimi anlıyor musun?..

Ayağa kalkmışken tekrar yatağın üzerine çöktüm:

— Olmaz öyle şey!.. diye tekrarladım. Yani... Bir sebebi vardır bunun...

— Bir sebebi!?.. Evet, şüphesiz bir sebebi var!..

Mete bu sözleri söylerken gözlerinde karanlık bir ifade, âdeta gizli bir panik belirmişti. Ama metin görünmeye çalışıyordu.

— Şu halde, bu sebebi araştır, dedim. Yeni evlilikte genç kızlar çok hassas olurlar. Onlara karşı son derece dikkatli davranmak icabeder...

— Ama bu demek değildir ki, sürüp giden bir kaprise erkek kayıtsız şartsız boyun eğecektir. Ona karşı baştan beri çok sabırlı davrandım...

Feci şekilde altüst olmuştum. Heyecanımı gizlemeye çalışarak, ben de bir sigara yaktım ve oğlumla erkek erkeğe konuşuyor olmak için, ciddî bir tavırla:

— Peki, dedim. Biraz da sertleşmeyi, onu zora getirmeyi denedin mi hiç?

Mete acı bir şekilde güldü:

— Zorla verilen şeyi almak istemem baba! Asla istemem... Ama... Onu da denedim... Ne sanıyorsun sen?.. Bak şu koluma, boynuma... O gece böcek filân sokmadı beni... O küçük canavar dişledi...

Kulaklarıma inanamıyordum. Benim tatlı, sokulgan, sıpsıcak Perran'ım, nasıl böyle canavar kesilebilirdi? O can dayanmaz gülüşü, güzel dişleri geldi gözümün önüne... Gözlerinin eritici bakışı, ılık nefesi, ruh açan kokusu, serin, içe işleyen sesi... Mete bütün bunlara tutkun, bütün bunlar için çıldırıyordu da, yine ona sahip olamıyordu ha?..

Garip bir dehşet içinde, yavaşça:

— Biraz daha sabırlı ol! dedim. Eğer onu seviyorsan!..

Mete odada bir süre aşağı yukarı gidip geldi. Yüzüme bakmıyor, düşünüyordu. Sonra karşıma geçip oturdu:

— Evet, onu seviyorum. Onun benim olması bugün en büyük amacım... Onunla mutlu olmak için hayatımın yarısını düşünmeden verirdim, baba!..

— Peki ama yavrum, nasıl oluyor da sana böylesine karşı koyabiliyor!.. Nihayet onun kocasısın. Sana karşı mazereti nedir?..

Mete bir an dalgın durdu. Sonra:

— Hiç bir şey! diye omuz silkti. Bütün kullandığı koz, beni oyalama taktiğinden ibaret!..

Aklım almamıştı doğrusu! Aklın alacağı şey değildi ki bu!.. Mete gibi bir gencin parmak kadar bir çocuğun bu türlü kaprisine yenilmesi... Bu erkeklik adına büyük bir onur meselesiydi gerçekten!..

Zihnim perişan bir halde, sordum:

— Kavga mı ettiniz sonunda?

— Hayır. Çok tatlı ayrıldık. Zaten her zaman bu konuda tartışmalarımız tatlılıkla sonuçlanmıştır...

— Olur şey değil!..

Şimdi de ben odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum. Evet, Perran'ım, benim dünyalar güzeli, melek yüzlü yavrum... Sevgili Mete'sine nasıl böyle acı çektirebilirdi?.. Sebep ne olursa olsun, kocasına karşı kadınlık görevinden nasıl böyle kaçardı?..

Mete'yi sahiden sevmiyor muydu yoksa? Hayır, bu mümkün değildi bence! Çılgınlar gibi sevişip evleneli daha bir ay bile olmamıştı. İşin bu şekli alması için çok başka, çok önemli bir sebep olmak gerekti!..

Birden kafamda bir şimşek çaktı. Yoksa, Mete'nin kadınlara karşı savaşta yaya kalacak gizli bir özrü mü vardı? Bu ihtimal benim babalık onurumu da yaralardı doğrusu... Vücudumu soğuk bir ter bastı.

Fakat oğlumla daha açık konuşmaktan çekiniyordum. Bu işi böylece sarıp sarmalamak ve çözümlenmesini zamana bırakmak en doğru davranış olurdu sanırım.

— Mete, ona karşı bir süre daha sabırlı ol! diye tekrarladım. Ergeç işlerin yoluna gireceğinden eminim.

Mete avurtlarını kemiriyordu. Gözleri dalgındı:

— Onun tekrar buraya döneceğini sanmıyorum baba! dedi.

— Yani?..

— Biz vedalaştık onunla!..

— İşte bu olamaz! diye parladım. Ne söyledin kıza?

— Hiç bir şey... O da hiç bir şey söylemedi bana... Ama ayrılmamız gerektiğini ikimiz de anlamış bulunuyoruz... Birbirimize sadece, «Allahaısmarladık» dedik!

— Budalalar! Hemen şimdi git, onu bulabileceğin yerden al, buraya getir!..

Mete tekrar ayağa kalktı. Pencerenin önüne gidip dışarıya bakmaya başladı. Canlı, hareketli, deli fişek oğlumun bu bozgun, yenik ve kararsız hali bana dokunuyordu. Yüreğinden yaralı bir koca aslan!..

— Sana nasıl yardım edebilirim Mete?..

— Bana yardım mı? Bunu gerçekten yapar mısın baba?

— Elbette oğlum!

— O halde... Onu sen git getir buraya... Beşiktaş'ta oturan bir akrabasının yanına gitti... Sana adresini vereyim...

Büyük bir heyecanla yerimden fırlayıp Mete'yi kucakladım:

— İşte güzel bir karar! Onu hemen alıp getiririm buraya... Hiç bir şey olmamış gibi, anlıyor musun?

— Evet babacığım! Hiç bir şey olmamış gibi...

Tahta parmaklıklı bir kapıdan girdim. Bu durgun akşam saatinde bahar kokularıyle dolu bahçenin yeşillikleri arasında uzanan ince bir yoldan geçtim. Yola taşmış mor salkımlarla hanımellerinin üzerinde arılar vızıldaşıyordu.

Yakınlardan bir su sesi geliyordu kulağıma... Yandaki bostanda dönen dolabın gıcırtısına karışıyordu bu ses... Hava ılıktı...

Evi görünce durakladım. Eski, ahşap bir evcikti bu. Kapının sundurması altında yaşlı bir kadın oturuyordu. Ayak sesime döndü; bana merakla baktı.

Onu başımla selâmladım:

— Affedersiniz, dedim. Perran burada mı?

Kadın, endişeli bir duraklamadan sonra kısaca:

— Evet, dedi.

— Kendisini görebilir miyim?

— Mete Bey misiniz siz?

Gülümsedim:

— Hayır, Mete'nin babasıyım!

— Ya! Kusura bakmayın, buyrun efendim... Perran az önce bahçeye çıkmıştı. Şuradan seslenivereyim...

— Siz rahatsız olmayın, dedim. Ben bulurum onu.

— Belki bostana geçmiştir. Şu arka tarafa...

— Teşekkür ederim.

İçime bir tuhaf ferahlık, âdeta bir şenlik nefesi dolmuştu. Hemen bostanın yolunu tuttum.

Dolabın gıcırtısı ben yaklaştıkça uzaklaşıyor gibiydi. Yahut da kulaklarımda kalbimin vuruşlarından başka ses duyamaz olmuştum.

Bahçe ile bostan arasındaki çiti geçince onu gördüm.

İncir ağaçları altında akan ince bir suyun kenarındaydı. Dönme dolaptan bostana salınan su kollarından biri olan bu derecik orada genişliyor ve hafif bir anaforla aşağı sazlığa doğru akıp gidiyordu.

Perran yüzükoyun çimenler üzerine uzanmış; boyuna dönen ve döndükçe üzerinde köpükten çemberler açılıp dantellenen suya doğru eğilmişti.

Arkasından sessizce yaklaştığım için beni farketmedi hemen... O köpükten dantellerde hayatının falı yazılıymış gibi ısrarla onlara dalmış, bakıyordu.

Bir süre benim küçük çılgınımı bu durumda seyrettim. İnce beline sıkıca oturmuş balgümeci renginde floş bir bluzla, maron kadifeden pantolon giymişti. Kısa kumral saçları dağınıktı.

Galiba ayağımın altında bir şey çıtırdadı. Yahut da bir sezgi onu aydı. Birden döndü. Beni görünce hızla doğruldu. Gözlerine inanamıyor gibi bir hali vardı.

— Sen misin?..

Yerinden fırlamış, boynuma atılmak ister gibi kollarını açmıştı. Ama hemen kendini frenledi ve iki eliyle yakama tutundu. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Yüreğinden kopan bir sesle:

— Sen... Sen!.. diye tekrarladı.

Sonra sesi birden kırıldı. Gözlerinde parlayan ışıklar söndü. Yakamdan kurtulan elleri yumularak göğsüme dayandı. Ve bir öfke, bir isyan krizine tutulmuşçasına göğsümü yumruklamaya başladı. Bu arada başı da göğsüme düşmüştü. Tutamadığı hıçkırıklarla bütün vücudu sarsılıyordu.

Onu avutucu, teskin edici bir şeyler söylemek istiyor; fakat hiç bir şey bulamıyordum. Omuzlarından tutmuş, sadece:

— Perran... Yavrum... Sevgili yavrum!.. diyordum.

Az sonra toparlandı. Başını kaldırıp bana gülümsedi. Gözyaşlarını ellerinin tersiyle silerken:

— O mu gönderdi seni?.. diye sordu.

— Evet! Bu çocukça kaprisler sana hiç yakışmıyor tatlım... Hem mesele nedir bakayım?.. Bu en güzel günlerinizde?..

— Mesele mi? Bana kurnazlık sökmez Üstadım!..

Elele tutuştuk. Birbirimize doyamıyor gibiydik. İçimizin bütün şenliği ve mutluluğu gözlerimize vurmuştu.

O da dağda yanmıştı epeyce... Bu hayat dolu yanık yüzde fındık yeşili güzel gözler daha açık renk görünüyordu.

Uzun bir süre böyle birbirimize bakmakla geçti... Sonunda Perran, beni çekti:

— Gel, oturalım şuraya... Otlar tertemiz... Burası çok güzel, değil mi?..

— Seni alıp çiftliğe götürmeye geldim ben...

— Ya!..

— Yani demek istiyorum ki...

— Anlıyorum...

Tatlı tatlı güldü. Sonra yine gözlerimin içine baktı:

— Demek beni özledin?..

— Hem de nasıl!?..

Koluma sıkı sıkı sarıldı. Bir sır verir gibi:

— Seni bir daha hiç göremiyeceğim diye öyle korktum ki!.. diye fısıldadı.

Sesi ve dudakları titriyordu.

— Bunu nasıl düşünebildin sevgili çocuğum?.. Hiç böyle şey olur mu?..

— Tabiî ki olmaz, olamaz... Fakat Mete sana neler söyledi?

— Benim aklımın erdiği kadarıyle bu evliliği sen gereğince ciddiye almıyorsun küçüğüm!.. Kocasını ger-

çekten seven bir cici kadının yapmaması gereken şeyler senin bütün bu yaptıkların...

Önüne baktı bir süre... Sonra dikkat kesilmiş olarak:

— Sana neler anlattı?.. diye tekrarladı.

— Onun bana anlattığı şeyler önemli değil! Ben hakikati asıl senden öğrenmek istiyorum.

Çimenler üzerine yanyana oturmuştuk. Büyük bir heyecan içinde beni yan gözle inceliyor ve için için gülüyordu. Ama bu insanı üzen bir sinir gülmesiydi:

— Benden bir hakikat istiyorsun ha!?.. Seni ayıplasam yeri, değil mi?.. Bunun merakı sana düşer mi hiç?..

Kızardığımı hissettim:

— Fakat Mete'yi neden mutlu etmek istemediğini bilmek benim hakkım elbette!

— Mutlu olmadığını mı söyledi sana?

— Sen kocanı sevmiyor musun, Perran?

— Ne demek? Onu daha fazla nasıl sevebilirim?

— Kelime oyunlarını bırak...

— Anlamıyorum canım! Bizim aramızda birtakım özel meseleler olabilir. Bunların senin tarafından çözümlenmesi mutlaka gerekli mi?

Yutkundum:

— Evet, gerekli! Çünkü, Mete'nin babasıyım ben... Bunu unutma!..

— Sen bırak da annesi ilgilensin bu konularla!.. Senden daha çok ona düşer bence bu iş!..

Bir an kafamı karıştırdığı için sinirlendim:

— Annesi de elbet ilgilenirdi oğlunun meselesiyle!.. Ancak Mete bu konuda yalnız benimle dertleşti!..

Perran sularda dantellenen köpüklere daldı yine...

— İşi büyütmüşsünüz! Mete benim eve dönmeyeceğimi mi sanıyordu?

— Evet!

— Çok aptalmış! Ama onun aptallığı seni buraya, bana getirdiği için yine de çok mutluyum...

Birden hınzırlaşmaya başladığını farkettim. Yanağına bir fiske vurdum:

— Haklısın... Gelip seni buradan o almalıydı!.. Daha doğrusu ikiniz birlikte dönmeliydiniz çiftliğe!..

Perran tatlı, küçük kahkahalarla güldü. Benim saflığımla eğlenir gibi:

— Fakat ne var ortada tontonum?.. dedi. Mete şımartılmış bir çocuk... Benim küçük bir kaprisimi kaldıramadı; bunu bir mesele yaptı... İşte hepsi bu kadar...

— Ama yavrum, Mete'yi üzen bir şey var ki...

— Üzüldüğünü bana söylemedi... İşi zorbalığa döküp beni kızdırdı sadece...

— Peki ama...

Göz göze durduk. Bir türlü anlaşamıyorduk. Ciddiyetle:

— Perran, dedim. Mete önümüzdeki hafta İtalya'ya gidiyor... Bir kulüpten transfer teklifi almış... Eğer bu kulüple anlaşabilirse, orada kalacağını söyledi bana.

— Pek güzel! Her şeyi biliyorum ben... Bu haftayı beraber geçirmemiz sakıncalı olduğu için de onunla hemen vedalaşmayı doğru buldum...

— Sakıncalı ne demek?

— Şekerim, beni daha açık konuşturma ne olur!.. Utanıyorum vallahi!..

Ellerini yüzüne kapadı. Ama parmakları arasından bana şeytan şeytan bakıyordu:

— Peki, mutlaka öğrenmek mi istiyorsun gerçeği?.. Söyleyim, dinle!.. Mete çok ateşli bir genç... Hiç uslu durmuyor... Oysa, dokuz ay sonra baba olacak... Onun bencilliği yüzünden çocuğumuz düşebilir!..

Neler söylüyordu bu küçük yaramaz kadın?.. Evet, gözlerini şişirip kızartacak kadar kendisini ağlatmış olan

meseleden ötürü, şimdi de birden neşelenmiş, içi içine sığmaz bir afacan çocuk kesilivermişti.

— Sen kocaman bir yalancısın! dedim.

— Yalancı mı?

— Sözü uzatma! Mete'den bir gün bile ayrı kalmana razı olamam. İtalya'ya da beraber gideceksin onunla... Senin yardımın, arkadaşlığın ona gerekli... Eşi olarak onun yarınını bir garanti çerçevesine almaya çalışmalısın... Hatta sınavlarını hazırlamasında, tahsilini tamamlamasında onu desteklemelisin... Sen istersen bütün bu işleri başarabilirsin bir tanem!..

Perran beni dinlerken yavaş yavaş durulmuştu. Bu durgunluğun nedenini sözlerimin onu etkilediğine mi, yoksa için için yeni bir muziplik tasarladığına mı vermeliydi?.. Bilmiyorum.

Kısa bir bekleyişten sonra işi anladım. Evet, yeni bir yalan düzmüştü çarçabuk benim küçük gelinim. Hem de kuyruklu bir yalan!.. Ellerini saf bir pozla çenesinin altında birleştirmiş, şöyle diyordu:

— Baba Albatros!« Sana en büyük gerçeği açıklayacağım... Mete'nin İtalya'ya gitmek istemesinin asıl nedenini... Orada bir zenci metresi var. O metresten de bir çocuğu olacak... Onlar için gidiyor oraya...

— Perran, şimdi kafamı kızdıracaksın! Kalk bakalım!.. Hemen eve dönüyoruz!..

— Ay, bu halde mi? Gözlerim böyle şiş şiş?.. Mete beni görünce kendisi için ağlayıp üzüldüğümü sanır... Bu halde dünyada çiftliğe gitmem ben!..

— Peki, ne olacak?..

— Seninle başka bir yere gidelim önce... Biraz gezelim... Akşama kadar açılırım belki!.. Yüzüm gözüm de düzelir... Hem... Sen de istemez misin bunu?..

Gözlerimin içine bakarak yalvarışı o kadar tatlıydı

ki, bütün otoritemi birden sıfıra indirecek şekilde gülmeye başladım...

— All right!..

— Ama bir şey daha var...

— Nedir o?..

— Eğer Mete aramızdaki anlaşmayı yine bozmaya kalkarsa, bu defa dönmemek üzere kaçarım evden...

— Sen şu şamarımı görüyor musun benim?..

O da gülmeye başladı. Hem de deli gibi... Sonunda gülmekten hıçkırık tuttu:

— Ruhum... Sen o şamarını sevgili karına göstermiş olsaydın, adın böyle kılıbığa çıkmazdı!..

— Rica ederim, Perran...

— Özür dilerim cicim! Sana karşı saygılı olmalıyım tabii...

Gözleri tekrar daldı ve o neşeli çocuk yüzü bir an bulutlandı. Ama göz bebeklerinde binbir ışık kaynaşıyordu boyuna...

— Ne oluyor? dedim. Neler geçiyor o küçük kafandan yine...

— Farkında değilim. Çünkü... çünkü çok mutluyum şu anda...

Derin bir sessizliğe gömüldük. Hazlı, mana dolu, safi ruh olan bir sessizliğe... Bizim dünyamızdı bu... Ona kavuşmuş, onunla tekrar kuşatılmıştık... Saadet ve sevinçten kalbim çatlayacak gibi şişiyor, gözlerim yaşarıyordu.

Tekrar sımsıkı elele tutuşup öylece kaldık... Parmaklarında alyanstan başka yüzük olmadığını da işte o zaman farkettim.

— Nerede yüzüğün? Niye takmadın onu bakayım?

Tamamen maksatsız sormuştum bu soruyu... Birden rengi uçtu:

— Ah! Bana çok kızacaksın biliyorum... Çok azarlayacaksın beni...

— Neden?..

— Çünkü... şey... ben... ben onu kaybettim!..

— Sahi mi?

— Evet... Dağda kaybettim... Ne kadar üzüldüğümü bilsen!.. Aslında onun için ağladım o kadar... Beni bağışlayacak mısın?..

Titreyen dudaklarına bakıyordum. Başımı salladım:

— Canın sağ olsun! Daha güzellerini alırım sana...

Birden dizleri üzerinde doğruldu. Ellerini göğsünde birleştirerek ibadet eder gibi öylece durdu. Gözleri yaşlarla dolmuştu:

— Oh, hayatım!.. Oğuz adlı melek... Çok teşekkür ederim. Ne kadar korkuyordum bilemezsin!.. Bana çok darılacaksın sanıyordum...

— Sana hiç bir zaman darılamam ben... Ne için olursa olsun!..

— Ne kadar, ne kadar çok seviyorum seni bilsen!..

Yanağımdan şap diye öptü: Yüzü şimdi de alev kesilmişti.

— Haydi, hazırlan da hemen çıkalım!

— Hemen...

Kalyondan çiftliğe telefon ettim. Mete açtı telefonu:

— Nerede kaldınız baba?.. Perran'ı bulamadın mı yoksa?..

— Mete'ciğim telâşlanma! Buldum Perran'ı...

— E, neden gelmiyorsunuz hemen?

— Geleceğiz tabiî... Ama... Biraz konuşmak istiyorum onunla... Bir sıkı öğüde ihtiyacı var çünkü...

Mete argo bir küfür savurdu. Sonra hırçın bir sesle:

— Onu buraya getir, mutlaka getir baba!.. diye bağırdı.

— Sen üzülme, Mete'm... Onu mutlaka getireceğim... Ama biraz geç kalabiliriz... Merak etme sakın!.. Tamam mı?..

— Tamam, tamam!..

Telefonu kapadım ve geniş bir soluk aldım.

Bir baba olarak bu yaptığım şeyin gereği neydi?.. Gerçekten sırf oğlumun mutluluğu yararına birtakım çabalar harcadığımdan emin miydim?..

Evet, emindim. Zira Perran —haklı olarak— yüzü gözü ağlamaktan şişmiş bir halde kocasına görünmek istemiyordu. Onun moralini kazanmasına yardım etmek bir görevdi bana... Bu görevi büyük bir samimiyetle yaptığıma da Tanrı şahitti.

Yaşantımızdaki birtakım pürüzleri giderebilmek yolunda başvurduğumuz küçük kaçamaklar birer günah değil, tamamen iyi niyet ifadesiydi. Bu yüzde yüz böyleydi!..

Perran masa başında beni bekliyordu. Garsona yemekleri ısmarlamıştı bile... İki kılıç şiş, iki tereyağlı en-

ginar, karışık salata, bir Doluca sek ve kremalı dondurma!..

Sevdiğim her şeyi biliyordu benim güzel yavrum!..

— Salataya roka da katacak... Seninle başbaşa yediğim yemeklerin bambaşka bir tadı vardır, sevgili Oğuz Albatros!..

— Benim de öyle, yaramaz kuşum!..

Gözgöze, mutlu ve suskun gülümsüyorduk birbirimize...

— Buradan bizim Ruf'a gidelim. Ünlü bir orkestra varmış bu hafta orada... Çiftliğe geç dönebileceğimize göre...

Bir an durakladım. Şu Mete de ne diye sanki bizi öyle sabırsızlıkla bekliyordu orada?..

— Ne düşünüyorsun?.. Bütün kabahati benim üstüme at... «Eve dönmekte zorluk çıkardı; kandıramadım, yola getiremedim bir türlü» de...

— Böyle bir şey demiyeceğim ona... Her şeyi dosdoğru söyleyeceğim...

— Çok kızar o zaman... Bizim arkadaşlığımızın niteliğini, bu beraberliğimizin bizce değerini o kavrayamaz... Bizi anlayamaz Mete... Ne olur beni kırma! Sadece bir saat için...

Gülümsedim:

— All right!..

— Ah! Öyle özledim ki seninle bu gezmelerimizi... Dağda müthiş sıkıldım...

— Mete ile beraber olduğun halde ha!?..

— Sana bir şey söyliyeyim mi, şekerim: Mete'yi spordan başka hiç bir şey ilgilendirmiyor...

— Yok canım!

— Evet!.. Sonra... Kadınlara karşı da haşin bir tutumu var. Kadın ruhundan anlamıyor hiç!..

— Neler söylüyorsun?

— Sana daha neler söylemek istiyorum bilsen!..

— Fakat Mete için başlangıçta böyle konuşmuyordun!..

— Çünkü, onu yakından tanımama fırsat olmamıştı. Bana hemen evlenme teklif etmesi işi bir oldu - bitti-ye getirdi... Yakışıklı ve ünlü bir millî kahraman!.. Bana karşı samimî ve iyi niyetli olduğuna emindim... Ama, daha ilk günden tahminlerimde aldandığımı anladım!..

— Kulaklarıma inanamıyorum Perran!.. Kocan hakkında böyle konuşmamalısın!..

Perran çatalını elinde evirip çeviriyordu. Ona dikkatle bakıyormuş gibi yaparak bir süre düşündü. Sonra birden kararlı bir tavırla doğruldu:

— Evlendiğimiz günün akşamı o zenci kadın mesele cıkardı... Büyük bir mesele!.. Sefarette kıyılan nikâhtan sonra otele geldiğimizde...

Elini sertçe tuttum:

— Bu masalları neden uyduruyorsun bakayım?..

— Masal değil ki!

— Mete'nin hayatında gerçekten bir zenci kadın var öyle mi?

— Evet, Senegalli bir dilber... Bir revü yıldızı... Roma'da ona «Seks Atomu» diyorlar... Şahane bir siyahî... Mete ile geçen yıl tanışmışlar... Mete ona çılgın gibi tutulmuş... Ama araya çocuk meselesi girince işler karışmış...

— Çocuk meselesi nedir?

— Kadın, doğuracağı çocuğun Mete'den olduğunu iddia ederek, onu kanunen tanıması için müthiş baskı yapmaya başlamış oğlana...

Perran'ın o cıvıl cıvıl gözleri bunları söylerken buz gibi donmuştu:

— Oğlunuzun benimle yıldırım nikâhıyle evlenme-

sinin hakikî sebebini şimdi anladınız mı efendim?!.. Ona bir sığınak gerekmiş sadece!..

Dilim dolaşarak:

— Hayır, gerçek olamaz bütün bunlar... diyebildim.

Bir süre derin, boğucu bir sessizlik oldu aramızda... Perran önüne bakıyordu. Yavaş yavaş başını kaldırırken, o donmuş gözlerin yeniden canlandığını gördüm.

— Sevgili Oğuz, inan bana... Sana yalan söylemiyorum...

Başımdan aşağı sıcak sıcak bir şeyler iniyordu. Her şeye rağmen Perran'ın saçmaladığına emindim. Tekrar:

— Olamaz böyle şey!.. diye kestirip attım.

— Olamazdı elbette!.. diye düzeltti Perran. Olmamalıydı... Ama oldu işte!.. Sen dünyanın en iyi, en temiz yürekli adamısın... Oğlun sana hiç benzemiyor... O dünyanın en büyük egoisti!..

Bir kere daha isyanla dikildim:

— Hayır, hayır! Mete sana deli gibi tutkun... Üst tarafı senin kuruntundan ibaret hep...

— Acaba?!..

— Ben buna yemin ederim... Seni görüp de sevmeyecek, sana tutulmayacak bir erkek düşünemem hayatta. Mete hislerinde çok samimî muhakkak!.. Bir zenci metresten kaçmak için sana sığındığını düşünmek gülünç bir şey!..

Müthiş ateşli konuşuyordum. Perran gülmeye başladı. Derin bir sevgiyle bakıyordu yüzüme.

— Seni üzmek istemedim hayatım... Mete'nin metresleri, kanun dışı çocukları varmış ne çıkar? Beni hepsine tercih ettiğine göre, hepsi önemsiz bence... Tamamen önemsiz!..

Masa üzerinde yumulan elimi çekip avuçlarına aldı:

— Elbette ki Mete ile evliliğimizin bir anlamı var. Hem o, senin biricik sevgili oğlun! Onun mutluluğu ba-

na düşen bir görev... Bu görevi yerine getirmeye çalışacağımdan nasıl şüphe edebilirsin? Ona yaptığım kaprisin nedenini sana anlatmak istedim sadece...

Sustum kaldım. O yumuşak, ılık avuçlarda ellerim yanıyordu.

Perran son derece tatlı bir sesle:

— Söyle bana... diye sözünü yürüttü. Seni mutsuz eden yalnızca benim Mete'ye karşı olan tutumum mu?.. Ona kapristen vazgeçersem, mutlu olacak mısın hakikaten?..

— Senin de mutlu olman şartıyle, elbette biriciğim!

— Öyleyse bırakalım işleri kendi kendine bir çözüm yolu bulsun!..

Elimi ellerinden çektim ve usulca:

Etrafımızda dönen garsonlar bize merakla bakıyorlardı.

— Haklısın... dedim. En doğrusu bu!..

— Haydi, balıklar soğuyor... Kılıç pek nefis! Şarap da... Sana içimi döküp ferahladım biraz, İştahım açıldı.

— Ama benimki kapandı... diye hüzünle başımı salladım.

— Yok, yok... Korkma! Mete'yi üzmeyeceğim...

Güzel dişleriyle ve büyük bir iştahla çiğniyordu lokmaları... Şarabını yudumlarken de kadehin üzerinden bana çapkın çapkın gülümsüyordu.

* * *

Ruf'taki orkestra bizi sarmadı. Bir iki de tanıdık vardı orada...

— Haydi, Kulüp'e gidelim, dedi Perran. Orada müthiş eğleniriz...

Saate baktım:

— Mete'nin bizi beklediğini, hem de nasıl beklediğini biliyorsun, küçüğüm!

— Böyle ciddileşme bana karşı ne olur! Bir daha bu güzel fırsatı ele geçiremeyiz... Mete bizi bir saat fazla veya eksik beklemiş, ne çıkar?..

Bir alay dil döktü. Sonunda kandırdı beni... Fakat Kulüp'e değil, Osmanbey'de yeni açılmış olan «Batıyeli» pavyonuna gittik. Burası tam aradığımız yerdi. Yarı loş salonun ekzantrik dekorunda kontras ışıklar etkileyici bir güzellik yaratıyordu.

Küçük orkestra en sevilen parçaları çalıyor; çiftler o tatlı loşlukta birbirine sarılmış, dönüyordu.

Perran kolunu hemen boynuma attı. Benden bir baş kısa olduğundan, rahatça göğsüme yaslanabiliyordu. Bir anda saçlarında kokladığım o eşsiz baharı nasıl, nasıl özlemiş olduğumu farkettim.

Fakat kolumun çemberine aldığım beli biraz daha incelmiş gibi geldi bana... Evet, biraz zayıflamıştı benim küçük kuşum... Onu korumak, onu sevindirmek, onu yaşatmak niteliğine sahip olduğum için mutluydum. Onu şımartmaktan korkmuyordum! Hatta şımartmakta vardığım aşırılıktan sonsuz bir zevk duyuyordum...

Konuşmuyorduk hiç... Orkestranın temposuna uyan ayaklarımız yere basmıyor gibiydi...

İşte gerçekten yaşadığımı hissediyordum bu an... Bu haz, sevgi ve mana dolu dünya çevremdeki bütün boşlukları doldurmuştu.

— Mete'ye ne cevap vereceğiz yavrum?

— Arabanın yolda bozulduğunu söyleriz.

— Senin ne afacan olduğunu biliyor mu?

— Ne münasebet!

— Ama ben çok iyi biliyorum!..

Neşe ne güzel şey! Hayatı neşeden tatmak harikulâde!.. Somurtmak yerine gülmek, gözyaşı yerine kahkaha...

— Garson, şampanya getir!

— Çok içtik ama sevgili Oğuz!..

— Birer kadeh daha içelim!

Perran'ın gözleri yarı kapalı... Benim gözkapaklarım da kurşun gibi ağır...

— Artık dans edemem... Yaşlı bir adamım ben...

— Sen mi?.. Seni seni...

Güzel burnunun ucundan öpüyorum:

— Bir şarkı söylesene!

— Burada mı?

— Evet. Hem de mikrofona...

— Olmaz, dünyada olmaz...

— Herkes sesini duysun istiyorum... Seni alkışlasınlar istiyorum, yavrucuğum...

— Sonra üzülürsün gene... Hani ilk beni gördüğün gece, otelin pavyonunda nasıldım?..

Gözgöze duruyoruz bir an... Hafızamı zorlamaya hiç lüzum yok... Bütün açıklığıyle ve ayrıntılarıyle hatırlıyorum o geceyi... Bir köşede içkimi yudumlarken, pistin ortasına fırlayıp, uzun saçlı şantörün elinden mikrofonu kapan ve açık saçık şarkılar söylemeye başlayan, sonra da striptiz numarasına geçen küçük sarışını... Yüzüme çarpan yumuşak sütyeni... Karşıdan gönderilen çapkın öpücükleri ve tahrik edici bir davetle ışıldayan gözleri...

Nasıl bu kadar değişti o?.. Ve nasıl bu kadar değiştim ben?..

— Kalk, gidiyoruz!..

Saate bakmayı arabaya binerken akıl ediyorum...

— Eyvah! Neredeyse sabah olacak!..

— Bu sarı duman da ne?

— Sis, sis...

— Evet. Hem de nasıl? Oh Tanrım!.. Ne şanslıyız!.. Mete'ye yalanlar kıvırmak, mazeretler uydurmak zorunda kalamayacağız!..

* * *

Arabanın arka tarafına geçtik ikimiz de... Pencereleri sıkı sıkı kapadık... Birbirimize sokulduk, sarmaştık. Yanak yanağayız...

— Müthiş uykum var Oğuzcuk!.. Seni rahatsız etmiyorum ya?..

— Nasıl rahatsız edebilirsin beni sen sevgili yavrum?..

Mete'yi düşünüyorum... O, şimdi benim yerimde olsaydı, ne kadar mutlu olurdu diye... Bu güzel, tatlı yaratığı, sevgili karıcığını dilediği gibi kucaklar, onu gönlünce koklar, bağrına basar, öpebilirdi... Ne yazık! Mete çok uzaklardaydı!..

— Şarkı söylemedim diye mi darıldın bana?

— Yok canım. Hem darıldığımı nereden çıkarıyorsun?

— Gözlerinin tâ içinde, en derinlerde büyük bir keder gölgesi var... Esrarlı bir gölge...

— Kapa gözlerini bakayım! Uyu, hadi... Sis kalkıncaya kadar burada kalmaya mecburuz!..

«Bir kızım olsaydı!» diye geçti içimden... Perran kadar sevebilir miydim onu?.. Kalbimde daha büyük bir sevgiyi alacak yer yok ki!..

Eğer Mete bilseydi, bu sevgiyi kıskanırdı muhakkak!

«Fakat oğlum, oğlum... Bu, sana olan sevgimle kıyaslanamaz. Bu başka, çok başka biçimde bir sevgi... Bunu anlamaya çalış, rica ederim!..»

Nedenini bilmiyorum ama, korkuyorum. Bir şeylerden korkuyorum... Belki de içimde varlığını duyduğum ve Perran'ın az evvel gözlerimde gölgesini gördüğü esrarengiz kederden, o kederin ruhumdaki şenliği söndürmesinden...

Amma çok güçlüyüm kendime karşı... Hayatın önüme çıkaracağı bütün acı sürprizlere karşı... Tek isteğim,

şu göğsüme yaslanmış uyuyan, mışıl mışıl uyuyan güzel yavrunun bedbaht olmaması!..

Sızacak kadar içkiliydim ama, gözümü bile kırpmadım... Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan onu seyrettim boyuna... O eşsiz güzelliğini içime sindirdim... İncecik ateşten tellerle kalbime nakışladım... Yavrumun teninde tüten gençliğinin buğusunu gizlice teneffüs ettim... O bütünüyle rüya, bütünüyle gerçek, bütünüyle her şey olan saadetin en yücesini tanıdım...

— Ne kadar mutluyum seninle sevgili Oğuz!..

— Uyanık mısın sen, şeytan çekici?

— Bana bakmadan ne zaman bıkacaksın diye merak ediyorum da...

— Hiç bir zaman bıkmam... Sana bakmaya doyamam ben... Ama... Keşke bir başkası... Seni her anlamda sevmeye hakkı olan birisi benim yerimde olsaydı şimdi...

— Mete mi?

— Evet, Mete!..

— O! Her şey değişirdi o zaman hayatım...

— Neden?

— Mete'ye böyle güvenle sokulamazdım da ondan... Onun benden istediği şeyler bambaşka...

Birden başını avuçlarımın arasına aldım:

— Ona bu kadarcık bir yakınlığı da mı yasaklıyorsun yoksa?

— Yasak sadece ellerinin yaramazlığına karşı... Eğer gerçek sevgiyi bilseydi, dudaklarıyle anlatırdı onu bana...

— Zavallı Mete'm!

— Zavallı Oğuz'um!

Dudaklarımız bir soluğun içinde birbiriyle fısıldaşıyordu... Onu daha sıkı bağrıma bastım ve Mete'nin

tadamadığı, tatmasını bilemediği korkunç bir zevkin iliklerime işlediğini hissettim...

— Rica ederim Oğuz, ne oldu sana?..

— Hiç bir şey yavrucuğum... Sadece saadetten bir an öleceğimi sandım da...

— Sis dağılıyor. Direksiyona geç artık... Bize bakanlar var...

— All right!..

* * *

Boğaz'a doğru Büyükdere asfaltında, sabahın sisleri içinde yol alıyoruz... Perran yanıbaşımda, uykusuz gecenin bitkinliği içinde... Yüzü sapsarı... Başını arkaya bırakmış, o nefis mezzo-soprano sesiyle bir şarkı mırıldanıyor... En sevdiğim melodiyi...

Sis kalkıyor... Yol açık... Asfaltın gri şeridi altımızdan gerilere doğru kayıyor boyuna... Fakat direksiyona ellerimin bu kadar sıkı sarılması neden? Vakit vakit dişlerimi de sıkıyorum. Beni içten içe geren bir şey var... Tuhaf bir huzursuzluk...

Orta hızla gidiyorum. Perran yolun en uzağında, derinliklerinde bir şey görmek istiyormuş gibi, boyuna ısrarla ileriye doğru bakıyor...

— Şarkıyı kesme, şeker yavru!

— Uykudan ölüyorum ben...

— Yaslan bana yine... Çiftliğe kadar biraz kestirirsin...

Kolumu okşuyor usulca... Sonra eli direksiyondaki elime kadar uzanıyor...

— Daha ağır gidemez misin?

— Tabiî giderim.

— Bu yol hiç bitmesin istiyorum... O kadar yorgunum ki, evde beni bekleyen zorlukları düşündükçe...

— Hiç korkma! Sen işi bana bırak... Mete ile tekrar konuşacağım...

— Hayır, konuşma onunla... Sana söylediklerimi tamamen unut, rica ederim...

Başını omuzuma bırakırken gözlerinin yaşardığını görüyorum. Bu yaşları ceketime içirmek ister gibi yüzünü koluma sürtüyor...

Bu yol gerçekten hiç bitmesin!.. Ama hiç, hiç...

* * *

Yol bitti, çiftliğe vardık.

Sis tamamen dağılmış, yukarı ormana doğru çekilmiş...

Arabayı garaja bıraktım. Ev derin bir sessizlik içinde...

Perran bir gölge gibi peşimden geliyor...

Bizi ilk gören, İclâl Hanım oldu:

— Maşallah!.. Ayol meraktan bizi öldürdünüz Oğuz Bey!.. Nerede kaldınız böyle?..

— Sus, sus İclâl Hanım!.. Mete nerede?..

— Mete bu sabah erkenden gitti... Sizi çok merak etti... Telefonla aramadığı yer kalmadı...

— Nereye gitti Mete?

— Vallahi... size Mediha anlatsın... Sâbir Bey'le salondalar... Partinin davetiyelerini hazırlıyorlar...

Bir kamçı yemiş gibi oldum birden.

— Mediha ne zaman geldi buraya?

— Dün akşam...

Acaba Mete karısıyle aralarındaki durumu annesine anlatmış mıydı?.. Yoksa bizi beklemekten sabrı tükenmiş, efkâr dağıtmak için mi fırlamış çıkmıştı evden?..

Hemen salona doğru yürüdüm. Kahvaltı sofrasının yanıbaşındaki bir küçük masada Mediha ile Sâbir karşılıklı geçmişler, davetiye zarflarının üzerlerini yazıyorlardı...

— Mediha!.. dedim gönülsüzce...

Mediha başını kaldırdı; soğuk, hatta serte kaçan bir bakışla bize baktı.

Sâbir:

— Ooo! Merhabalar!.. dedi. Neredesiniz yahu? Akşam sizi yemeğe çok bekledik...

— Ben telefonda Mete'ye geç geleceğimizi bildirmiştim...

— O da öyle söyledi ama, yine de bekledik işte... Sonra gece hiç gelmeyince, çok merak ettik doğrusu!..

— Hakkınız var. Sis yüzünden yolda kaldık...

— Sahil yolunda mı?

— Hayır, Büyükdere asfaltında...

— Gerçekten görülmemiş bir sis vardı dün gece...

Mediha, Perran'ı yanaklarından öpüyordu o sırada.

— Sis akşamdan mı bastırdı şehirde?.. dedi yapmacık bir ilgiyle...

— Hayır ama, Perran'ın bir işi çıktı... Bunu telefonda Mete'ye anlattım...

— Mete bize hiç bir şey söylemedi. Sizi büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu sadece... «Çok geç kalmazlar herhalde!» diyordu.

— Biz de geç kalacak değildik ki!..

Böyle derken yavaşça bir koltuğa oturdum. Perran kahvaltı masasının başına geçmişti. Filozof kıs kıs gülüyordu:

— Anlaşıldı... Kaynata - gelin başbaşa bir akşam yemeği yemek istediniz!.. Afiyetler olsun!.. Ama şu sis...

— Araba tam Ayazağa'da kaldı... Orada telefon da edemezdik tabiî... Sabaha kadar arabada tam manasıyle ayaz kestik!..

Mediha, şüphesiz içindeki hıncı bastırmak için, şen bir sesle:

— İnsan fazla alkollü olunca ayaz filân kesmez şekerim!.. dedi. Hele ılık bir nisan gecesinde...

Beni sinirlendiren bu dokundurmaların Perran hiç farkında olmaz görünüyordu ve boyuna tatlı tatlı gülüyordu. Yalnız o masum suç ortaklığımızın utancı yüzüne vurmuşçasına solgun yanakları kızarmıştı.

— Bağışlayın anneciğim... Benim yüzümden oldu bu işler hep... Özür dilerim...

— Bence hiç önemi yok güzelim! Yalnız Mete size çok kızdı doğrusu! İkinize de...

— Fakat nereye gitti, Mete? Ona her şeyi anlatacağım...

— Mete, İtalya'ya uçtu sevgili gelinim!..

— İtalya'ya mı uçtu?..

— Evet!..

Yerimden dikildim:

— Şaka mı söylüyorsun?

Mediha şaşkınlığımla eğlenir gibi:

— Ne münasebet! diye bir kaşını kaldırdı. Vaktinde gelmiş olsaydınız, size durumu kendisi anlatırdı!..

— Rica ederim Mediha, sinirlerimi bozma!.. Mete bir hafta sonra gidecekti İtalya'ya... Böyle anî karar değiştirmek neden icap etti?..

Mediha dudağını büküp bir tuhaf gülümsedi ve yazısına devam için kalemi eline alarak.

— Sizin gecikmenize kızdığı için gitti!.. dedi.

— Böyle saçma şey olmaz! Bizimle alay mı ediyorsun?..

Sâbir:

— Dur canım, diye araya girdi. Size ben anlatayım: Mete'nin Roma'ya gidecek olan bir arkadaşı, bu sabah Yeşilköy Havaalanından 8.15'te kalkacak bir uçakta yer ayırtmış kendisine... Ama bir mazereti nedeniyle yoldan kalmış... Dün gece Mete'ye telefon etti, bu bilet için... Eğer isterse...

Perran birden isyanla:

— Anlaşıldı!.. diye Sâbir'in sözünü kesti. Mete'ye bu bileti ciro etti öyle mi?.. Ama bir hafta sonra gidecekken... Olur şey değil!.. Hem beni böyle bırakıp gitmesi garip!..

— Seni hemen aldıracak... O kulüple anlaşırsa tabii...

— Bir kere benim fikrimi sormadan mı?

— Mete kazak bir erkektir! Öhö, öhö!..

Perran hafifçe omuz silkti. Bana çevrilen gözlerinde acayip bir panik gördüm. Bu bir gizli sevinç, bir büyük heyecan paniğiydi galiba!.. Ama hemen kaşlarını çattı. Delişmen bir kocanın soğuk sürprizine uğrayan saf bir yeni gelin pozunda...

Gerçekten kocasının gittiğine sevinmiş miydi benim tatlı afacanım?..

Huzursuz ve şaşkın bir haldeydim. Hislerimi gizlemek için büyük bir güç harcıyordum. Zira, Mediha'nın bakışları kaçamak bir dikkatle sık sık bana doğru çevriliyordu.

O sırada Perran, kendini toparlamakta benden daha güçlü çıkmış:

— Kahvaltıya buyrun efendim!.. diye öteden sesleniyordu.

Bir acele çayları bardaklara koymuş, küçük ekmek ızgarasında francalaları kızartmıştı.

Hiç iştahım olmadığı halde bu daveti reddedemedim.

— Siz neler yapıyorsunuz orada Mediha?.. Bu durumda parti vermenin artık bir manası var mı?..

Mediha gururla:

— Bu partiyi vereceğiz, Oğuz Bey!.. dedi.

— Fakat, Mete aramızda bulunamıyacak! Unutma ki, oğlumuzla gelinimizin şerefine verilecekti bu parti...

Yavan, küçük bir kahkaha...

— Aynı zamanda bizim de şerefimize sevgili koca-

cığım!.. Mayısın birinde evliliğimizin yirmi üçüncü yıldönümü kutlanmıyacak mı?..

Kısa bir sükût... Bir boşluk açıldı sanki havada... Mediha'nın bu soğuk, alaylı konuşması, ölçülü davranışları sinirime öylesine dokunuyordu ki, onun varlığına tahammül edemez hale geliyordum.

Perran o eşsiz neşesine bürünerek bu gizli fırtınada hemen dümene sarıldı:

— Güzel anneciğim, bizim için bir parti düzenlemek istemeniz beni ne kadar sevindirdi bilemezsiniz!.. Size çok, pek çok teşekkür ederim... Tabiî Mete adına da. Hele bu güzel günü mutlu yıldönümünüzle aynı zamanda kutlamak ayrı bir şeref bizim için...

— Eksik olma yavrum!..

— İnşallah Mete de tornistan eder gelir o zamana kadar... Şu kulüple anlaşmasını hiç mi hiç istemiyorum.

Mediha'nın boyalı, dolgun dudakları hep öyle hınzırcasına gülümsüyordu. Tebessümüne bir gizli kinin gölgesi düşmüş gibiydi. Perran, benim saf çocuğum, sıçrayıp kalktı; onu bir acele yanaklarından öptü...

Mediha bu öpücüklere karşılık vermedi. O sırada Sâbir gür sesiyle:

— Oğuzcuğum, diyordu. Karına yardımda tembellik ettiğin için sana bir ceza gerek!.. İşleri senin yerine ben yapıyorum birader... Şu davetiye kartlarını yazmaya kadar...

— Bırak!.. diye Sâbir'in sözünü kestim. Mediha kendisine dilediği kadar yardımcı bulabilir... Parmağının ucuyla bütün işleri idare edebilir o...

— Evel Allah!.. diye Mediha yine gururla konuştu. Filozof'la ikimiz, her şeyi yoluna koyduk bile!..

Güldüm:

— Böylece Filozof da hayatında faydalı bir iş görmüş oluyor desene!..

Sâbir:

— Senin yerine, evet!.. dedi.

— Karınla bu yakında yine büyük bir kavga etmiş olmalısın!..

— Karımı da, çocukları da Bursa'ya, kaplıcalara gönderdim... En az yirmi gün başım dinç olacak!..

— Sen evlenecek adam değilmişsin kardeşim!

— Ya sen?.. Eğer karın Mediha Hanım gibi becerikli, mükemmel bir kadın olmasaydı, Hanya'yı, Konya'yı görürdün!..

Bu konuşmalar arasında İclâl Hanım salona girmiş, sessizce ayakta duruyordu. Ben, kendisini farkedince:

— Oğuz Bey, dedi. Dün sizi iki kere telefonla Tiyatrodan aradılar... Oyununuzun bu akşam yüz ellinci temsiliymiş de...

— Ah! Evet... Az daha unutacaktım bunu...

Mediha birden:

— Yüz ellinci temsil ha!?.. diye doğruldu. Bu başarılı oyunu karının henüz görmemiş olmasına şaşmak gerekmez mi azizim?!..

Bir an durakladım. Sonra cevabı yapıştırdım:

— Sen İstanbul'a daha yeni geldin, Mediha!..

— Ama, gelir gelmez beni götürmeliydin bu oyuna.

— Sitemi bırak rica ederim... Locan hazır her zaman... Bu akşam da emrinde!..

— Teşekkür ederim. Yalnız, sevgili gelinimiz de belki bu yüz ellinci temsilde bulunmak isterdi! Onu da davet ediyor musun bu gece?..

Mediha'nın gelinine karşı bu ilgide gerçekten samimî olup olmadığını bilmiyordum o anda ama, gizli bir sevinçle Perran'a baktım:

— Elbette davet ediyorum, elbette!..

Sert bir rüzgâr gökteki simsiyah bulut kümelerini önüne katmış batıya doğru hızla sürüyordu.

Bir sigara yakıp balkonun parmaklığına dayandım. Uyumak istemiş, uyuyamamıştım. Aşağıda Mediha'nın misafirleri vardı. Sosyetik ahbaplarından birkaçını çiftliğe beş çayına davet etmişti. Piyano sesine karışan kahkahalar yukarıya doğru geliyordu...

Perran'ı bekliyordum yazı odasında... Ona makinede dikte edeceğim bazı yazılar vardı. Uyuyup kalmış olmalıydı sevgili yavrum... Gecenin uykusuzluğunu ve yorgunluğunu çıkarıyordu besbelli... Ama saat ilerledikçe sabırsızlanıyordum.

Birden kapı iki sert vuruştan sonra açıldı. Fakat gelen Perran değildi. Eşikte iri boyu ile ve aşık suratla bizim Filozof belirmişti.

— Hayrola! dedim.

Sâbir kapıyı kapadı. Bir şeye öfkelenmiş görünüyordu. Burnundan solurcasına durup bana ters ters baktı bir süre... Sonra damdan düşer gibi:

— Herif!.. dedi. Sen aklını mı oynattın?.. O kızla dalgan nedir bakayım?!..

— Neler saçmalıyorsun? dedim. Alkolü güpegündüz yine fazla kaçırdın galiba!..

— Ben ne dediğimi biliyorum. Sen de ne demek istediğimi bal gibi anlıyorsun!.. Aklını başına toplamazsan, şu yumruğumla suratını dağıtırım senin!..

Birden kan tepeme çıktı:

— Kendine gel, koca budala!.. Yoksa ben şu anda senin suratının şeklini değiştirebilirim!..

— Sen bir sineğin kanadını bile koparamazsın!.. O şıllığı bağrımıza bastık ama, Mete'nin karısı diye bastık... Bunu unutma!..

Hırsımdan boğulur gibi:

— Sana ne oluyor yahu?.. diye sordum. Neler zırvalıyorsun?..

Sâbir çökercesine bir koltuğa oturdu. Bir süre öyle, acayip bir öfke krizi içinde, kendi kendisiyle çelişirmiş gibi durdu. Sonra başını kaldırdı. Sükûneti altında bir ihtilâl gizliyordu sanki!.. Başını iki yana salladıktan sonra kelimeleri teker teker seçerek:

— Bak Oğuz, dedi. Sen benim kardeşimsin... Seninle övünür, iftihar eder, sana güvenirim her zaman... Sen de beni bir kardeş, gerçek bir dost biliyorsan, sözlerime kırılmazsın... Tuttuğun yolun hatalı olduğunu görüyorum, seni uyarıyorum... Şerefli, dürüst bir insana yakışmaz böyle bir davranış, anladın mı?. Eğer kendini toparlamazsan, bu işin sonu çok kötüye varır, haberin olsun!..

Sâbir konuşurken boyuna dişlerimi sıkıyordum:

— Anlaşıldı, dedim. Sahiden alkol senin beynine vurmuş!.. Sen hangi işten söz ediyorsun?.. O, benim oğlumun karısı, benim gelinim, evlâdım... Beni ne sanıyorsun sen?..

— Ahmağın tekisin... Ama herkesi de ahmak sanma!..

— Beni neyle suçlamak istediğinin farkında değilsin muhakkak!..

— Ulan sana ne dediğimi biliyorum diyorum!.. Senin bu sapıtman aileyi mahvedecek!.. Ama, ne pahasına olursa olsun, buna müsaade etmiyeceğim ben, anladın mı?.. Bu bana bir insanlık görevidir... Mete'yi en az senin kadar severim... Ona karşı en küçük bir ihanetini gözümü bile kırpmadan kanla temizlerim alimallah!..

Bir kahkaha savurmak geldi içimden... Müthiş bir kahkaha... Fakat sersemlemiş, ne diyeceğimi şaşırmıştım... Bu koca herife haddini bildirmek gerekti!.. Gerçek maksadı neydi acaba?.. Ne hakkı vardı bana böylesine bir saldırıda bulunmaya?.. Ne sıfatla?..

Öfkemi zorla frenleyerek:

— Sâbir, dedim. Meğer sen çok fesat bir adammışsın!.. Şu koca kafanda bir dirhem bile beyin yokmuş senin... Evet, beyninin yerine kötü zanlar doluşmuş... Kötülük senin kendi özünde... Mantığın da sıfır... Erdemlik ve ahlâk görüşü ise, o hurda felsefe dağarcığına sıkışıp kalmış... Bu durumda insanlık ilişkilerini yeterince değerlendirebilmekten uzaksın... Nereden çıkarıyorsun şimdi böyle bir meseleyi ortaya?..

Sâbir mosmor kesilmiş olarak:

— Sersem, sersem!.. diye homurdandı.

Bana bakışı öfkemi öylesine kırbaçlıyordu ki, bu herifi sahiden tepeleyebilirdim o anda... Ama, nedense, parmağımı oynatacak gücüm dahi kalmamıştı. Aynı zamanda fecî bir üzüntü bürümüştü içimi birden... Zira, en yakın arkadaşımın bana bu tepeden inme ihtarı, Perran'la olan samimiyetimin ne kadar yanlış anlaşıldığını açıkça gösteriyordu.

Bir süre kalbim kulaklarımda vurdu. Daha başlangıçta halamın bana verdiği o garip öğüdü de hatırladım. Sesim soluğum tutuldu.

Elâleme nasıl anlatabilirdim güzel yavrumla aramızda olan o tertemiz, saf, tatlı dostluğu?..

Yine dişlerimi sıkarak:

— Budalaca fikirlerini sen kendine sakla, Filozof! dedim. Senin uyarmana ihtiyacım yok benim... Ne yaptığımı da bilirim, ne yapacağımı da... Bu konuda en kü-

çük bir söz etmeye bir daha yeltenirsen, sana haddini bildiririm!..

Birbirimizin gözünün içine zehir gibi bakıyorduk. Sâbir'in birden bir kahkaha atmasını ve her şeyin bir şakadan ibaret olduğunu söylemesini bekledim. Fakat onun o mosmor asık yüzü, âdeta nefretle parlayan gözleri bu işte gayet ciddî olduğunu ortaya koyuyordu.

— Sen ahlâk hocalığını Mediha'ya neden yapmadın vaktiyle?.. diye acı bir şekilde güldüm. Eğer onun kafasına da bu pis fesatlık tohumlarından ekmeye kalkarsan, vay haline!..

— Bunu benim ekmeme hacet yok! Onun da gözü kör değil!..

Bir iki yutkundu. Daha çok şey söylemek isteyip de vazgeçenlerin o içi dopdolu haliyle dudaklarını ısırdı. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Yoksa karım da onun gibi mi düşünüyordu bizim hakkımızda?.. Son zamanlarda bu herifle aralarında alıp yürüyen fiskosların nedeni bu muydu?..

Bir koltuğa çöktüm. Başım ellerimin arasına düştü.

Perran'ın parmakları klavye üzerinde yine uçar gibi hareket ediyordu. Tuşların sürekli çıtırtısı arasında yüksek sesle dikte ettiğim yazıyı makine sanki dişleriyle çatır çutur kemirip yutuyordu.

Biten son sayfayı da Perran çekti çıkardı makineden; diğer yaprakların üzerine koydu:

— Tamam mı Üstadım?..

— Evet yavrum. Çok teşekkür ederim. Senin gibi bir daktilosu olanın sırtı yere gelmez...

— Ben sana teşekkür ederim asıl... Senin daktilon olmaktan müthiş gurur duyuyorum!..

Gülümsedim. Sonra kâğıtlarla meşgul görünerek:

— Güzel bir uyku çektiğin için memnunum, dedim. Mete için de hiç üzülme. Akşama sabaha mektubunu alırsın...

— Bana mektup yazacağını sanmıyorum Mete'nin.

— Yazacak elbette!

— Yazmaz bana... Yazamaz... Hem...

Bir saniye sustu. Sonra kararlı bir şekilde:

— Mete beni oraya çağırsa da gitmem katiyen!.. diye ekledi. Seni kaybetmekten korkmasam, ondan hemen ayrılırdım...

Bir an soluğum sıkıştı. Kaşlarımı çattım:

— Ayrılma sözünü bir daha ağzından duymayayım. Beni kaybetmeye gelince... Nerede olursan ol, ne şartlar altında olursa olsun dostluğumuz devam edecektir...

Uzun uzun sustuk. Perran açık camdan uzaklara bakıyordu. Yeşil gözlerinde altın benekler belirmişti. Bu benekler, sadece benim kalbime bir meramını anlatmak istediği zamanlar öyle ışıldardı. Fakat bugün onlara kar-

şı bütün hissimle kör olmalıydım!.. Gülmeye çalışıyordum şaşkınca... Her şeye rağmen bir tuhaf çekingenlik beni normal olmaktan engelliyordu.

Yavaşça:

— Mete için hiç üzülme! diye tekrarladım.

— Üzülmüyorum ama, onu düşünmemek de elimde değil sevgili Oğuz!.. Bu türlü gidişi beni çok kırdı doğrusu...

— Bundan alınmamalısın! İşlerini bir hafta önce halletmek için eline geçen fırsatı kaçırmak istemediği ortada...

— Hayır. Bence Senegalli sevgilisine bir hafta önce kavuşabilmek için böyle yaptı... Bundan eminim!..

— Perran, yavrucuğum, hani bu konuyu tamamen unutacaktık?..

— Sen unutabilirsin ama, ben unutamam!..

— Bırak şimdi bunları... Bütün işler kısa zamanda yoluna girecek, göreceksen...

Perran ayağa kalktı; camlı kapısı açık olan balkona doğru yürüdü:

— «Bütün işler» diyorsun... Bu arada senin meselen de hallolacak mı?..

Kapının önünde, sırtı bana dönük olarak duraklamıştı...

— Hangi meselemden söz ediyorsun? dedim.

Birden döndü. Zeki bakışları ruhumun içini okumak istiyordu sanki!..

— Karınla arandaki meseleden!..

— Bunu da nereden çıkarıyorsun?

— İclâl Hanım'ın anlattığı hikâyeyi sahiden bana bir oyun konusu diye yutturabildiğini mi sanıyorsun? Her şeyi biliyorum ben...

İki sigara yaktım; birini ona uzattım:

— Gel balkona çıkalım... Şu parmaklığa kadar tır-

manmış olan ipek çiçeklerinin kozalarını görüyor musun? Çocukluğumdan beri onları kırıp içinden keten helvasını andıran parlak özü çıkarmaya bayılırım... Sahiden bir çile ipekten farksızdır, bak...

Uzanıp, yapraklar arasından armut gibi sarkan iri kozalardan birini kopardım. Griye çalan yeşil renkte, yumuşak hissini veren kadife gölgeli ve yol yol çizgili olan bu kozanın kopan sapından birkaç damla süt damladı yere...

Perran birden kolumu tuttu:

— Nen var senin, söyler misin bana?..

Gözgöze gelmemek için kozayı açmakla uğraşır görünerek güldüm:

— Nem mi var? Hiç bir şeyim yok... Yalnız... Yorgunum tabiî... Biraz uyuyabilseydim!..

— Hayır, yüzüme bak bakayım... Kaçamak konuşma öyle!.. Sende muhakkak bir şey var...

— Perran, yavrucuğum...

— Benim için mi üzülüyorsun?

— Hayır... yani... dolayısıyle tabiî... Şu Mete...

— Bırak Mete'yi şimdi... Bana gücenmedin ya... Herhangi bir nedenle?!..

— Ne münasebet!

— Oh! Birden ne kadar korktum bilsen!.. Benim için sadece senin bana kırılman önemlidir. Başka her şey vızgelir!..

Gülerek çenesine dokundum. Birbirimize sonsuz bir muhabbetle bakıyorduk. Birden elimden kozayı çekip bahçeye fırlattı:

— Sana bir şey sormak istiyorum. İzin verirsen eğer.

— Elbette sor yavrucuğum...

— Karın çok olgun bir hanımefendi... Üstelik çok da güzel... Onu neden sevmiyorsun?..

Gözlerimi yine kaçırdım ondan ve yanağımı seğir-

ten bir sinir çekintisini gizlemek için dudağımı ısırır gibi yaptım.

— Demek ki her şeyi bilmiyorsun biriciğim!..

— O halde anlat bana... Bir aile sırrı da olsa bu, ben de ailedenim artık...

— Peki, anlatırım ama şimdi değil, uygun bir zamanda...

Bana güvenle gülümseyerek hafifçe başını salladı...

Ben cesaretle:

— Şimdi sana başka bir diyeceğim var, dedim. Yarın sabah çok erken, şafakla kalkabilir misin?

— Elbette! Ama neden?

— Kahvaltıdan önce ormanda ikimiz atla bir gezinti yapacağız da ondan... «Al Kız»ı senin için hazırlamasını söyledim seyis Rıza'ya...

— Ah, sevgili Oğuz!..

Sevinçle boynuma sıçradı. Bu anda sahiden bir küçük çocuktan farksızdı.

Bizi anlamayan, anlamasına imkân olmayan birtakım budalalar için mi bu dostluğu feda edecektik? Dünyanın en saf, en temiz sevgisinden yaratılmış olan böylesine güzel bir dostluğu?..

Çok yazık olurdu şu veya bu yüzden ona kıymaya... Açık, samimî, olduğumuz gibi kalmak yerine davranışlarımızı sınırlamak, yaşantımızı dar kafaların ölçüsüne sığdırmak, bir hayalî suçluluğu hiç yoktan kabullenmek demek olurdu.

Oysa, büyük bir candanlıkla ve güvenle daha sıkı, dört elle sarılmalıydık bu dostluğa biz... Başkalarının karanlık görüşü mutlu dünyamızın ışıklarını karartmamalıydı!..

Evet, bütün kalbimle kararlıydım. Bütün zorluklara karşı koymaya, Perran'ı korumaya, onun elini hiç bırakmamaya...

Küçük locada, birbirinden dünyalar kadar ayrı güzellikteki iki kadının arasında oturuyordum. Sağımdaki, olgun yaşının bakımlı estetiği içinde bir kraliçe gururu ile etrafı süzen şahane bir sarışın; solumdaki, nefis profiliyle ve tatlı gamzesiyle gepgenç, bir su damlası kadar saf, bir ışık parçası gibi etkileyici kumral bir bebek!..

Herkes locamıza bakıyordu. Mediha, dudağının ucunu yana çeken hafif bir gülümseyişle:

— Bu başarılı oyunun ünlü ve yakışıklı yazarına karşı halkta bu ne ilgi!.. dedi.

— O ilgi yanımdaki nefis güzellere karşı azizem!.. Böylesine şahane bir karım ve bu kadar tatlı bir gelinim olduğu için bana şüphesiz gıpta ediyorlardır!..

Perran heyecanla:

— Çok teşekkür ederiz sevgili Üstat!.. dedi. Sizi nasıl tebrik etmeli? Nasıl?..

Mediha, ona gözünün kuyruğu ile baktı:

— Sevgili Üstat (!) tebriklere yeterince doymuş olmalıdır!.. Kutlamaların ve alkışlamaların artık onu fazla ilgilendirdiğini sanmıyorum!..

Perran yine heyecanla:

— Böyle olması bir bakıma normal!.. dedi. Bu, bir sanatçının olgunluğunu gösterir çünkü...

— Ben bu fikirde değilim güzelim! Bir sanatçı her zaman halktan yakın ilgi, takdir ve alkış bekler... Öyle değil mi, Oğuz?..

Karım belki haklıydı ama, bu soruyu bir maksatla sormuş olduğundan emindim.

— Alkışlar doğrudan doğruya halktan gelirse, tabiî... dedim. Ama birtakım şakşakçılar var ki...

— Yani sanatçıyı desteklemeyi bir ödev sayanlar... Açıkçası yazarın dostları ve dostlarının dostları!?..

— Evet!..

— Fakat bu oyun için böyle bir şey söz konusu olmamalı... Çünkü...

— Biliyorum karıcığım!..

Sözümü şöyle sürdürmem gerekirdi: «Evet, biliyorum, sen burada yoktun. Aylardır Avrupa'daydın... Dostlarının kulaklarına hiç bir şey üflenmiş değil! Bu oyun için eleştiriciler herhangi bir etki altında kalmadan samimî fikirlerini yazdılar... Seyirciler de onu reklamlar yoluyla değil, gerçekten beğendikleri için alkışlıyorlar.»

Fakat bunları orada ona söyleyemezdim tabiî...

Perran, karımla aramda soğuk bir akım geçmekte olduğunu hissetti ama, bir şey sormaya cesaret edemedi.

Evet, Mediha içten içe tutuluyordu bana... Bu oyundaki başarımı kendi desteği sayesinde kazanmamış olmanın bende yarattığı gururu çekemiyordu galiba!..

Perran ise, bütün candanlığıyle, bütün neşesiyle mutlu görünüyordu:

— Anneciğim, diyordu. Bu gece oyunu sizinle beraber seyretmek bana ayrıca büyük bir zevk veriyor... Bu oyun hakikaten ilginç... Çok ilginç...

Antrakta Mediha'nın ilk perde hakkında oldukça garip ve olumsuz fikirler ileri sürmesi yine aramızda küçük bir tartışmaya yol açtı:

— Bu türde bir oyunu halkın böylesine tutması bence şaşılacak şey!.. diyordu Mediha.

— Fakat, bunun aslında «fantezi» olduğunu farketmemiş olmalısın sevgili karıcığım!..

— Evet, bir fantezi... İradesizliği savunan bölümler, kahkahalar attıracak kadar komik!.. Ama seyirci bu bölümlerde gülmüyor ki, ağlıyor...

— İşte eserin gücü de burada ya!..

Perran söze atılarak:

— Anneciğim, dedi. «Kırık Aynalardaki Yüzler» ruhumuzun gizli yönlerini o kadar sağlam ve gerçek detaylarla ortaya koyuyor ki, insan âdeta konsantre oluyor... Gözyaşıyle kahkahanın birbirine karıştığını farketmiyor bile!..

Mediha, sık sık yaptığı gibi, genizden hafifçe güldü:

— Bir kısım halk saçmalıkla fanteziyi birbirinden ayıramıyor demek?.. Yazık!..

Coşkun alkışlar arasında ikinci perde inerken fuayeye çıktık.

Elimi hararetle sıkan tiyatro yöneticilerinin ağızları kulaklarındaydı. Etrafımızı saran dostların heyecanlı tebrikleri ve gazetecilerin bitip tükenmez soruları arasında bayağı ter döktüm.

Locaya döndükten sonra Mediha ile tartışmamızı şöyle sürdürdük:

— Halk, en kuvvetli yargıçtır Mediha... Reklamını kendisi yapan bir eserin sadece şanslı bir piyango bileti olmadığını, mutlak enteresan bir değer taşıdığını kabul etmemiz lâzım!..

— Ne zamandan beri kendini böyle beğenir oldun sen?.. İradeni tümüyle bu oyuna aktarıp yitirmiş olduğun nasıl da belli!.. Seni yine benim idare etmem gerekiyor yakışıklım...

Anlaşılan Mediha benden ne şekilde hınç alacağını bilemiyordu. Güldüm:

— Bir eseri yermek için bu kadar acayip ve dolambaçlı sözlere ne lüzum var karıcığım?.. Herkesin zevki ve görüş açısı ayrıdır. Demek ki senin sanat anlayışın bu eserdeki değerleri aşıyor... Eleştiricilerin yargısını da!?.. Tabiî zevkin de halkın zevkinden çok, çok üstün!!..

— İşte mesele bu ya!.. Halk en kuvvetli yargıç değildir her zaman... Her oyunda seyircinin ilgisini çekecek bir püf noktası vardır... Başarıyı sadece bundaki şansı yaratır... Sen ne dersen de, her eser bence bir piyango biletinden başka bir şey değildir!..

Tartışmamızı dikkatle izleyen Perran, gözlerinin o elmas ışınları saçan parlaklığıyle her ikimizi etkisine alıp uzlaştırmak ister gibi:

— Bu oyundaki başarının sırrı ne olursa olsun, biz onun gururunu paylaşıyoruz ya!.. dedi.

Mediha ona soğuk bir şekilde baktı. Yüzü, gizli duygularını maskeleyen bir ifadesizlikle gerilmişti. Sonra uzun takma kirpiklerin indiğini, iri mavi gözlerin küçük beyaz ellere dikildiğini gördüm:

— A! Senin o güzel tek taş yüzüğün nerede? Niye takmadın onu?..

Perran yutkundu. Birden kıpkırmızı olmuştu. Fakat ona nasıl baktım bilmiyorum... Hemen kendini toparlamaya, gülümsemeye çalıştı:

— Şey... Anneciğim... Takmayı unuttum... Sahiden ben de üzüldüm şimdi...

— Üzülecek bir şey yok canım... Elinde görmedim de sordum!.. Evet, ne diyorduk?.. Oyunun olağanüstü başarısından ötürü duyduğumuz gururu paylaşmaktan söz ediyorduk, değil mi?..

Ama Mediha, o gururu yalnız kendisine mal etmek istermişçesine, başını dimdik kaldırdı ve bir süre etrafa göz gezdirdi.

Bu arada Perran'a bakışlarımla teşekkür ettim. Duygularımın kördüğümü içinde şaşkındım; bunalmış bir haldeydim.

Oyunun sonunda salonu yıkan alkışlar ve tekrarlanan tebrikler arasında bin zorlukla sıyrılıp tiyatrodan çıkarken, karım sıkıca koluma girdi. Ne olsa bu duru-

mun kahramanı olan adam onun kocasıydı. Onu o da kutlamalıydı!..

— Özür dilerim, dedi yavaşça. Sen bir dâhisin şekerim!..

Cevap vermedim. O sırada Perran büyük bir heyecan coşkunluğu içinde duyduğu candan mutluluğu ifade için yanağıma bir öpücük konduruvermişti.

* * *

Mediha o gece Ayazpaşa'da kalmak istedi. Fakat benim çiftliğe dönmek kararım karşısında bunda ısrar etmedi. Yalnız arabada bir ültimatom şeklinde şöyle konuştu:

— Başardın, alkışlandın, kutlandın!.. Gerçekten büyük bir gece oldu bu, kabul!.. Ama bir büyük gece daha var ki, onu da beş gün sonra kutlayacağız. Beş gün sonra, unutma!..

Sabahın erken saatinde ahırlara doğru hızlı hızlı yürürken, büyük kapının önünde bej külot pantolonlu, yeşil şapkalı, parlak çizmeli «amazon»un seyis Rıza ile konuştuğunu gördüm.

Kalbim hızla çarpıyordu. Ona el salladım. Fakat selâmımı almadı. Üstelik elindeki kırbacı sert bir şekilde havaya kaldırarak seyise çıkışır gibi bir şeyler söyledi.

Oraya bir solukta vardım.

— Ne var? Ne oluyor?..

Bej kostümlü amazon bana doğru döndü. Fakat... Birden büyük bir hayretle:

— Mediha!.. dedim.

— Evet, benim Oğuz Bey! Bu sabah ormanda atla bir gezme yapacağınızı haber aldım da... Ama, Rıza Efendiye hazırlattığınız «Al Kız»a, emirlerinize aykırı olarak, ben binmek istiyorum...

Sonsuz bir öfke ile kamçılanmama rağmen kendimi tuttum:

— Dilediğin ata binebilirsin tabiî karıcığım!.. Bunda mesele olacak ne var?..

— Seyis bana karşı koymaya kalktı da... «Al Kız»ı gelin hanım için hazırlamışmış!..

— Sen Rıza Efendi'nin kusuruna bakma!.. Zaten bu sabah gezmesini ertelemiştim... Az önce gazeteden telefon ettiler... Hemen İstanbul'a inmem gerekiyor!..

Mediha birden taş kesildi. Bana dikilen gözleri ateş saçıyordu. Sonra dudağını ısırdı ve tutuk soluklarla:

— Ya! Demek böyle?.. dedi.

— Özür dilerim!

— Gelin hanımı da beraber götürecek misin?!..

— Hayır. Onunla bugün de sen meşgul ol biraz... Mete'miz karısıyle annesinin de yakından ilgilenmesini ister elbet!.. Onu bize emanet ettiğini unutmayalım!..

Mediha hırsını yenmek için kamçıyı sert sert çizmelerine vurarak:

— Pekâlâ!.. dedi. Onu hemen alıp Ayazpaşa'ya götüreceğim. Orada bir alay iş var... Ormanlarda atla gezeceğine bana yardım etsin!..

Seyisin önünde bu türlü konuşmamız hoş kaçmamıştı elbette!..

Altüst bir halde Mediha'dan kaçarcasına oradan uzaklaşırken, Perran'ın ıslık çalarak kestirmeden uçan adımlarla ahırlara doğru gittiğini gördüm. Yüreğim zehir gibi yandı.

Muhteşem parti henüz başlamıştı ki, Mete'den bir telgraf geldi.

Oğlum, annesiyle benim yirmi üçüncü evlilik yılımızı kutluyor; İtalya'nın «R.» kulübü ile iki yıllık bir kontrat imzaladığını bildiriyor, Perran'a da kuru bir selâm sallıyordu.

Bu ne demekti?.. Oğluma esaslı bir mektup döşenmeliydim... Zıpırlığın dozunu bu derece kaçırmasına izin vermeyeceğimi bilmeliydi. Bu meseleyi Mediha ile de etraflıca görüşmem gerekti!..

Ama bu gece suları bulandırmak doğru olmazdı. Zaten bütün dostlar, oğlumuzla gelinimiz şerefine verdiğimiz bu partide Mete'nin bulunmayışını hayretle karşılamışlardı. Onun dönüşüne partiyi ertelememiş olmamızı bir evlilik yıldönümü bahanesiyle mantığa sığdırmak mümkün değildi elbette!..

Şimdi, Mete'nin iki yıl için İtalya'da kalacağı haberi herkesi bir kat daha şaşırtmakla kalmayacak; Mediha'yı altüst edecek, Perran'ı fazlasıyle sinirlendirip üzecek; hasılı partinin tadını tuzunu kaçıracaktı.

Evet, bu işi ele almayı ertesi güne bırakmalıydım!.. Bu kararla telgrafı cebime sokup salona girdim.

Şahane giysiler içinde ve iddialı güzelliğiyle gecenin yıldızı pozundaki karım etrafa tebessümler saçıyordu. Elini öptürdüğü davetliler arasında Belediye Başkanı, bir senatör, tanınmış yazarlar, opera ve tiyatro sanatçıları, film prodüktörleri ve ünlü sinema artistleri vardı.

Parti, onunla açtığımız dansla başlamıştı. İsviçre dağlarındaki kayak sporu vücudunu epeyce inceltmiş, çevikleştirmişti karımın... Tam formunda dans ediyordu. Yıllar yılı çeşitli vesilelerle birbirimize çok yakıştı-

ğımızı söylemiş olanlar, o gece bir kere daha bu sözü tekrarlıyorlardı muhakkak!..

Onun samimî olarak ne düşünüp hissettiğini bilmem ama, ben genzime dolan Chanel'in bu yeni esansından gözlerime batan takma kirpiklerin top top oklarından rahatsız oluyordum. Bana manalı bir şeyler anlatmak isteyen bir çift iri mavi gözün gözlerimi aramaktaki ısrarı, hele ensemi gıcıklayan sivri tırnaklar sabrımı iyiden iyiye tüketmekteydi.

Ama gerçekten sükseliydi bu gece karım... Hatta, kendisinden genç olan yakışıklı ve ünlü kocasıyle boy ölçüşebilecek kadar...

Kim şüphe edebilirdi bu kadının evlilikte mutlu olmadığından?.. İşte, dünyanın en tatlı, en işveli dişisiydi eşine karşı... Bu apaçık görünüyordu!.. Yirmi üç yıl evvel değil, o gece evlenmiş gibiydiler.

Ama, bu güzel kadının süksesi ne kadar parlak olursa olsun, başında ev sahibelik tacını taşıyan birisi daha vardı ki, asıl onun etrafına saçtığı ışıklar kamaştırıyordu gözleri...

Evet, benim güzel yavrum, tatlı ve tabiî neşesiyle dolduruyordu her yanı... Hiç yadırgamadan ve aksatmadan yapıyordu ev sahibeliğini... Hele Mete'nin yokluğunu belli etmemek hususunda gösterdiği samimî çaba, başlı başına bir takdir ve hayranlık konusu olabilirdi.

Onunla dans etmek için can atıyordum. Onunla dans etmek bambaşkaydı zira... Varlığı tüy gibi hafif, bahar gibi ılık, tutulmadan sezilen, koklanmadan duyulan kendine özgü bir tılsımdı kollar arasında...

Ama benim sevgili meleğim boyuna kavalye değiştiriyor, etrafını saran hayranların elinden öyle kolay kolay kurtulacağa da pek benzemiyordu.

Neydi bu kalabalık, bu süslü, yapmacıklı kaynaş-

ma?.. Ne lüzum vardı bu kadar insanın, bize basit bir gurur duyurmaktan öteye geçmeyecek bir gösteri yaratmasına evimizde?.. Bu sahnede bana düşen görevin ağırlığı, bir kurşun külçesi gibi kalbimi eziyordu boyuna... Ama yine de bu görevi başarmaya çalışmam lâzımdı.

Evet, biraz etrafı dolaşmalıydım. Gerekli şekilde hoşbeş etmeliydim konuklarla... Sahiden de kimler yoktu bu gece burada!.. Kimine hafif bir kompliman, kimine saygılı bir reverans, kimiyle azıcık şaka, kimine sadece merhaba!..

Bu arada dostum Sâbir Bey'le de merhabalaştım!.. Birkaç ahbabıyle büfeye sokulmuş, çoktan çakıştırmaya başlamıştı bizim filozof!.. Bana karşı soğuk bir tutumu vardı. O günden sonra onu zaten ilk defa görüyordum o gece...

Ve nihayet partinin en enteresan konuğu, kıymetli halamız Tomris Albat işte bir köşede edebiyatçıları ve sanatçıları etrafına toplamış, orada büyük ve renkli kişiliğiyle geceye mana katan bir tablo vücuda getiriyordu.

Usulca yanlarına sokuldum. Ukalâlığıyle tanınan yeni hikâyecilerden Cemo Fanfan şöyle diyordu:

— Hep arı dil kullanacaksınız arkadaşlar, hep... Örneğin, «O eser ölmezliğe erdi» yerine, «o yapıt tabutu tepti» diyeceksiniz...

Dişleri dökülmüş gibi konuşması zor anlaşılıyordu. «Fanfan» soyadını bu yüzden almış olmalıydı.

Halam gülerek:

— Ya!.. dedi.

— Evet ya!.. Anlaşılmaz bir şey mi söyledim?..

— Hayır! Yalnız bu gramer de tarihe karıştı artık!.. Daha başka yenilikler yapmalısınız delikanlım!..

— Yapıyorum elbet!.. Yapacağım da... Edebiyatı-

mızı bayatlıktan, basmakalıplıktan kurtaracağız biz... Yeni yazdığım kitabı bir görseniz...

— Ama bilerek yapmalısınız yaptığınız şeyleri...

— Kuşkusuz biliriz ne yaptığımızı biz... Sizin anlayacağınız, atomu da biliriz, fatomu da...

Şiirleri artık piyasada geçmeyen bizim şair Süreyya:

— Yahu! diye atıldı. Tatomu da say oğlum, tatomu da...

— Tatom da nedir, Bayım?

— Yeni bir sözcük... Ben uyduruverdim işte!.. Kitabında kullanabilirsin!..

Kahkahalar yükseldi. Cemo Fanfan suratını asarak çekildi oradan...

Süreyya:

— Bu herif de kim?.. diye sordu.

Halam:

— Bugün tanıdım!.. dedi.

Arka taraftan kalın bir ses duyuldu:

— «Sıçanotu» adlı hikâye kitabıyle edebiyat ödülü kazanan idealist yazarımız!..

Bu konuşan, kendisiyle uzun süreden beri polemik düellosu yaptığım şu cakalı, iddialı küstah Fatin Feten'di. Mediha'nın onu bu partiye davet etmiş olması beynimi döndürmüştü ama, hiç renk vermedim...

Mecliste bulunan bir TRT mensubu:

— Bu genç hikâyeci bir ara Radyo'da, kitap saatlerinde konuşurdu, dedi. Eleştirici pozunda birtakım ukalâlıklara yeltendi ama, kekelediği için işine son verdiler...

Yine Süreyya:

— Buraya niye gelmiş bu herif?.. diye sordu.

Halam:

— Bana caka satmaya!.. dedi.

Bizim gazetenin bıçkın röportajcısı Veli Mıstık:

— Bu herifi siz bana sorun, diye atıldı. Son zamanlarda işi tıkırında... Danimarkalı bir yayınevinin seks bombası kadın patronuyla işi pişireli beri, içi dümbelek tozu dolu kitaplarını yabancı dillere çevirtip dünya yayın piyasalarına sürmeye başladı...

Ben kendimi tutamadım:

— Halacığım, dedim. Bu başarılar seni kıskandırmıyor mu?..

— Ben, sadece futbolcuların başarılarını kıskanırım Oğuz'cuğum!..

Yine kahkahalar çınladı... Öyle ki, müziğin sesini bastıran bu kahkahalar bir an herkesin ilgisini bizim köşeye çekti. Dans eden çiftlerden de dönüp bizim tarafa doğru bakanlar oldu.

Bu sırada müzik değişmişti. Mediha'nın akrabasından bir hava albayı ile dans eden Perran bunu fırsat bilip dümeni bize doğru kırdı.

Gerçek bir ışık parçası... Dünyamı aydınlatan mana... Gülerek yaklaşıyordu...

Halam:

— Gel Perran, yavrum... dedi. Ne kadar güzelsin bu gece!.. Tanrı seni kem gözlerden korusun!..

Yanında yer açtı:

— Gelinimiz bir tanedir dostlarım! Hem biliyor musunuz, o benim bütün romanlarımı okumuş... Tanıştığımız gün bana hayranlığını açıkladı hemen... Benim de tabiî koltuklarım kabardı...

Fatin Feten:

— Romanlarınızı güzel kızlar okuyorlar diye mi, Hanımefendi?.. diye alaylı bir espri yaptı.

— Hayır, kültürlü gençler okuyorlar diye...

— Sizin sadece bir kitabınızı okudum ben... İlk eserlerinizden birini...

— Bir yazarı tanımak için külliyatının hiç değilse dörtte üçünü okumak gerektir azizim!..

Fatin Feten dudağını ısırdı. Benimle yaptığı polemikte mat olmuştu. Bu konuda bir kelime söyleyemiyecek durumda olduğunu biliyordum. Esasen yarım kelime söylese, zemin zaman tanımaz, haddini bildirirdim ona...

Her yıl beş on yerli filme imzasını atan ünlü senarist Harun Harami:

— Sayın Tomris Albat!.. dedi. Sizin son çıkan romanınızla ilgileniyoruz biz... Enteresan bir şey yakaladık onda...

Halam kaşlarını kaldırdı:

— Anlamadım aslanım!..

— Bir film yapmaya karar verdik bu eserinizden... Ben, konusundan faydalanıp birkaç hikâye yazdım... En güzelini senaryo şekline sokacağım...

— Konusundan faydalanıp birkaç hikâye mi yazdım dediniz?..

— Evet. Siz bu işlerde üstatsınız Hanımefendi!.. Bir roman beyazperdeye aktarılırken gerekli sinematografik değişiklikler yapılır, bilirsiniz!..

— Bunu bilirim elbet Bay Harami!.. Ama... açık konuşayım... Siz bazı senaristler, bir romandan senaryo nasıl yazılır bilmiyorsunuz... Konunun ruhunu parçalamadan, kendi özellikleri ve değerleriyle beyazperdeye aktarma sanatını yani... Hatta, çok defa yazdığınız senaryonun o romanın konusu ile hiç bir ilgisi bulunmuyor. Bazen de bir romandan sadece bir nüve veya bir iki kahraman tipi alıyorsunuz. Şuradan buradan derlenmiş bayat ve kalitesiz motiflere sarıyorsunuz bunları... Ortaya çıkan parça-bohçaya da senaryo diyorsunuz!..

Harun Harami dudağını kemiriyordu. Aşırı bir gururla:

— Benim yazdığım senaryolar her zaman büyük iş yapan filmler yaratmıştır Hanımefendi!.. dedi. Her zaman da en ünlü romanların adlarını taşır senaryolarım...

Halam iç gerginliğini belli etmemek için gülümsemeye çalışıyordu:

— Fakat yine de seyirciyi aldatmış oluyorsunuz her zaman... Firma tarafından film hakkı satın alınmış olan büyük eserlerin adlarını küçük hikâyelerinize takarak... Senaryoculukta «aşırma» sistemine paralel yeni bir sistem bu, Bay Harami!.. Bu arada roman yazarının durumunu da düşünün bir kere!..

— Çok garip! Bizi nelerle suçluyorsunuz?.. Nerdeyse yerli filmciliği senaristlerin batırdığını iddia edeceksiniz!..

— Bu bir gerçek!..

Harun Harami kısık, küstah bir kahkaha attı:

— Sözün kısası, son romanınızı bize vermeyeceksiniz demek, Sayın Tomris Albat?..

— Bunu anlamış olmanıza memnunum!..

Bu garip tartışmayı Perran heyecanla izliyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Konuşmalara da katılmıyordum. Çünkü bir an önce bu sözcükler tuzağından sevgili kuşumu kurtarıp oradan uzaklaştırmak kararındaydım. Onu ellerinden tutup müziğin coşkun akışında o şenlik ve mutluluk dünyamıza uçurmak için sabırsızlanıyordum.

O sırada halamın sadık hizmetçisi Madam Fofo'nun karşıdan işaretle beni çağırdığını gördüm. Ne istiyordu bu kadın benden şimdi?..

Kimseye sezdirmeden kaydım o yana... Madam Fofo'nun telâşlı bir hali vardı. Beni holün tenhalığına çekerek:

— Oğuz Bey, dedi. Bir kadın geldi... Sizinle görüşmek istiyor...

— Kimmiş?

— Bilmem... Sizi gizlice çağırmamı söyledi... Onu küçük odaya aldım. Orada bekliyor...

Küçük odanın kapısını açtım. Ayakta, ufak tefek, başı bir eşarpla örtülü, koyu renk pardesüsü içinde zayıf vücudu büzülmüş gibi duran orta yaşlı bir kadın, bana çekingen bir şekilde gülümsüyordu:

— Özür dilerim, Beyefendi! Çok önemli bir mesele için sizi rahatsız ediyorum.

Kapıyı kapadım. Kadının yüzü bana tanıdık birini andırıyordu. Ama kime benzediğini hemen kestiremedim.

— Ben, Perran'ın annesiyim!..

Bir an soluğum tutuldu:

— Ya!.. dedim. Çok memnun oldum... Buyurun, şöyle geçin...

Heyecanla sıktığım elini bırakmayarak onu bir koltuğa oturttum.

Ucuna ilişti koltuğun... Küçük el çantasını dizleri üzerinde sıkı sıkı tutuyordu.

Ona merakla bakıyordum. Göründüğü kadar yaşlı değildi bu kadın... Fakat ağır bir hayat yükü altında beli vaktinden evvel bükülmüştü. Harap bir halde olan elleri, kaba işler gördüğünü anlatıyordu.

Kalbim ezik, buruk duygularla hızlı hızlı çarparak:

— Sizinle tanışmayı çok istiyordum, dedim. Perran'la Mete gelip elinizi öpeceklerdi ama, oğlum anî olarak seyahate çıktı!..

— Ben de sizi yakından tanımayı çok istiyordum Beyefendi... Perran bana mektuplarında sizden uzun

uzadıya bahsediyor hep... Vakıa bana her şeyi evlendikten sonra yazdı... İstanbul'a iznim olmadan gelmişti... Bu yüzden bir süre aramız açıldı... Fakat inanın, kızımın oğlunuzla evlenmesi, sizinki gibi bir aileye girmesi büyük bir şeref benim için!..

Bu sözleri yürekten, derin bir içtenlikle söylediği belliydi. Gözleri dolmuştu. Halbuki Perran, annesinin bu evlenmeye karşı çıkacağını sanıyordu önceleri...

— Perran gibi bir kızınız olduğu için asıl ben sizi kutlamak isterim, dedim. Gelinimizle iftihar ediyoruz... Geldiğinizi kendisine hemen haber vereyim...

Kadıncağız yerinden fırlarcasına:

— Yo, hayır! dedi. Perran buraya geldiğimi duymasın! Bu gece partiniz olduğunu bilmiyordum... Beni burada görmek onu çok üzer... Zor durumda kalmasını istemem katiyen!..

— Bence yanlış düşünüyorsunuz!.. Biz bu partiyi çocuklarımız için veriyoruz... Sizi de aramıza almak bizi çok sevindirir...

— Hayır, hayır, hemen gitmeliyim Beyefendi...

— Karımla da tanışmadan mı? Oysa ben bütün ailemle ve dostlarımla tanışmanızı isterdim...

— Teşekkür ederim. O da olur elbet! Fakat bu gece affedin beni... Yoldan geldim, yorgunum da... Beni anlamanızı rica ederim...

Evet, onu anlıyordum. Bu zavallı kadın her halde kendini lâyık görmüyordu bu yüksek sosyetenin bir parçası olmaya... Bu muhteşem gecenin yıldızının, güzeller güzeli olan sevgili kızının mutluluğuna herhangi şekilde bir gölge düşürmekten korkuyordu!..

— Ben bir dakikacık sizinle görüşmeye geldim. Yalnız sizinle... Bir emanet getirdim size...

— Bir emanet mi?

Elleri titreyerek çantasını açtı. İçinden çıkardığı küçük bir kutuyu bana uzattı:

— Buyurun! Bunu geçenlerde Perran gönderdi bana... Böyle bir şey yapmasına çok üzüldüm doğrusu!.. Kızım son derece iyi kalplidir; fakat derin düşünemez her zaman... Onu bağışlayın!..

Kutuyu açtım. İçinde Perran'a almış olduğum tek taş pırlanta yüzük vardı. Şimdi benim de ellerim titriyordu. Karmakarışık hislerle bir an tıkandım.

Kadıncağız ezile büzüle sözünü yürütüyordu:

— Kocam öldükten sonra büyük borçlar altında kaldık... Perran işe girinceye kadar çok zor günler geçirdik... Ama sonradan her ay bana para göndermeye başladı Perran... Borçlarımızın bir kısmı da ödendi bu arada...

Kutuyu kapadım. Dilim damağım kupkuruydu. Gülümseyerek yavaşça:

— Perran yüzüğünü kaybettiğini söylemişti bana, dedim. Fakat ona kızmayın sakın!.. Her şeye rağmen, size karşı yaptığı bu jest büyük bir muhabbetin ve içtenliğin ifadesidir... Beni çok duygulandırdı cidden!..

— Ya?.. Bense onu bu yüzden bir temiz azarlamanız gerektiğini düşünüyordum. Ama yine de azarlayın onu...

— Hayır, ben onu bağışladım. Bu meseleyi büyütmeyin... Yüzüğü iade ettiğinizi kendisine söylemeyeceğim... Siz işi bana bırakın!..

Benim tatlı, iyi yürekli meleğimin annesi, yorgun yüzüne gizli bir asaletin aydınlığı yayılarak gülümsedi. O anda kızına o kadar benzedi ki, kalbim tarifsiz bir heyecanla titredi.

— Size her ay kızınız tarafından bir çek gönderilecektir, dedim. Lütfen bunu kabul edin!.. Hem Perran'ın, hem benim hatırım için...

Kadıncağız şaşkın bir halde:

— İmkânsız! dedi. İmkânsız bu!.. Böyle bir şeyi kabul edemem, asla!..

— Bunu sizden rica ediyorum... Kabul etmeniz beni çok, pek çok mutlu edecektir...

Sevgili yavrumun anası sıkılarak teşekkür etti:

— Ne mutlu evlâdıma ve... bana tabiî... Size çok şey borlçuyuz Beyefendi!..

— Estağfurullah!..

Mutlu ana ayağa kalktı, bana elini uzattı:

— İzninizle gideyim hemen... Bizim Beşiktaş'taki akrabalarda kalacağım birkaç gün... Perran'a yarın sabah oradan telefon ederim...

— Yarın muhakkak sizi görmeye gelir. Çiftliğe de beklerim sizi... Birkaç gün bizimle kalırsınız...

— Çok teşekkür ederim efendim!

Kapıdan çıkarken:

— Bu görüşmemiz bütün sırlarıyle aramızda kalacak, değil mi? diye tekrarladı.

— Bundan emin olabilirsiniz...

Onu kapıya kadar geçirdikten sonra salona döndüm. Sakin görünmeye çalışıyordum ama, altüst bir haldeydim.

Büfenin başındaki kaynaşma devam ediyordu. Dans edenler de iyice coşmuşlardı. Halam bile, yaşına başına bakmadan, incecik bir gençle sarmaş dolaş olmuş, neşesiyle etrafı kırıp geçiriyordu.

Perran bu defa da geveze röportajcı Veli Mıstık'ın kollarındaydı. Onlara yaklaşırken gözüme Sâbir ilişti. İç salondaki oyun masası başında, ayakta, elinde bir kadeh içki ile sallanıyordu. Masada oturanlar arasında Mediha da vardı. Onların şu sırada oyuna dalmış olmaları büyük bir şanstı benim için...

Mıstık'ın koluna yapıştım:

— Kusura bakma evlât! Gelinimle bir kere bile dans etmedim bu gece...

— Buyur ağabey... Rica ederim...

Perran'ın tatlı, küçük gülücükleri onu kollarıma aldığım sırada kulağımın tozuna çarptı. Ilık nefesi:

— Oh!.. diye fısıldadı. Beni unuttun sandım... Nerelerdesin?..

— Buradayım... Hayatımın yanında...

— Ah seni!..

Müziğin coşkun temposuna kendimizi kaptırırken:

— Sana bir sürprizim var! dedim.

— Bana her zaman bir sürprizin olur şekerim...

— Bu defaki başka! Seni gerçekten şaşırtacak!..

— Ne diyorsun?..

— Hemen merakını gidermek istiyorum...

Onu kollarımda döndüre döndüre yandaki küçük odaya uçurdum, kapıyı kapadım.

Güzeller güzeli yavrum, bana büyük bir merakla bakıyordu. Cebimden kutuyu çıkardım, açtım:

— Bunu tanıdın mı bakayım?

Rengi bembeyaz oldu. Gözlerinde binbir ihtimalin şimşeği çaktı ve bir ürkeklik, bir gizli korku bürüdü bakışlarını...

Güldüm:

— Kaybettiğin yüzüğün bir eşini ısmarlamıştım kuyumcuya... Onun ikiz kardeşi bu... Uzat bakayım parmağını...

İnanmaz, hayret dolu bakışı gözlerimde gerçeği araştırıyordu hâlâ...

— Uzat elini haydi! Onu bu gece parmağında görmek istiyorum...

Hakikaten ben kaybolan yüzüğün bir eşini yaptırmayı kafama koymuştum. Onun kaybolduğunu Mediha'ya o gün açıklamayı da bu yüzden istememiştim. Ama

yenisini ısmarlamaya hacet kalmadan iş kendiliğinden hallolmuştu işte...

Perran'ın bana uzattığı güzel eli hafifçe titriyordu. Yüzüğü parmağına taktım.

Birden boynuma sarıldı:

— Ah Oğuz! Sevgili Oğuz!.. Ben buna lâyık değilim gerçekten...

— Senin elinin bir tek tırnağı bile ondan değerlidir güzel yavrum...

— Ne diyeceğimi bilemiyorum... Nasıl teşekkür edeceğimi... Öyle şaşırttın ki beni!..

— Hiç bir şey deme... Zaten teşekküre lüzum yok... Yalnız, bunu da kaybetme sakın!..

— Asla! Allah korusun!..

Yanaklarıma öpücükler kondurdu:

— Sen eşsiz bir insansın...

Mutlulukların en büyüğüyle kalbim dolup taşıyordu. Onu böylesine sevinçli görmek bana yeterdi. Nerede olduğumu unutmuştum... Vakti, her şeyi... Sevinçten aydınlanan, sihirli bir şekilde aydınlanan güzel yüzden gözlerimi ayıramıyordum bir türlü...

O da bana bakıyordu, anlatılmaz bir tatlılıkla...

Usulca yüzüğü öptü ve yanaklarından yaşlar yuvarlandı... Başını okşar gibi tutup yaşları parmaklarımın uçlarıyle sildim.

Bu sırada odanın kapısı açılmış, Mediha mağrur ve gergin bir tavırla eşikte dikilip durmuştu:

— Ne yapıyorsunuz burada bakayım kaynata-gelin?

Şaşkınlığımı gizlemek için büyük bir güç harcayarak:

— Hiç!.. dedim. Biraz nefes alıyoruz... Salon çok sıcak da... .

— Ben de gelinimle bir an tenhada görüşmek istiyordum zaten... O güzel yüzüğünü yine parmağında

görmedim de... Bu gece de takmayı unuttu mu diye merak ettim!!?.

Perran hemen elini ona uzattı:

— İşte anneciğim, yüzük parmağımda...

— Ya! Tuhaf!.. Yanılmışım demek?..

Ben gizli bir alayla:

— Onu kaybetti mi sandın karıcığım?!.. dedim.

Mediha kısık, lastikli bir kahkaha attı:

— Öyle de olsa ne önemi vardı canım?.. Bir yenisini alırdın sen ona!.. Canı sağ olsun kızımızın!.. Öyle değil mi cicim?..

Perran, Mediha'nın samimî görünen bu sözleri altında neler gizli olduğunu farketmiyordu. Yüzüğünü okşuyordu hafiften... Onu korumak, ya da örtmek; başka (!) bir yüzük olduğunu karımdan gizlemek ister gibi.

Mediha telâşlı bir davranışla:

— Haydi, dedi; konuklarımızı yalnız bırakmayalım. Gevezeliği sonra ederiz!..

Mediha'dan önce Perran fırladı kapıdan... Karım bu fırsatı kaçırmadı. Bana dönüp yukardan aşağı şöyle bir baktı... Gözlerini kısmıştı:

— Seninle ciddî şekilde görüşmek istiyorum Oğuz!..

— Ben de seninle, Mediha!..

— Bu gece de çiftliğe kaçmaya kalkmazsın sanırım!..

— Hayır... Parti bittikten sonra odana geleceğim!..

* * *

Parti sabaha karşı bitti; herkes dağıldı. Halamla Sâbir de gittiler. Ayrılırken halam beni bir kenara çekmiş:

— Karınla akıllı uslu otur ha!.. diye manalı bir ihtar geçmişti.

Ona cevap yerine sadece kaşlarımı kaldırmakla ye-

tindim. O sırada Sâbir'in de Mediha ile kısaca fısıldaştığını gördüm.

Vay gidi koca dost!.. Espiyonlar şahı!.. Bana öyle geldi ki, karım hep onun fitleriyle birtakım kötü zanlara kapılıyor!..

Peki ama, bu herife ne oldu?.. Ne çıldırttı onu böyle?..

Işıkları yarı söndürülmüş, havası sigara dumanlarıyle dolu, dağınık salonlar... Son görevlerini tamamlayıp yatmak telâşında olan hizmetkârlar... Mediha'nın şurada, burada gezinen sinirli sesi... Açılan pencereler, kapanan kapılar...

İşte büyük, şanlı partinin, bütün gece oynanan parlak oyunun son sahnesi... Perde yavaş yavaş bu sahnenin üzerine iniyor... Oyun burada bitiyor...

Perran, odasına çekilirken:

— Şu Mete'nin alacağı olsun!.. dedi gizli bir hınçla... Bütün bu yapılanlar aslında onun içindi!..

Elimi cebime soktum... Hayır... Telgraftan ona söz etmenin sırası değildi daha!..

— Bunları düşünme sen, dedim. Hemen yat uyu!.. Uykusuzluktan gözlerin kızarmış...

— Senin de yüzün sararmış sevgili Oğuz!..

Gülerek parmağımla gamzesine dokundum:

— İyi geceler yavrum!

— Sana da...

Onun kapadığı kapı, benim açtığım kapının yanındaydı. Karım benden önce girmişti yatak odasına... Tuvaletin önündeki markize ilişmiş, saçlarını çözüyordu. Yorgunluktan haraptı. Epeyce de alkol almıştı. Ama sanırım, içini kasıp kavuran büyük bir öfke krizi onu uyanık ve canlı tutuyordu.

Aynanın içinden bana dik dik baktı:

— Seninle bu gece konuşmam gerekiyor, sıcağı sıcağına!.. diye söze başladı.

— Sıcağı sıcağına... Enteresan bir deyim! dedim.

Ve Mete'nin telgrafını çıkarıp önüne koydum

Karım telgrafı okuyunca allak bullak oldu:

— Bu ne demek?.. Bu oğlan çıldırmış mı?..

— Ben de aynı soruyu kendi kendime sordum.

— Ne zaman geldi bu telgraf?

— Akşam... Fakat neşeni kaçırmamak için sana hemen göstermek istemedim!..

Mediha hırsından soluyordu:

— Keşke gösterseydin!.. diye elini şiddetle dizine vurdu.

— Ne farkederdi?

— O zaman gelin hanım, suarenin en parlak yıldızıymış gibi kurum satamazdı sabaha kadar... Bir kenara çekerek telgrafı gözüne sokar, haddini bildirirdim ben ona!..

— Bunlar saçma sözler Mediha!.. Ben bu sersem oğlana yarın bir mektup döşeneceğim...

— Mektubun hiç bir fonksiyonu olmaz bu durumda... Birimizin İtalya'ya gitmesi, onu kulağından tutup buraya getirmesi lâzım!..

— Fakat kontrat imzalamış! Bir oldu-bitti meselesi bu...

— İyi ya işte! O kontratı hemen feshettirmenin bir çaresine bakmalıyız!..

— Bunu kim yapabilir?..

— Herhalde karısı olacak şıllık değil!..

— Gelinimiz hakkında bu türülü konuşmamalısın!

— Nasıl konuşmamı istiyorsun? Oğlumuzu şaşkına çevirdi bu kız!.. Tahsili de yarım kalacak bu gidişle... Hayır, hayır... Evlâdımın istikbalini, hayatını korumalıyım... Onu kurtarmalıyım bu şıllıktan!..

Dişlerimi sıkıyordum. Sert bir şekilde:

— Fakat, dedim; bu kızın günahı ne?.. Mete'nin de onu mutsuz etmeye hakkı yok... Asla hakkı yok...

Mediha birden parladı:

— Bu kız, bu kız... Sen bana baksana! Mete'nin bilmem nereden bulup getirdiği bir aşifteyi senin daha fazla tepene çıkarmana müsaade etmeyeceğim ben... Zaten onun, bizim ailemize denk olmadığını baştan beri bilmen gerekirdi!.. Üstelik oğlumuzu da mesut etmeye hiç niyetli görünmüyor... Mete'nin o gece öyle anî bir kararla yola çıkması çok garip geldi bana... Hele giderken: «Her şeyi babam biliyor!» demesi çok daha garip!..

Mediha gözlerini iyice kısmış, kıvılcım saçan gözbebeklerini gözlerime dikmişti:

— Söyle bakalım, bildiğin şey neymiş?..

Kollarımı kavuşturarak karşısında dimdik durdum. Soğuk bir şekilde:

— Asıl garip olan, benim bildiğim kadarını senin bilmemen!.. dedim. Zira, oğlumuz sırlarını benden evvel seninle paylaşır her zaman...

— Bu defa nedense sevgili babasını kendine daha yakın bulmuş, hem sırrını, hem cici eşini ona emanet etmiş!..

Vakarla gülümsedim:

— Babası da her iki emaneti gereğince korumaya çalışıyor işte!.. Onu bununla suçlamaya hakkın var mı?

— Oğuz, sözü kısa keselim! Üstüne titrediğin o küçük hanımın bize gerçek manada gelin olmasına imkân var mı sence?.. Ben bu kız hakkında tahkikat yaptırdım. Annesi İzmir'de bekâr çamaşırları yıkayan bir kadınmış! Kendisi de eski bir manken...

Bu sözler birden kanımı kamçıladı:

— Babasının emekli bir öğretmen olduğunu, onun ölümünden sonra malî durumlarının bozulduğunu ve

imkânları içinde hayatlarını kazanmak zorunda kaldıklarını da tahkikat sonucu öğrenmiş olmalıydın Mediha Hanım!.. Söz buraya kadar gelmişken, oğlumuzun sırrını da alalım ele... Mete'nin Roma'da Senegalli bir metresi, bu metresten doğacak bir de çocuğu olduğunu biliyor musun?..

Mediha'nın gözleri iri iri açıldı. Ama şüpheci bir tavırla:

— Gelin hanım mı anlattı sana bu masalı?.. dedi.

— Bu bir masal olsa, oğlumuz karısı üzerindeki kocalık hakkını dileğince kullanabilirdi! Bir delikanlı adam, çöp kadar bir kızın bu çeşit kaprisine süresiz boyun eğerse, onun ne mene bir kusuru olduğunu var sen düşün!..

Mediha altın tabakasından bir sigara aldı. Onu yakmamı bekledi. Ben sigarasını yaktıktan sonra bir an gözleri daldı:

— Niçin onunla evlendi o halde?..

Perran'dan dinlediğim hikâyeyi ona kısaca aktardım. Fakat karım tatmin olmamıştı. Sinirli sesi:

— Asla!.. diye yükseldi' Asla!.. Mete böyle şey yapmaz!.. Yapsa da, bunun suçluluğu karısına karşı elini kolunu bağlayacak bir sebep olamaz!.. Yine de kocalık hakkını çatır çatır koparır alır ondan... Bu işin içinde mutlaka başka bir iş var!!..

Mediha'nın gözlerinde vahşî bir pırıltı dolaştı. Sigarasından derin bir nefes çekti. Kaşları çatık, yüzü gergindi:

— Bu ne olabilir sence?..

— Ne mi olabilir? Bir onur meselesi! Mete, Perran'ın kendisini sevmediğini bilmeyecek kadar aptal değil!..

— Yani?..

— Oğlumuz, karısının başka bir erkeği sevdiğini anlamakla, erkeklik gururuna ağır bir darbe yemiş oldu!..

— Neler saçmalıyorsun?..

— Saçmalamıyorum... Bu küçük yosma, yakışıklı ve zengin bir yazarı elde edebilmek için onun oğlunu bu işte bir basamak olarak kullanmayı başardı!.. İşte bütün mesele bundan ibaret!..

Bir kere daha kanım beynime çıkarak:

— Fakat Perran, Mete ile evlendikten sonra beni tanıdı!.. diye bağırdım. Kendisine evlenme teklif eden de Mete olduğuna göre, onu bu şekilde nasıl suçlayabilirsin?..

— Bunlar hayatta olağan şeyler... Bu tip kızları gayet iyi tanırım ben... Yalnız bu haspa ava gideyim derken avlanmış kendisi de...

Mediha'yı birden bileğinden tuttum:

— Bana bak... Eğer bu kıza daha fazla böyle haksızca saldırırsan, sana bunun cevabını hakettiğin şekilde veririm!..

Karım, havaya kalkan elime gizli bir panikle baktı:

— Vay, vay!.. Bu kızın aşkı senin aklını başından almış! Gözün dönmüş senin!..

— O benim gelinim... Oğlumun karısı... Bizim aramızda böylesine bir ilişki olabileceğini düşünmek için, insanın çok adî ruhlu olması gerekir!..

Mediha hızla ayağa kalktı. Ellerini kalçalarına dayayarak, bana meydan okumak ister gibi, karşıma geçip durdu. Yüzü müthiş fırtınalıydı:

— Niye inkâra sapıyorsun Oğuz Bey?.. Her şey gün gibi ortada... Ve aslına bakarsan, bu işte zararlı çıkan yalnız Mete değil, bir kişi daha var: O da ben!.. O ilişki seninle benim aramı da açıyor... Seni benden her gün biraz daha uzaklaştırıyor!..

Hırsımı ve nefretimi frenleyebilmek için pencereye doğru yürüdüm. Jaluzinin kordonunu çektim. Aralanan panjurlardan soluk bir gün ışığı sızdı. Ortalık ağarmıştı.

Biten gece, bütün renkleri ve ışıklarıyle geçmişin malıydı artık... Ama benim gecemin devamı bir kâbusa dönüyordu.

Arkamdan yaklaşan karım, hırçın bir sesle:

— Bizim durumumuza da kesin bir yön vermek zamanı geldi artık... dedi. Bu türlü bir yaşantıyı daha fazla sürdürmek istemiyorum ben!..

— Ben de... dedim, başımı çevirmeden. Görüyoruz ki, bu gemi yürümeyecek, Mediha Hanım!.. Bütün iyi niyetimize ve çabamıza rağmen... Bunu iyice anladık artık...

Kesin bir tonla konuşuyordum. Mediha bu sözlerime bir süre karşılık vermedi. Başımı çevirince tekrar aynanın önüne oturmuş olduğunu gördüm. Takma kirpiklerini çıkarıyordu. Sonra mendilini gözlerine götürdü. O zaman ağladığını anladım.

Yavaşça bir koltuğun kolluğuna iliştim:

— Bazı şeyler insanın elinde değildir, Mediha! Bu gülünç evliliği sürdürmek için daha fazla ısrarda mana yok! Seni mesut edemediğim için gerçekten üzgünüm... Yalnız, aramızdaki bağı önce sen kopardın, bunu kabul et!..

Karım içini çekti. Gözlerini kuruladığı mendilini sinirli parmaklarıyle didikliyordu. Sesi titreyerek:

— Evet, dedi. Haklısın!.. Fakat bilmeni isterim ki, seni... Her zaman sevdim... Her zaman...

Kısık bir hıçkırık sözünü böldü.

— Kocasını seven bir kadın onu aldatamaz!.. diye acı acı gülümsedim.

— O bir kapristi diyorum... Yahut bir kriz...

— Bu meseleyi çoktan kapattık, Mediha!..

Mediha içini daha derin çekti. Metin olmaya çalıştığı belliydi. Yorgun bir sesle:

— Doğru, dedi. Şimdi ondan daha önemli meselelerimiz var!..

— Sen kendi kusurunu örtmek için beni suçlayacak sebepler arıyorsun!.. Eğer kendini bu suretle temize çıkarabileceğini sanıyorsan, aldanıyorsun!.. Kötüzanlarını ortaya döktüğün takdirde Mete bütün kalbiyle senden nefret edecektir. Zira, onun kalbinde böyle bir kuşkudan zerrece eser olmadığına eminim!..

Karım bunalmış bir halde yine ayağa kalktı ve odada gezinmeye başladı:

— İtalya'ya ben gideceğim... Oğlumun istikbali benim için her şeyden önemli... Karısıyle gerçekten mutlu değilse, tutacağı yolu da ona ben göstereceğim!..

Kapıya doğru yürüdüm. Sesim nefretten titriyordu:

— Her şeyden önce avukatınla görüşmeni tavsiye ederim... Bu defa davayı sen aç... Her şey bir celsede olsun bitsin!..

— Senin tavsiyene ihtiyacım yok! Bundan böyle yüzünü bile görmek istemem... Özgürlüğüne kavuştuktan sonra da cici gelinini daha rahat kanadının altına alabilirsin!..

Elim kapının tokmağında durakladım. İçimde toplanan zehiri hazmetmek o kadar güçtü ki!.. Bu kadını mahvedecek bir kelime arıyordum. Fakat böylesi lûgatlerde yoktu. Yutkundum ve çaresiz en basit sözü söyledim:

— Çok pişman olacaksın bu söylediklerine Mediha Hanım! Bütün yaptıklarına da... Ve hatta yapacaklarına da...

Mediha sıktığı dişleri arasından:

— Asıl sen pişman olacaksın, dedi. Ve bir gün öyle müthiş bir sürprizle karşılaşacaksın ki, yüreğine inecek! Mutlaka yüreğine inecek!..

Kapıyı hızla çektim. Arkamdan kahkahası çınladı.

İki gün sonra halam etekleri tutuşmuş olarak çiftliğe geldi. Yazı odama girerken yüzündeki fırtınadan bir hayli esip savuracağını anlamıştım. Nitekim:

— Bu ne?!.. diye söze başladı. Neden böyle perdeler sımsıkı kapalı oturuyorsun burada bakayım?.. İclâl Hanım iki gündür durup dinlenmeden çalıştığını söylüyor, ama, hani bir satır yazı bile yok önünde... Hasta mısın yoksa?..

— Hayır halacığım, biraz yorgunum sadece...

Halam bütün perdeleri açtı ve bir koltuğa çöktü:

— Bana lo lo lo olmaz bilirsin! Yine işler çorbaya dönmüş! Nedir bu olanlar oğlum?..

— Neden söz ediyorsun halacığım?

— Şakayı bırak... Mediha yarın sabah uçakla İtalya'ya gidiyormuş!.. Onu yine neden gönderiyorsun, söyle bana?..

— Onu ben göndermiyorum. Kendisi gitmek istedi. Metenin durumu ile bizzat meşgul olacakmış Roma'da.

— Ya?!..

— Bizim oğlan orada bir kulüple iki yıllık kontrat yapmış!..

— Öyleymiş!..

— Başına buyruk oldu çıktı bu hergele... Evlenirken de danışmadı bize...

Halam ciddî bir bakışla beni inceliyordu. Bu bakışlardan rahatsız olduğumu hissederek gözlerini indirdi ve daha yumuşak bir şekilde:

— Peki, karısı ne diyor bu işe?.. diye sordu.

— Partiden sonra onu görmedim henüz... İzmir'den

annesi gelmiş... Onu görmeye gitmiş Beşiktaş'taki akrabalarına... Sanırım birkaç gün orada kalacak...

— Şu halde ben senden daha çok şey biliyorum aslanım! Mediha bu sabah bana telefon etti... Gelin hanıma dehşetli attı tuttu...

— Sebep?..

— İtalya'ya gitmek istemediği için...

— İtalya'ya gitmek istemiyor muymuş Perran?..

— Hem de kesin şekilde kararlıymış bunda...

— Fakat onun kararının ne önemi var?.. Mete hakikaten iki yıl için oraya yerleşirse, elbette karısını yanına aldıracaktır!..

Halam sözün burasında aksırdı ve çantasından kocaman bir mendil çıkarıp burnunu sildi:

— Nezle oldum. Nefret ederim şu nezleden... O gece çok terledim partide... Bütün camlar da açıktı...

Tekrar aksırdı. Sonra bana daha ciddî, daha azarlayıcı bir bakışla baktı:

— Mete'nin meselesini şimdilik bir yana bırakalım. Bunun bir çözüm yolu bulunacak elbet! Biz kendi meselemize dönelim...

Yutkundum. Halamın tavrını hiç beğenmiyordum.

— Halacığım, bana kızgın gibisin!..

— Evet aslanım! Mediha'nın avukatı az evvel benimle görüşmeye geldi. Bir hayli sinirlendirdi beni...

— O adam zaten sinir herifin biridir...

— Neden geldiğini sormuyorsun ama...

— Ailemizde işlerimizi sana danışmak bir gelenektir şekerim!.. Mediha'nın açacağı boşanma davasından sana söz etmeye geldiğini biliyorum da ondan...

Halam şöyle bir doğruldu ve bana tumturaklı bir nutuk çekmeye başladı.

Bu ayrılma asla olmayacaktı!.. Bunca yıldan sonra ele güne karşı çok ayıp ve çok çirkin bir şeydi bu... Bo-

yumuzu aşkın oğlumuz, üstelik o kadar cici bir gelinimiz varken... Mediha'ya da sabahleyin telefonda bir güzel veriştirmişti... Neydi bu maskaralık?.. Eğer bu ailenin sözü geçen, hatırı sayılan bir büyüğü ise, onu dinleyecektik!.. Aksi halde ölünceye kadar hiçbirimizin yüzüne bakmayacaktı!..

İçin için kaynayan davamızın içyüzünü demek halam bilmiyordu?.. Mediha, ona hiç bir şey açmamış mıydı gerçekten?.. Ama onun gibi zeki ve aile sorunlarına karşı büyük bir hassasiyet gösteren bir kadının bu durumu sezinlememiş olmasına imkân yoktu.

Açıkça konuşmak istedim:

— Halacığım, Mediha yalnız benden ayrılmak değil, Mete'nin de Perran'dan ayrılmasını istiyor, bunu biliyor musun?.. Hatta bu yolda ona yardımcı olacağını söyledi bana...

Halam gözlüklerini çıkardı. Nezleden yaşaran gözlerini tekrar mendiliyle sildi. Pek keyifsiz bir hali vardı:

— Bunu neden istiyor Mediha acaba?..

— Sana bahsetmedi mi?

— Bana söyledikleri ipe sapa gelmez şeyler... Mediha olgun bir kadındır ama, aşırı derecede kıskançtır. Kıskançlık kadar da kötü şey yoktur dünyada... Çünkü insanda mantıktan eser bırakmaz...

Başımı ellerimin arasına alarak inler gibi:

— Halacığım, rica ederim beni anla!.. dedim.

— Benim seni anlamam hiç bir şey değiştirmez Oğuz! Daha başlangıçta kulağını bükmüştüm senin, biliyorsun!.. Hiç bir şeyde aşırı gitmemelidir insan... İyi niyet, temiz duygu, samimiyet, şefkat filân falan... Bütün bunlar sağduyunun çerçevesinden taştığı anda manaları değişir... Toplum birtakım ölçüleri temel olarak almıştır yaşantımızda... Bu ölçülere uymak gerek oğlum!

Kulaklarım uğulduyordu. Beni bunaltan, boğan bir

atmosfer içindeydim. Kalbimin ağrısını vücudumun her noktasında duyuyordum.

— Halacığım, insanların birbiriyle bağdaşıp anlaşması, birbiriyle güzel bir dostluk ve arkadaşlık kurması en gerçek mutluluktur! Böylesi belki milyarda bir kişiye nasip olur hayatta!.. Ben bugün böylesine mutluyum işte... Bu mutluluğu başkalarının sırf egoizminden doğan nedenlerle yıkmasına da karşıyım. Kendisi istemedikçe, Perran'ı İtalya'ya gitmek için asla zorlamıyacağım!..

Halam bana acır gibi bakıyordu şimdi...

— Sen sahiden bir koca çocuktan farksızsın Oğuz!.. Birçok şeye aklın ermiyor hâlâ... Olayları objektif bir açıdan görmek ve değerlendirmek gücünden yoksunsun. Ama, ne olursa olsun, kocasının yanına gitmesi gerek bu kızın!.. Burada kalması, hele senin yanında kalması olacak şey değil!.. Bu tutumun sonu, elbette bu iki gencin ayrılmasına kadar gider... Hatta birtakım çirkin olaylara kadar... O zaman da bu kız senin oğlunun karısı olmaktan çıkar zaten!..

— Fakat ne şartlar altında olursa olsun ve kim ne derse desin, Perran'la bu güzel dostluğumuzu sürdürmek kararındayım ben...

Halam mosmor kesilerek ve yumruklarını dizlerine dayıyarak:

— Şu halde Mediha'ya hak vermek lâzım... dedi. Bu kızın kocasından uzaklaşmasının nedenleri seninle ilgili!.. İtalya'ya gitmesine de gerçekten sen engelsin demek?..

— Tam tersine, ben her zaman Perran'ı kocasıyle birleşmeye ve onunla mutlu olmaya teşvik ettim... Beni yanlış anlıyorsunuz hepiniz... Seni şerefimle temin ederim ki, ben oğlumla karısının birbiriyle en iyi şekilde anlaşıp sevişmelerini dilerim bütün kalbimle... Saadetlerini hiç bir şekilde gölgelemek istemem... Benim

hakkında bu türlü düşünmenize esef ediyorum!..

Halam elinde sönen sigarayı tablaya attı. Bir süre sustu. Sonra yine sesini yumuşatarak:

— Yavrum, dedi. Ben seni anlıyorum ve sana inanıyorum. Fakat bu, sana hak vermemi gerektirmez... Davranışlarında hatalı olduğunu kabul et! Zaten benim bütün telâşım, kuru yere kurt düşmesine meydan vermemen için...

— Perran iyi ki bütün bu kötü zanlardan habersiz!.. diye acı bir tavırla atıldım. Yoksa ailemize karşı beslediği saygı temelinden yıkılırdı!.. Oğlumuzun onu daha ilk günden aldattığını unutmayalım, Hala!.. Bu çocuk yaralı bir halde bize sığındı... Onu oğlumuz yaraladığına göre, bize düşen bir görev var demektir... Elini vicdanına koyan insan, gelinimize karşı göstermemiz gereken müşfik ilgiyi aşırı bulmaz! Bunda beni yalnız bırakmakla asıl oğlumun anası hatalıdır!..

Halam başını sallıyordu hafiften... Sözlerimi onaylıyor gibiydi. İlk defa gülümsedi:

— O maskarayı ben de çok seviyorum, buna inan... Lâkin beni dinlersen, ne yap yap, onu kocasının yanına göndermeye bak!.. Bütün selâmet bence bu yolda Oğuz!

Ayağa kalktım. Az evvel perdeleri kapalı olan odam asıl şimdi karanlık geliyordu bana... Havasızlıktan da boğuluyordum.

Gidip balkonun kapısını açtım. Ormandan gelen tatlı esinti alnımdaki terleri serinletirken, kararlı bir şekilde:

— Ona kıyamam!.. dedim. Çünkü kocasıyle arasında Roma'daki Senegalli revü yıldızı bir kara çalı... Arada bu metres ve bir de çocuk olduktan sonra...

Halam da kararlı ve sakin:

— Sen o meseleyi bana bırak! dedi. Zaten Mediha'

ya gereken direktifi verdim bile! Hele İtalya'dan dönsün bakalım... Eminim ki orada işleri yoluna koymayı başaracaktır. Üst tarafı da senin makul olmana kalıyor oğlum!..

Birden durumu kavradım:

— Mediha dava açmaktan vaz mı geçti yani?..

— Evet! Onu vazgeçirdim ben... Seni de bu sevdadan vazgeçireceğim... Aranızda olanları hiç kimse duymamalı... Her şeyin meraklısı olan İclâl bile!.. Karını koynuna ister al, ister alma!.. Ama bir çatı altında onun la birlikte yaşa!.. Ailemizin şerefi için... Benim hatırım için...

Gülmekten kendimi alamadım. Fakat boğazımı bir yumru tıkamıştı... Kalbimin her vuruşu ile vücudumdaki canın bir parçası kopup gidiyordu sanki!.. Halamın önünde çocuk gibi hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama birden büyük bir isyanla dolup taştım. Şu kadınların beni bir kukla gibi oynatmalarına müsaade etmiyecektim. Bir baba olarak da, bir koca olarak da vazifelerimi müdriktim. Bana ait olan hakları dileğimce kullanmama hiç kimse engel olamıyacaktı.

— İyi niyet çabaların için sana çok teşekkür ederim Halacığım, dedim. Seni böyle üzmek beni de çok üzdü... Fakat daha fazla üzülmemek istersek, işleri oluruna bırakmalıyız!.. Her şeyi zaman gösterecektir... Yalnız, bu süre içinde Perran'ın çiftlikte kalmasına bir diyeceğin var mı?..

Halam kısa bir duraklamadan sonra yorgun bir sesle:

— Hayır, dedi. Perran burada kalabilir tabiî... Bu evin gelini, senin oğlunun karısı olarak, dilediği kadar...

Elinde kahve tepsisiyle odaya giren İclâl Hanım ateş püskürüyordu:

— Artık bıktım, usandım bu evin işinden ben!.. Kızların herbiri bir yanda fink atsın, ben burada bir fincan kahve pişirecek adam bulamıyacağım!..

Halam:

— Ne oluyor, İclâl? dedi. Kızlar nerede?..

— Ayazpaşa'dan dönmediler daha... Orada şenlik varken buraya gelip de ne yapsınlar?..

— Şenlik çoktan bitti. Hepsinin çiftliğe en geç dün dönmesi gerekirdi....

— Hiç biri dönmedi işte... Hanımefendi yarın seyahate çıkıyorlarmış! Kalfalarını (!) bırakmamışlar... Birçok özel işleri ve yardıma ihtiyaçları varmış!..

İclâl Hanım yarı alaylı, yarı hınçlı konuşuyordu:

— Bir İbrahim geldi oradan... diye sözünü yürüttü. O da pisboğazlıktan midesini bozmuş, hastalanmış... İşin daha kötüsü, bizim Sâbir Bey yine av eti getirdi bir alay... Onların üstesinden kim gelecek şimdi?..

— Sâbir burada mı? Ne zaman geldi?.. diye doğruldum.

— Evet, burada... Sabahleyin erkenden geldi... Sizi uyandırmak istemedi... Tüfeğini omuzlayıp doğruca ormana çıktı...

— Şimdi nerede?..

— Nerede olacak? Demleniyor aşağıda... Sabahleyin getirdiği iki şişe rakıyı buzluğa koydurmuştu bana...

— Allah Allah!.. diye halam başını salladı. Bu Sâ-

bir'in halini ben son zamanlarda hiç beğenmiyorum... Senin dostluğundan faydalanmakta da ölçüyü kaçırıyor bence Oğuz!..

— Yok canım! Bana bir zararı dokunmuyor ki!.. diyecek oldum; İclâl Hanım hemen parladı:

— Ama bana dokunuyor Oğuz Bey! Onun kahrını yalnız ben çekiyorum... Haftada iki defa yatak takımlarını değiştiriyorum... Yemeklerde yaptığı titizliği de sizden görmedim bugüne kadar kör olayım!..

Halam gülmesini tutmaya çalışarak:

— Fakat, filozofu Mete çok sever, İclâl Hanım!.. dedi.

— Amma da yaptın Halânım!.. Mete hop oturup hop kalkar bu mendebur herifi burada gördükçe... Hele gevezeliğe başladı mı, kaçıp saklanacak delik arar oğlan...

Sâbir'den söz edilmeye başlayalı beri sinirlerim alabildiğine gerilmişti. Onun bana yaptığı o acayip ihtarı ve savurduğu tehdidi bir türlü unutamıyordum. Bu herif o gün gerçekten bir kriz mi geçirmişti acaba?.. Kafasını süresiz bir çılgınlık nöbeti mi sarmıştı?.. Şimdi yaptığına pişman veya her şeyi tamamen unutmuş muydu?.. Kalkıp da buraya ne diye gelmişti yine?..

Aslında Sâbir bana o ihtarında samimî dostluğumuza uyar ve yaraşır bir şekilde davranabilirdi. En yakın arkadaşım olarak, kafasına saplanan bir kötü zan etrafında fikrini açıklamak, beni uyarmak veya bu yolda öğütlemek istemesi kadar normal bir şey olamazdı!.. Fakat, öylesine manasız bir hiddetle yakama sarılması aklın alacağı şey değildi doğrusu!..

Halam:

— Haydi canım, dedi. Biraz tolerans sahibi olun!.. Bu çatı altında herkes birbirini sevmeli; iyi bir geçim,

güzel bir düzen olmalı aranızda... Hepiniz aklı başında insanlarsınız... En genciniz bile iyiyi kötüyü birbirinden ayırt edebilecek durumda...

İclâl Hanım bana gözünün kuyruğu ile bakarak:

— Evimize bir gelin geleli beri işte bu düzen kuruldu Halânım!.. dedi. Kızımızın hamaratlıkta üstüne yok maşallah!..

— Uzatma İclâl! Gelinimiz bu evin süsü... Ondan fazla şey beklememeni sana başlangıçta söylemiştim...

— İyi ama, bana söz vermişti... Yardımcı olacaktı ev işlerine...

Kahvelerden birer yudum alabilmiştik ancak... Zira, şekeri kıvamsız, kahvesi kıt, armut hoşafı gibi bir şeydi bu kahve...

Halam, fincanı masanın üstüne bırakarak:

— Bir fincan kahve için amma da çok lâf ettin, İclâl!.. dedi.

— İlâhi Halânım, mesele bir fincan kahvede değil ki! Mesele bu evde gerçek bir hanım bulunmayışında... Bir evde hanım olmazsa, hizmetçiler de işte böyle keyfine buyruk olur çıkar... Kürt çalar, çingene oynar...

Halam yemekten önce:

— Ben gideyim, diye kalktı. Gideyim de Mediha'yı daha bir sıkıya alayım!..

Sayın Tomris Albat acaba romanlarındaki kahramanlar gibi bizim yaşantımızı da dilediği şekilde düzenleyebileceğini mi sanıyordu?..

O gittikten sonra akşam yemeği için aşağıya indim. Sofra küçük verandada kurulmuştu. Sâbir çoktan masanın başına çökmüş, önündeki rakı şişesi de yarıya inmişti. Başında turuncu renkte, pomponlu acayip bir bere vardı. Sırtında da kalın bir süeter...

Bana bir sarhoş temennahı çakarak:

— Merhaba! dedi.

Soğuk bir şekilde:

— Merhaba! dedim.

— Kusura bakma! Biraz üşüyorum da, kazana kömür atmaya bakıyorum bir acele...

Bir iş dinamosu gibi, boyuna homurdanarak sofranın etrafında dönüp duran İclâl Hanım:

— Neden üşüyormuşsunuz böyle güzel bir bahar gününde?.. diye aksi aksi sordu.

— Soğuk almış olacağım, İclâl Hanım. Biraz da ateşim var galiba!..

— Bu halde bir de ava çıktınız!.. Size meheldir Sâbir Bey!..

— Ben asıl, partide üşüttüm gece, partide...

— Bu parti hiç birinize yaramamış anlaşılan!.. Halânım da orada üşütüp nezle olduğunu söylüyordu...

Sâbir ağzının köşesine ilişik duran sigarayı çekip bahçeye fırlattı ve sinsi bir alayla bana döndü:

— Yahu, senin o devekuşu azmanı hatunun telâşı nedir öyle?.. Dünyayı yeniden yaratmak mı istiyor?..

Aynı soğuk tavırla:

— Bunu kendisinden sorsaydın!.. dedim.

— Ben senden soruyorum! Çünkü senin dünyanı yeniden yaratmak ister gibi bir hali var!..

— Ben dilersem kendim yaratabilirim kendi dünyamı yeniden... Bunun için kimsenin ne yardımına ve hatta ne de öğüdüne ihtiyacım var!..

— Vay efendim, vay!..

Rakı şişesine sarılıp boşalmış kadehini doldurdu:

— Sen de çek bir iki tane... Efkârın dağılır, açılırsın!..

— İçkiye de ihtiyacım yok benim... Kafamı dinlemek istiyorum sadece...

Filozof bozuntusu başını iki yana salladı. Sonra sesini yumuşatmaya çalıştı:

— Sen benim canım, ciğerim, kardeşimsin be!.. Sana iyilik etmek boynumun borcu...

Tersliği elden bırakmadan:

— Eğer yine saçmalamaya başlayacaksan, dostluğumuz burada biter, Sâbir!.. dedim.

— Peki, peki... Sen bilirsin... Zaten kendi derdim bana yeter... Ama benim derdimle ilgilenen yok... Hastayım diyorum, kimse aldırmıyor... Sahiden hastayım birader...

İclâl Hanım sofrada yerini almak için sandalyesini hızla çekti:

— Sahiden hastaysanız, gidin karnınız sırtınıza tentürdiyot sürsün, şişe çeksin, yakı yapıştırsın!.. Sıcak ıhlamur için ve sıcak yatağınızda uyuyun! Anladınız mı Sâbir Bey?

— Anlamadım, İclâl Hanım! Ne zamandan beri sen bana emrediyorsun böyle?

— Ben size emretmiyorum. Şu zıkkıma kaptırmışsınız kendinizi... Hiç canınıza bakmıyorsunuz. Herkesin de canını sıkıyorsunuz...

— Ben ister zıkkımlanırım, ister.....

Salonda çınlamaya başlayan telefonun zili Sâbir'in sözünü kesti. Telâşımı belli etmemeye çalışarak hemen salona geçtim ve telefonu açtım...

— Alo!

— Ben Perran...

Birden kulağıma çarpan ses dalgası bir şimşek hızıyle kalbimin tâ içindeki bir noktaya değdi; her yanım elektriklendi. Soluğumu tutmaya çalıştım:

— Merhaba yavrum! Nasılsın?..

— Hiç sorma! Annemi az önce yolcu ettim... Bu gece çiftliğe dönmek istiyorum... Müthiş özledim seni...

Ona bütün kalbimle: «Ben de seni... Hemen gelip seni alayım...» demek isterdim. Fakat, sadece:

— Anneni niçin getirmedin buraya? dedim. Sizi beraber bekliyordum...

— Çok ısrar ettim ama, İzmir'e acele dönmesi gerektiğini söyledi... İşlerini ona göre ayarlamış!..

Sâbir'le İclâl Hanım büyük bir merakla konuşmamı izlemeye çalışıyorlardı. Onlara duyurmak için yüksek sesle:

— Yarın sabah ben gelir seni alırım!.. dedim.

— Sahi gelir misin?

— Elbette!..

— Oh! Teşekkür ederim. Ama yarın sabah çok geç!..

— Bence de öyle ama.....

— Anlıyorum sevgili Oğuz...

— Haydi, iyi geceler yavrum...

— Sana da...

Telefonu kapadım. Sofraya dönerken Sâbir tekrar şişeye sarılmış, içkisini tazeliyordu:

— Şerefe Mete'nin babası!..

— !!..

— Gelin hanım ne buyuruyorlar?

— Çeneni kısmanı...

Sâbir bir kahkaha koyuverdi. Sonra birden kadehini kaldırıp yere çaldı:

— Bu da Mete'nin şerefine!..

İclâl Hanım:

— Aa!.. diye bağırdı. Artık bu kadarı da fazla Sâbir Bey!.. Şimdi kim süpürüp toplayacak o cam kırıklarını oradan?..

— Yarın cici gelin gelecek ya!.. Ona süpürtüp toplatırsın İclâl Hanım kardeşim!..

— Bir de benimle alay ediyorsunuz ha?.. Bana kalsa, ben asıl o şişeyi çalardım yere... Daha fazla içemiyesiniz diye...

Sâbir tekrar kıskıs gülmeye başladı.

Verandanın kapısında durdum:

— İclâl Hanım, ben meyvemi odamda yiyeceğim... Bu herifle Tanrı senin yardımcın olsun!..

Perran yanımda uslu bir çocuk gibi oturuyordu arabada... Bir şey değişmişti onda, ama ne?.. Yorgun görünüyordu.

Birbirimizin yanaklarına kocaman, sesli öpücükler kondurmuştuk karşılaştığımızda... Fakat benim tatlı yavrum, çok ağlamış gibi mahzundu... Gözleri çakmak çakmaktı... Annesi mi ağlatmıştı onu acaba?..

— Nen var senin biriciğim? dedim.

Bana en sevdiğim bakışıyla baktı. O düşünen ve düşündüren bakışıyla...

— Korkuyorum!.. dedi yavaşça.

— Neden korkuyorsun?

— Sensiz yaşayamıyacağımı anladım da ondan...

— Neden bensiz yaşayacakmışsın?..

— Bilmiyorum... Mete'den ayrılınca.....

— Bu da nereden çıkıyor ikide birde?..

— Ondan ayrılacağım Oğuz! Senin oğlunu mutlu edemiyeceğim ben... Bana kızma ne olur!..

— Fakat anlamıyorum... Şu soruyu sana yine sorayım: Hani onu çılgınlar gibi seviyordun?..

— Doğrusunu istersen, bunu ben de kendi kendime soruyorum boyuna... Her şeye rağmen Mete'ye başlangıçta tutkundum ben... Onun Avrupa'dan dönmesini nasıl sabırsızlıkla beklediğimi biliyorsun... Ne olduysa o geldikten sonra oldu... Of! Nasıl anlatayım bunu?.. Eğer Mete bana karşı gerektiği şekilde davranmasını bilseydi, onu yine severdim herhalde... Evet, her şeyi, her şeyi bağışlamaya hazırdım... Buna yemin ederim...

Birden yüzünü ellerinin içine aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı...

Sahilden Boğaz'a doğru yol alıyorduk. Yeniköy'le Tarabya arasındaydık... Arabayı yavaşça yolun deniz tarafındaki ağaçlar altına çektim. Sabah güneşi masmavi denizde pırıl pırıldı...

Perran'ı sarsılan omuzlarından tutarak:

— Bana bak bir tanem! dedim. Böyle ağlamanı istemem... Sen gülersen güzelsin. Eğer gözleri sulu, burnu akan küçük bir yaramaz olursan, çok çirkin olursun...

Mendilimi çıkarıp gözlerinin yaşını sildim. Gülümsedi bana... Fakat için için ağlamaya devam ediyordu.

— Annenle tanışmak, görüşmek isterdim... Böyle acele dönmesine üzüldüm doğrusu!..

— Annem sıkılgandır. Onu çiftliğe getirmek için ısrar ettim ama, kandıramadım... Beni çok özlemiş... Birden esmiş aklına kalkıp İstanbul'a gelmek... Fakat çalıştığını biliyorsun annemin... İşlerini uzun süre yüzüstü bırakamaz ki!..

— Annen senin saadetini yakından, gözleriyle görmeliydi sevgili yavrum!..

Perran bir süre susup dalgınlaştı. Sonra yine canlandı:

— Bunu gördü sayılır. Ona bütün aile fotoğraflarımızı gösterdim... Bütün aileyi bir bir tanıttım kendisine...

— Garip bir tanışma! Kocanı beğendi mi?

— Çok... Kaynanamı da... Hele seni...

— Amma da yaptın! Ona neler anlattın kim bilir?..

— Sadece seni... Seni anlattım ona...

İçime sıpsıcak bir şeyler dökülüyordu. Ona bütün ruhumla bakıyordum. Sabah ışığında güzelliği, güneşin ışınlarından daha çok göz kamaştırıcıydı... O da bana bakıyordu... Birbirimize bir şeyler, çok daha derin ve

önemli bir şeyler söylemek istiyor gibiydik... Ve yeni bir şeyler keşfetmekteydik birbirimizde... Bir tuhaf şaşkınlık içindeydik...

Bir irade zorlamasıyle esas konuya geldim:

— Demek kararın kesin?.. İtalya'ya, Mete'nin yanına gitmeyeceksin?..

— İki yıl değil, iki ay da kalsa orada, yine gitmeyeceğim... Karının bu işlere karışması da çok saçma doğrusu!.. Mete gerçekten bir kulüple anlaştıysa, zaten onu buraya döndürmesi imkânsız...

Perran kısık gözlerle denize bakarak konuşuyordu. Alınyazısını mavi sularda okumak istiyordu sanki!.. Halbuki, ne kadar derin baksa, suyun altındaki akıntıyı göremezdi!.. Mediha'nın İtalya'ya neden gittiğini, Mete'yi ne türlü etkilemek istediğini, kendisini nasıl arkadan vurmaya hazırlandığını tasavvur bile edemezdi...

Kararsızlık içinde:

— Mete her zaman acayiplikler yapmaktan hoşlanır!.. dedim. Belki de gerçekten bize sadece bir gözdağı vermek istedi çapkın!..

— Niye ama?..

— Seni hizaya getirmek için olmalı!..

— Benim hiç bir şekilde hizaya gelmeyeceğimi artık anlamış olması gerekir!..

— Perran, yavrum... Sana kapris hiç yakışmıyor... Sen mutluluğunu birtakım kuruntulara kurban ediyorsun gibime geliyor... Her şeyden önce kocanla iyi anlaşman ve ondan ayrılmayı kafandan çıkarman şart!..

Perran yine dalgınlaştı. Sözlerimi duymuyor gibiydi.

— Mete buraya gelince onunla konuşacağım ben... diye sözümü yürüttüm. Bunu sana daha önce de söyledim. Evet, onunla konuşacağım. Sana karşı anlayışlı ve dikkatli davranması gerektiğini kafasına sokacağım!..

Perran uykudan uyanır gibi:

— Kafasına neyi sokacaksın?.. diye acı bir hayretle sordu. Bazı şeyler öğretilemez ki insana sevgili Oğuz!.. İnsanın kendi karakteridir o...

Yine bir süre suskun durdu. Sonra yavaşça, âdeta sızlanarak:

— Niçin? dedi. Niçin Mete sana hiç benzemiyor?..

— Bunu bilemem, yavrum!

— Sana biraz olsun benzeseydi, ne olurdu!..

Güldüm:

— Ama Mete bugün bütün genç kızların rüyalarına giren bir genç!..

— Evet, gerçek kişiliğini tanımayanların... Ben de ona ilk görüşte vurulmamış mıydım?.. Ama sonra...

Sağımızda solumuzda, denize karşı çekilmiş birkaç araba daha vardı. Kıyıdaki çayhanelerin beyaz ceketli garsonları tepsilerde çaylar taşıyorlardı bu arabalara... Biz de sessizce çaylarımızı yudumluyorduk...

Birden:

— Perran, dedim. Şu anda yapacağımız hiç bir şey olmadığına göre, bugünümüzün değerini bilelim... Gel, güzel bir tatil yapalım seninle!..

Tatlı yavrum hemen canlandı:

— Mükemmel!

— Söz ver bana bakayım, bir süre için olsun her şeyi tamamen unutacağına!..

— Söz veriyorum!

— O halde yarın sabah atla ilk orman gezimize çıkıyoruz... Hazır ol!..

Şafakta orman bir rüya ülkesini andırır... Orman altında tırısa kalkan atların nal sesleri uyanan kuşların cıvıltılarına karışır... Bir musiki yaratır sabahın o derin sessizliğinde... Yüksekte, göğün kubbesinde tel tel ağaran gün, dallar arasından sızan bir ışık cümbüşü yaratır her yanda... Serin hava tertemizdir; henüz gecenin kırağı altındaki otlar taptazedir. İnce bir buhar elenir o ağaran kubbeden yavaş yavaş... Gecenin ruhu uyanmıştır. Tabiat soluk almaktadır rahatça... Bazen dallardan bir iki yaprak veya bir kuşun tüyü düşer ve nal sesleri tırısın temposuyla yankılanır derinliklerde... Az sonra da şafağın yedi rengi ağaçların üst yapraklarını tutuşturur...

Ben orman sabahlarını böyle yaşadım daima... Bütün iç yorgunluğumun pasını siler, ruhumu dinlendirir, hayal gücümü beslerdi bu sabahlardaki gezmelerim... Bana formumu buldurup büyük bir canlılık katardı yaşantıma... Ama atınınki gibi benim irademin de dizginlerini elinde tutmak isteyen kadın yanımda olmadığı zamanlar tabii!..

* * *

O sabah şafak beni ormanda yalnız olduğumdan çok daha mutlu bir özgürlük içinde karşıladı...

Özgürdüm; zira, dilediğim gibi davranmak hakkımı kullanıyordum. Bütün dileğim de yanımda küçük meleğimin olmasından ibaretti. O da yanımdaydı işte!..

Kendisi için almış olduğum kırmızı külot pantolonu giymişti. Siyah vidala çizmeleri güzel bacaklarını sımsıkı sarıyordu. Ata şahane biniyordu benim tatlı afacanım... Çenesinin altından ince bir kayışla bağlı aynı

renkteki kepten taşan kısa, kumral bukleleriyle on beşinden fazla da göstermiyordu.

Sabah güneşi orman altına yapraklar arasından ok ok uzanmaktaydı. Gölgelikler henüz serindi; toprak, yosun ve daha binbir bitkinin kokusunu taşıyan hava ılıktı. Bu güzel mayıs sabahı, yazın müjdeleriyle zengin ve ferah vericiydi.

Mutluydum deliler gibi... Hiç bir şey düşünmek istemiyordum, düşünemiyordum da... Perran'ın ılık büyüsü içinde onunla akrandım, gepgençtim... Hatta bir çocuktan farksızdım...

— Arkadaşlarınla çiftliğin altını üstüne getirdiğiniz günü hatırlıyor musun? Atlarımı çatlatacak kadar koşturduğunuz o günü?..

— Hiç unutur muyum? Çok özür dilerim tekrar...

— Peki, niçin yapmıştın o çılgınlıkları?..

— Gerçekten bilmiyorum. Galiba sırf sana inat olsun diye...

— Ah seni yaramaz!..

— O günden bu yana çok zaman olmadı ama, ben bugün aynı şeyleri tekrar yapmam, yapamam...

Bana yan gözle, şeker gibi tatlı gamzesiyle bakıyordu.

— Neden yapamazsın?

— Çünkü seni hiç bir şekilde üzmek istemem artık... Eşsiz bir insansın sen... Aynı zamanda dünyanın en iyi arkadaşı... Sana öyle şeyler borçluyum ki!..

— Ben de sana biriciğim...

At üstünde, yanyana gidiyorduk yüce ağaçlar altındaki toprak yolda... Tırıstan rahvan yürüyüşe geçmişti atlarımız şimdi...

Bir su başında durakladık. Bu su, ormanda benzerleri çok olan tabiî kaynaklardan biriydi. Bir ağacın gövdesindeki oluktan taşıp dökülüyordu. Ve dökülen

sulardan meydana gelen küçük bir ırmak havuz gibi genişleyerek tâ aşağılara kadar iniyordu.

— Gel sevgili yavrum, şurada biraz dinlenelim!

— Yoruldun mu? Ne çabuk!

— Hayır, yorulmadım. Burası pınarların en güzelidir de ondan...

Hakikaten çok güzel bir yerdi burası... Yüksek ağaçların yeşil kubbesi altındaydık. Burada yapraklardan elenen güneş benek benek üzerimize dökülüyor; altın zerreleri ırmakta eriyordu.

Atların dizginlerini birer daha doladık. Köpürerek buz gibi akan su ile elimizi, yüzümüzü yıkadık... Ve yumuşak otlar üzerine yanyana oturduk...

Perran başından kepi çekip çıkardı; kumral saçlarını silkeleyip dağıttı... Bu başın masum güzelliği karşısında duyduğum hayranlık âdeta soluğumu kesiyordu. Aynı zamanda anlatılmaz, kahredici bir üzgünlük sarıyordu yüreğimi...

— Perran... dedim titrek bir sesle. Sana «Perran» derken «pırr» diye uçup gidecekmişsin gibi geliyor bana... Adının manasından korkuyorum nedense...

— Bense senin adını hiç korkmadan cesaretle söylüyorum... Bundan da öylesine zevk ve gurur duyuyorum ki!.. Seni adınla çağırmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim sevgili Oğuz!.. İçimden, canımdan bir şeyler kopuyor her Oğuz deyişimde...

Başını omuzuma dayadı:

— Candan veren ne verir? Kalbini, ruhunu verir... diye kendi kendine konuşur gibi ekledi.

— Tatlı çocuğum... Benim de kalbim, ruhum her şeyim senin...

Bir süre sessiz kaldık... Alnı çeneme dayalı, elleri avuçlarımda... Tatlı bir rüya mıydı bu yoksa?..

Bir ara şu içli fısıltıyı duydum:

— Asla doyamıyacağım bir hayatı yaşıyor gibiyim... Böylesine bir mutluluk sürüp gidemez sanıyorum sevgili Oğuz...

Ellerini muhabbetle sıktım:

— O hayat seninle benim beraberliğimizden ibaret bir tanem!..

Birbirimize daldık uzun bir an... Derin sessizlik içinde sadece yapraklar hışırdıyordu rüzgârda...

İnsanlar için cennet, sevdiğinin yanıdır.

Onun bana karşı gösterdiği yakınlığın da aynı şekilde candan olduğuna emindim. Birtakım gizli hesaplarla hareket ettiği yolunda, onu kıskananların içime sokmak istedikleri kuşkuyu sağduyum şiddetle reddediyordu.

— Neler düşünüyorsun yine? diyen sıcak bir fısıltı.

— Seni... Ve seninle ilgili olan en güzel şeyleri...

Heyecanla bir şey söylemek istedi, doğruldu. Sonra vazgeçip tekrar başını omuzuma bıraktı... Bu başın ağırlığı ruhumu nasıl, nasıl hafifletiyordu!.. Yumuşacık saçlarına yüzümü sürdüm... Onların kokusu, cennetlerde esen şifalı bir meltem gibi bağrımın en derinlerine kadar işledi... Bu kokuda, yedi iklimin yetmiş bin çiçeğinden derlenmiş bir rayiha vardı sanki!..

Zaman dursaydı!.. Dünya dönmeseydi böyle demde... Ama... Her şeye rağmen, bir başka duygu, zehir gibi acı bir duygu vardı yüreğimin tâ derinlerinde...

Mete'yi düşünüyordum... Ve ona niçin kızamadığıma şaşıyordum!.. Eskiden olsa, şu son tutumu karşısında kükrerdim; dünyaları yıkardım başına... Fakat şimdi, her şeyi normal olarak kabulleniyordum işte!..

Perran elimi yavaşça dudaklarına götürdü:

— Seni dünyalar kadar sevdiğimi herkese söylemek istiyorum... Mete'ye de... Bize acı çektirmemesi için ona yalvarmak istiyorum...

— Ben sana yalvarayım da Mete'nin hayatına gereğince dön!.. Seni o zaman daha çok severim...

— Of! Anlamıyor musun Oğuz? Benim derdimi gerçekten anlamıyor musun?.. Onunla asla mesut olamam ben...

Gözlerinde korkunç bir keder gördüm. Rengi sapsarıydı. Göz pınarlarında kabaran iri iri damla yaş sessizce yanaklarından aşağı süzüldü...

— Peki, her şey senin dilediğin gibi olacak yavrucuğum, üzülme!.. İstemediğin bir hayata seni zorlamalarına asla müsaade etmiyeceğim... Seni üzen her şeye karşıyım... Bütün gücümle savaşacağım, bütün engelleri yıkacağım... Seni mutlu yaşatmak ve gözlerinde yaşama sevincini görmek için...

Yine gülümsedi. Ama mahzun mahzun... Bana bakışında öyle derin bir minnet, öylesine sonsuz bir sevgi vardı ki!.. Bütün bunlar yapmacık olamazdı asla!.. Bunlardaki gerçek candanlık tümüyle ruhumu sarıyor; tümüyle bir yaşama zevki, tümüyle hayat veriyordu bana.

İnsan neden hislerinin hakkını kullanamıyordu sanki?.. Genellikle sevgisinin hakkını?.. Buna karşılık birtakım budalaca kuralların bizi sevmediklerimizle beraberliğe zorlamasının anlamı neydi?..

Yüzyıllarca yaşasam, yine bana sorduklarında vereceğim cevap şu olacaktır: «Kim olursa olsun, sevdiğinle yaşa!»

— Her şeye rağmen Mete'ye minnettarım sevgili Oğuz!.. O olmasaydı, seni tanımayacaktım ben...

— Ben de ona minnettarım sevgili yavrum. Hakikaten onun sayesinde tanıdık birbirimizi...

— Ve eğer seni tanımasaydım, birçok güzel şeyi hiç bilmeyecektim hayatta...

— Ben de öyle...

— Kendimi de tanımayacaktım tam anlamıyle...

Kendimde olan birçok gizli hassadan haberim bile olmayacaktı...

— Benim de...

Ormanın yeşillikleri gözlerinin yeşilinde nüans değişimi yapıyordu. Tatlı gamzesinden öpmek için içimde dayanılmaz bir istek duyuyordum... Avuçlarımdaki ellerinden kalbimi sızlatan sıcak bir haz akımı geçiyordu boyuna... Tuhaf bir korku sarmaktaydı yüreğimi... Kendimizi haklı görmekten aldığım gücü yitirmekten korkuyordum. Kendimize güvenden ve inançtan yoksun kalınca, bize karşı olanlarla mücadele edememekten...

Ona da mı geçmişti bu korku nedir? Ürkek bir ceylân gibi bakıyordu bana şimdi...

Tabiatın bu ıssızlığı içinde esen ılık rüzgâr kulaklarımıza bir büyük sır fısıldıyordu... Ruhlarımızın iklimine sızan bu sır bizi büyülüyordu...

Ne kadar masum olursa olsun, birbirimize karşı duyduğumuz bu tutkudan sakınmamız gerekti!.. Kendi kendimizi aldatmak yerine bu gerçekten kaçmamız gerekti!.. Güzel dostluğumuzu yaşatmak, yaşatabilmek için her türlü fedakârlığa katlanmamız gerekti!..

O andaki sonsuz mutluluğumuza rağmen, yine de derinden derine fecî bir karamsarlık içindeydik. Kaderin ağları meçhullerle kuşatmış bulunuyordu her yanımızı...

Birden Perran hızla doğruldu; kulak kabarttı:

— Dönsek artık Oğuz...

— Neden?

— Bak, dinle! Birtakım sesler var...

— Avcılar olacak... Ya da köylüler... Onlardan mı kaçacağız?..

— Yok canım!..

Hemen o tatlı şenliğini buluverdi yeniden... Sıçrayıp ayağa kalktı ve:

— Açlıktan karnım zil çalıyor hayatım!.. diye nü-

desini sıvazladı. Öğle yemeğine İbrahim tandır kebabı yapacaktı, değil mi?..

Tam bu sırada yakınlarda bir köpek havladı. Ardından da bir silâh patladı... Üzerimizdeki yaprakların hışırdamasıyle beraber önümüze küt diye bir şey düştü. Bu, tepemizde vurulmuş olan bir yaban güverciniydi.

Perran hemen yaralı kuşa doğru atıldı:

— Boynundan vurulmuş zavallıcık! diye bağırdı Nasıl kıyılır bu günahsız kuşlara, Tanrım!?..

Ben usulca yaralı güvercini avuçlarıma aldım:

— Kalbi atıyor daha...

— Ama ölecek... Ah hain avcı!.. Onu bir elime geçirebilsem!..

Ağaçlar arasından alaylı bir ses yükseldi:

— Ona ne ceza vereceksin bakalım küçük hanım?..

— O Sâbir Bey!.. Bu gaddarlığı siz yaptınız ha?..

Filozof bir tuhaf sırıtıyordu. İçten içe dolu bir hali vardı. Ne vakitten beri bizi gözetliyordu acaba?..

— Budala herif!.. diye söylendim.

— Eyvallah dostum! Hoş bir rastlantı!..

— Pek hoş değil bence... Perran'ı hem korkuttun, hem üzdün...

— Seni de şaşırttım değil mi?.. Özür dilerim!.. Ama bu güvercin tavada kızartılırsa, etinin lezzetine doyum olmaz!..

Perran merakla:

— Daha kaç tane vurdunuz? diye sordu.

— Bu siftah!..

Demek pusudaydı hergele?.. Bizi adım adım izlemiş, kurşunu dilediği yerde ve anında yapıştırmıştı hedefine!..

Artık kalbi atmayan güvercini ona doğru fırlattım:

— Al, çantana koy... Bir daha da böyle tatsız şakalar yapma!..

Sâbir, kuşu havada yakaladı:

— Dikkat et! Üstüme kan sıçramasından hoşlanmam!..

— Ama ellerini buladın kana, bak...

— Ellerimi şu ırmağın suyu temizler... Fakat yıkanmakla temizlenmeyecek öyle lekeler vardır ki!..

Gözlerinde çok kötü bir ışık parladı ve sözünü Perran'a dönerek tamamladı:

— O lekelerden sakınmak gerek, güzel bebek!.. Çok dikkatli olmak gerek!..

Perran bembeyaz kesilmişti. Sâbir'in bu sözünden aldığı yara, vurulan güvercininkinden daha az ağır değildi.

Hiç bir şey demeden atına atladı ve ok gibi ağaçlar arasına daldı...

Sâbir'e:

— Sen çekilmez oldun artık!.. dedim.

Sesim öfke ve nefretten titriyordu.

Filozof koca bir kaya gibi dikilmiş, duruyordu karşımda...

— Sana iyi bir ders vermek lâzım!.. diye homurdandı. Başka türlü aklın başına gelmeyecek senin...

— Asıl sana iyi bir ders lâzım, ahmak!.. Boyuna kaynattığın fesatlık kazanı için... Çek arabanı, çık git buradan... Kendi meselelerinle uğraş!.. Senin dostluğuna ihtiyacım yok benim...

Sâbir başındaki acayip, turuncu kepi arkaya doğru attı; bir tuhaf gülümsedi. Sesi âdeta vahşileşmişti:

— Onu rahat bırak, anladın mı?.. Son defa ihtar ediyorum sana bunu...

Tüfeğini bana doğru çevirmişti.

Kılım bile kıpırdamadan ata atladım, Perran'ın ardına düştüm...

Bu herif güzel yavruma kendisi mi abayı yakmıştı yoksa?..

Hiç uykum yoktu. Karanlıkta sırt üstü uzandığım yatağımda gözlerim açık olarak kafamda kaynaşan anıları izliyordum. O günün olayları bütün canlılığıyle yaşıyordu gözlerimin önünde...

Sâbir herhalde defolup gitmişti çiftlikten... Bu manyak herifin küstahlığı sahiden sabrımı taşırmıştı artık... Onun kara hayalini kafamdan kovmaya çalışarak tatlı yavrumla geçirdiğimiz güzel saatleri düşünmeye daldım...

Ne benzersiz bir sabahtı o!.. Ne nefis bir orman gezisiydi!.. Atlarımızın nal seslerini taka-tak, taka-tak diye duyuyordum hâlâ!.. Ve hayalhanemin döner-aynasında Perran'ın güzelliği poz poz yansıyordu...

Gözlerinin kâh şen, kâh mahzun bakışları... Güzel gamzeleri, tatlı kahkahası, profilinin emsalsiz hatları, serin bir ırmak gibi akan sesi ve yanaklarından süzülen iki iri damla yaş...

En çok bu sonuncular... Evet, o iki iri yaş damlası yüreğimin tâ içine teker teker düşüyor; iki ateşten oyuk açıyordu orada...

Birden sert sert odamın kapısı vuruldu ve İclâl Hanım telâşla içeriye daldı:

— Oğuz Bey, Mete geldi!.. Mete'miz geldi!..

Yataktan fırladım:

— Sahi mi?

— Evet, evet... Annesiyle beraber geldiler... Aşağıda, salondalar...

Donup kaldım bir an... Sonra aptal aptal etrafıma bakındım. Hem sevinmiş, hem şaşırmıştım...

— Şimdi geliyorum, İclâl Hanım!..

Birkaç dakika sonra salonun kapısındaydım:

— Vay sevgili oğlum! Bu ne sürpriz böyle!?..

Levent yapılı Mete'm, kar gibi beyaz dişleriyle gülerek karşımda duruyordu. Boynuma coşkunlukla sarıldı:

— Babacığım, öyle anî gidişim çok tuhaf oldu, biliyorum... Ama bak, kusurumu bağışlatmak için hemen döndüm geldim işte!..

— Senin kusuruna bakılmaz ki oğlum! Sen ipe sapa gelmez şeyler yaparsın hep...

— Annem de beni bir çılgın sayıyor gerçekten...

— Annenin seni posta edip getirmeyi başarmasına pes doğrusu!..

Bir koltukta bacak bacak üstüne atmış oturan Mediha, gururla gülümsüyordu hafiften...

— Bize merhaba yok mu, Oğuz Bey?..

— Merhaba!.. Öğütlerin oğlanı hizaya getirmiş görünüyor maşallah!..

— Pek öyle sayılmaz!..

— Neden?..

Cevap Mete'den geldi:

— Babacığım, burada durumu ayarlamadan gidişim işleri berbat etmiş anlaşılan... O gece beni beklettiniz diye size kızıp gittiğimi de nereden çıkardınız?..

— Bunu annen söyledi...

— Annem şaka etmiş... Ama, orada kontrat imzaladım diye bana bir ver yansın etti ki, sorma!.. Her neyse, işin aslı, senin sandığın gibi değil!.. Ben onu hizaya getirdim asıl...

O sırada kapıdan giren Perran heyecanla:

— Mete!.. diye bağırdı.

Yüzü gergin ve sapsarıydı. Mete hemen koştu, ona sarıldı:

— Karıcığım, seni almaya geldim... Beni bağışla! Öyle habersiz gittiğim için bana darılmadın ya?..

Perran'la gözgöze geldik. Güzel yavrum, kocasının kollarından kurtulmaya çalışıyordu:

— Yok canım... Öyle bir şey yok... Beni almak için tâ oradan dönüp gelmene üzüldüm... Çünkü, ben kendim gelebilirdim oraya... Ama...

— Aması ne?..

— Mete, ben İtalya'ya gitmek isteseydim, kendim yapabilirdim bu yolculuğu, anlamıyor musun?..

— Hayır canikom... Ben senin bu kararını ciddiye almadım hiç bir zaman...

— Benim kararım çok ciddî, Mete!..

— Lâf!.. Nasıl olur da benimle Roma'da yaşamayı reddedersin?.. Seni nasıl sevdiğimi ve sana ne kadar ihtiyacım olduğunu babama sor... Ona her şeyi anlattım çünkü...

Perran kendini Mete'nin kollarından kurtarmıştı:

— Buna beni baban değil, sen kendin inandırmış olmalıydın!.. diye acı bir sesle cevap verdi.

Ve bana döndü:

— Benim için bir İtalya macerasının söz konusu olamıyacağını, orada oğlunuzu başka bir kadınla paylaşmayı asla kabul edemiyeceğimi size söylemiştim, değil mi?..

Mete'nin sesi hemen bir perde yükseldi:

— Bir başka kadınla mı?.. Babama neler anlattın kuzum?..

— Bütün gerçeği!..

— Sen hayal görüyorsun kızım!.. Benim başka bir kadınla ilişkim filân yok!.. Bugün hayatımda yalnız sen varsın... Sana şahane bir hayat yaşatmak için de ekstra-süper bir anlaşma imzaladım İtalya'da!..

Perran omuzlarını kaldırdı:

— Bunlar işin çekici görünen yönleri... Fakat ben İtalya'yı da, İtalyanları da sevmiyorum... Açıkçası,

avantürden hoşlanmıyorum... Seninle evlenirken yuvamızı kendi yurdumuzda kurmaktı kararımız... Burada mutlu olacaktık... Beraber çalışacaktık... Tahsilini de tamamlayacaktın burada...

Mete'nin kaşları çatılmış, yüzü karışmıştı:

— Beni böyle karşılayacağını hiç sanmıyordum Perran!.. Annemin söylediklerine inanmam mı gerekiyor yoksa?..

— Annen neler söyledi?

Ben top patlar gibi araya girdim:

— Muhakkak bir alay budala saçması!..

Şaşkın bir halde kapının önünde kalakalmış olan İclâl Hanım:

— Ayol!.. diye bağırdı. Birbirinize hal hatır bile sormadan kavgaya mı tutuşuyorsunuz? Olur şey değil bu! Oturun da birer soluk alın bari!..

İclâl Hanım'ın bu sözlerini kısa bir sessizlik izledi. Sonra ben yavaşça bir sandalyeye çöktüm. Perran da yanıbaşındaki koltuğa ilişti. Yalnız Mete ayakta kaldı.

Mediha soğuk bir sesle:

— Perran, dedi. Oğlumla evlenirken onun bir futbolcu olduğunu bilmiyor muydun?..

Perran, Mediha'ya sakin bir vekarla baktı:

— Evet anneciğim, biliyordum... Fakat, Senegalli revü yıldızlarıyle ilişkisini sürdüreceği bir çevrede beni yaşatmak isteyeceğini bilmiyordum...

Mete birden önüme dikildi, durdu:

— Baba, bu kızın kaprislerini senin desteklediğin doğru mu?..

Bu oğlanın kulağına Mediha'nın neler fısıldamış olduğunu tahmin etmek zor değildi. Büyük bir nefretle titredim. Lâkin soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışıyordum:

— Perran benim gelinim olduğuna göre, onun ar-

zularına karşı anlayış göstermek ve saadetini korumak görevim değil mi?.. Bunu benden isteyen de sensin aslında!..

— Doğru, senden onunla ilgilenmeni istemiştim... Ama bu işe verdiğin önemde biraz aşırı gittiğini sanıyorum, baba!..

— Olabilir! Bunun da nedeni, annene düşen görevi de benim yüklenmiş olmam...

Mediha sert bir çıkışla söze atıldı:

— Oğlum, bu küçük hanımı İstanbul'a bağlayan gerçek nedenin üzerinde çok dikkatli durmanı tavsiye etmiştim sana... Evet, aslında bir tek gerçek var ortada... Gelinimiz, kocasından çok buradaki çevresini ve yakın dostlarını seviyor!.. Onu götüreceğin yer dünyanın cenneti de olsa, yine buradan ayrılmak istemiyor!..

Mete birden Perran'ı omuzlarından sımsıkı tuttu. Sesi dişlerinin arasından ıslık gibi çıkıyordu:

— Söyle bana... Annemin bu dedikleri doğru mu?

Perran fırlayıp ayağa kalkmıştı:

— Beni neyle suçlamak istediğinizi anlıyamıyorum! Bu ailede babandan yakınlık gördüm en fazla... Onunla dost olduk... Bu dostluğun değerini hayatım pahasına da olsa inkâr etmem... Seninle mutlu olmanı herkesten çok isteyen de odur...

— Evet, benim... diye sözü hızla Perran'ın ağzından aldım. Sevgili annen seni ondan ayırmak için çaba harcarken, ben onu sana döndürmeye çalışıyordum boyuna... Bir baba olarak saadetiniz için elimden gelen her şeyi yaptım ve yapmaya hazırım...

Mete hırsından soluk soluğa Mediha'nın karşısına geçti. Bembeyaz olan dudakları titriyordu:

— Anne, beni nasıl bir çıkmaza soktuğunu görüyor musun?.. Utançtan yerlere geçiyorum şu anda... Senin hesabına da...

Başını ellerinin arasına aldı. Şaşkın bir haldeydi:

— Perran'ı İtalya'ya götüremiyeceğime dair bahse girdin benimle!.. diye sözünü yürüttü. Ama ben onu mutlak götüreceğim, mutlak!.. Çünkü seviyorum onu, anlamıyor musun?..

Mediha çatlatıcı bir tavırla:

— Ama o, seni sevmiyor ki!.. dedi. Büyük koruyucusunun ılık kanadı altından çıkmak istemiyor işte!..

Mete boğulur gibi:

— Anne, beni çıldırtma!.. diye bağırdı.

— Ben sadece hakikati kafana sokmak istiyorum Mete!..

— Fakat babam bana bunu yapamaz!..

— Baban bir melek değil! Karın da... Hem sana karılık etmeyen bir kadından ne bekliyorsun?.. Senin erkeklik gururunla, onurunla oynayan bir kadından?!..

— Perran da bunu yapamaz bana!.. diye Mete âdeta inledi.

Ben, içimden taşan nefretle Mediha'nın üstüne yürüyüp:

— Hiç kimse senin yaptığını yapamaz, Mediha!.. diye haykırdım. Hiç kimse!.. Sen bu çocukları düşünmüyorsun... Onların mutluluğu senin için ikinci planda... Sen doğrudan doğruya kendi çıkarın peşindesin... Kendine göre hesaplarla hareket ediyorsun... Sen analığa lâyık bir insan değilsin!..

Mediha yüzünü buruşturarak:

— Sen babalığa lâyık mısın sanki?.. dedi. Gerçek bir baba olsaydın, oğluna bu acıyı çektirmezdin!..

Mediha'nın zaman zaman yerinde ve mantıklı konuştuğunu kabul etmem gerekti. Evet, bu yolda hatalıydım, haksızdım; bunu biliyordum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırmıştım. Elimde olmadan kader beni sürüklemiş, bu kötü çıkmaza sokmuştu. Artık yapabile-

ceğim tek şey, işte böyle kelime oyunlarından kurmaya çalıştığım bir barikat ardında kendimi savunmaya çalışmaktan ibaretti.

Büyük bir manevî perişanlık içinde durakladığım sırada Mediha bir kahkaha attı. Sinir bozucu, ruhsuz bir kahkaha... Sonra çantasından küçük bir ayna çıkardı ve makyajını kontrola başladı...

O sırada İclâl Hanım ellerini oğuşturuyor:

— Tanrım!.. diyordu. Keşke Halânım burada olsaydı!.. Bu karışık meseleye o bir çözüm yolu bulurdu belki...

Mediha:

— Burada zaten yeterince kalabalığız İclâl!.. dedi. Eğer aile meselelerimiz bir teşhir konusu ise, hizmetçileri, uşakları da çağır bari!..

İclâl Hanım, bozularak:

— Yok, yok... diyerek kapıya doğru çekildi. Ben de gidiyorum... Hakkın var Mediha!..

— Senin bu sözden alınman saçma! Sen ailemizdensin...

— Öyle amma...

— Uzatma! Kızlara söyle de bize çay yapsınlar...

İclâl Hanım salondan çıkarken Mediha aynayı çantasına koydu ve kirpiklerini kısarak bir Mete'ye, bir Perran'a, sonra yine Mete'ye baktı:

— Sevgili oğlum, sana bu konuda son sözümü söylemek istiyorum... Benim kanaatimce, İstanbul'a temelli dönsen de, yine bu küçük hanım seninle yaşamayı kabul etmeyecektir... İnanmazsan bunu kendisine sor!..

Taş gibi duran Mete, yavaş yavaş Perran'a doğru döndü. Sevgili yavrumla tekrar gözgöze geldik...

— Bak Mete... diye ben söze atıldım yine... Perran'a düşünmek için biraz zaman bırakmalısın!..

— Baba, düşünmek için ona o kadar çok zaman bıraktım ki!..

— Eğer sen İstanbul'a temelli dönersen, ona vaadettiğin yaşantıyı da kabullenirse eminim ki seni mutlu etmeye hazırdır Perran!..

Perran önüne bakıyordu. Yavaşça pencereye doğru yürüdü. Açık camdan giren havayı derin soluklarla içine çektiğini gördüm. Çok zor bir an geçiriyordu muhakkak!.. Onu böyle kıstırmakla olumlu bir sonuç alacağımı sanmakta hata mı etmiştim acaba?..

Evet, hata etmiştim... Daha doğrusu, Perran'ın nasıl bir buhran içinde bulunduğunu, iradesini ve mantığını aşan etkenlerin ne derece güçlü olduğunu anlayamamıştım.

Sevgili çocuğum pencerenin kenarına dayanarak gözlerini gecenin karanlıklarına daldırdı ve:

— Mete! dedi. Sesi son derece kararlıydı. Bir uzvu kangren olduğu yerden keserler... Bu meseleyi uzatmada hiç bir yarar görmüyorum ben... Üzülmeni elbette istemem ama, seni oyalamak, kandırmak da elimden gelmez... Bana darılma... Seni hiç bir şekilde mutlu edemiyeceğimi söylemek zorundayım!..

Perran konuşurken usulca dönmüş, sözlerini Mete'nin gözlerine bakarak bitirmişti. Cesaretle bakıyordu kocasının gözlerine ve son derece kesin bir ifade taşıyordu bakışı...

Mete yüreğine bir bıçak yemiş gibi oldu. Rengi bir kat daha uçtu:

— Ne söylediğini biliyor musun sen?.. diye soludu.

— Evet, çok iyi biliyorum ne söylediğimi...

— Peki ama, neden?.. Neden?!..

— Bu konuda tartışmanın hiç anlamı yok! Zira sana söyleyecek başka hiç bir sözüm yok!..

— Perran!.. diye tekrar atıldım. Rica ederim Perran...

Mediha:

— Böyle telâş gösterme Oğuz Bey!.. diye gülümsedi. Komedi oynamaya hiç lüzum yok!.. Bu bir sürpriz değil ki!.. Güzel gelinimizi açık sözlülüğünden ötürü tebrik edelim! Hiç değilse, senden daha dürüst davranmasını bildi bu konuda...

— Hayır!.. diye şiddetle reddettim. Birtakım saçma kaprisler uğruna Mete'nin hayatının kırılmasına asla razı olamam!.. Bu çocukların ergeç anlaşıp mutlu olacaklarına eminim!..

Perran bana kırgın gibi baktı. Ama benden özür dileyen bir anlamı da vardı bu bakışın...

— Beni anlamanızı rica ediyorum!.. dedi yavaşça.

Mediha keyiflenmişti bayağı... Altın tabakasından bir sigara aldı:

— Sana bunun böyle olacağını söylemiştim değil mi, Mete?.. Ama aldırma oğlum!.. Boş ver... Senin gibi bir genci mesut edecek gerçek değerde öyle çok kız var ki dünyada... Yarından tezi yok, boşanma davası için avukata vekâletini verirsin, olur biter!..

Mediha, Perran'a emredercesine:

— Sen de güzelim, dedi; yarından tezi yok, annenin evine dönersin... Gerçekten bu komedyanın perdesi de burada iner artık...

Mediha'nın partiyi kazanmış gibi hâkim konuşması öylesine beynimi attırdı ki, bir ültimatom şeklinde:

— Perran bu evden bir yere gidecek değil!.. dedim. Oğlumun nikâhında kaldığı sürece evi burasıdır... Burada kalacak!..

— Ay!.. dedi Mediha. Sen ailemizin düzenini sa-

hiden bir sahne oyunu mu sandın da onu dilediğin şekilde yürütmek istiyorsun?..

— Ben bu ailenin reisiyim, Mediha Hanım!.. Bu çatı altındaki hayatı dilediğim şekilde düzenlemek hakkımdır. Senin gibi bir anadan bu yolda olgunluk ve yardım beklemiyorum... Bırak, işleri daha fazla karıştırma da, çocuklarımızın saadetini kurtarmak imkânı doğsun!..

Mediha bu sözlerim karşısında içten içe bir sinir krizine uğramış gibi sarsılarak:

— Ya!?.. dedi. Bana neler borçlu olduğunu unuttun ha, sayın Oğuz Albatros?.. Sana hayatta gereğinden fazla güç kazandıran benim... Şimdi bu gücünü beni ezmek yolunda kullanıyorsun ve çocukların mutluluğunu yıkan nedeni kendinde arayacak yerde, suçu benim üstüme atmak istiyorsun, öyle mi?..

Mediha ile yaptığımız tartışmalarda her zaman yenilmişimdir. İşi bu alana dökmekte mana yoktu. En kesin şekilde:

— Uzatma rica ederim! dedim. Perran benim gelinim olarak kaldığı sürece onu koruyacağım... Bu evde kalmak istediği kadar kalabilir!..

— O kalırsa biz gideriz... Oğlumla ben... Zira ne oğlumun böyle bir kızla yaşamasına imkân var artık, ne de benim seninle...

Bir sinir gülmesiyle:

— Mükemmel!.. dedim.

Mediha ateş püskürürcesine:

— Ne aptalmışım!.. diye bağırdı. Senin gibi iradesiz ve karaktersiz bir adamla geçirdiğim yıllarıma yazık!.. Seni vicdan ve erdem sahibi bir erkek sandığım için bütün kusurlarını bağışlıyordum... Ama sen, sadece egoistin, budalanın biriymişsin!..

Mediha'nın üstüne bu defa bütün hışmımla yürü-

düm. Ama Mete beni önledi. Ve bileklerime sımsıkı sarılarak:

— Baba!.. diye bağırdı. Bunu yapamazsın sen... Yaptığın şeyleri yapamazsın, anlıyor musun?.. Sen benim babamsın... Deli etmek mi istiyorsun beni?..

Mete ile yarı kucaklaşmış durumda, soluk soluğa garip bir çatışma halinde:

— Oğlum... diyebildim. Annenin sözlerinde en küçük bir gerçek bile yok!.. Perran'ı kıskandığı için akla hayale gelmez yalanlar uyduruyor hep... Senin içine de fesatlık tohumları ekti... Sen benim için neysen, Perran da odur... Bunda hiç kuşkun olmasın!.. Yemin ederim ki.....

Mete sözü ağzıma tıkadı:

— Yemin mi?.. Perran benimle değil, seninle kalmak istiyor işte!.. Bunun gerçek olmadığına yemin etsene!..

— Haksızlık ediyorsun... Anlamıyorsun meseleyi...

— Çok iyi anlıyorum baba... Çok iyi!..

Perran:

— Hayır!.. diye haykırdı. Hayır, hayır!.. Ben gidiyorum... Hemen gidiyorum işte!..

Fakat Mete birden onun yolunu kesti. Gözleri vahşî bir şekilde parlıyordu:

— Seni kahpe!..

Yumruğunu hızla kaldırdığını görünce hemen atıldım araya... Ve yumruk bütün şiddetiyle benim yüzümde patladı...

O anda Perran'la Mediha'nın haykırışları birbirine karışmıştı. Ama ben, hiç acı duymadım. Bir tuhaf sersemledim sadece...

Mete altüst bir halde:

— Baba... dedi. Babacığım, ben sana vurmak istemedim...

Zorlukla konuşabildim:

— Ona da vursan, bana vurmuş olurdun!.. Bu iş burada biter Mete!.. Haydi, annenle gidebilirsin!..

Mediha çantasını almış, kapının yolunu tutmuştu bile!.. Onda hiç görmediğim çok aceleci, şaşkın; ama yine de kendinden mağrur bir tavırla:

— Sana acıyorum!.. dedi. Ne aptallık ettiğini ergeç anlayacaksın!..

Bir an durakladı; gözlerini gözlerime dikti... Sonra yüzüme tükürür gibi:

— Alçak!.. dedi.

Ve kapıyı açtı.

Elinde çay tepsisi ile gelen İclâl Hanım'la az kaldı çarpışacaklardı.

— O miskin Zülfiye kız çoktan uyumuş... Kendi elimle yaptım çayı... diyordu coşkunlukla İclâl Hanım.

Mediha, ona:

— Allahaısmarladık İclâl!.. dedi.

İclâl Hanım şaşkın bir halde kalakalmıştı:

— A! Nereye gidiyorsunuz ayol?..

Mediha bu soruya cevap vermedi. O sırada Mete de fırlayıp çıkmıştı salondan...

İclâl Hanım elindeki tepsiyi nereye koyacağını bilmez bir halde sağa sola bakındı; sonra gözü bana ilişti:

— Aman Allahım! Yüzünüze ne oldu Oğuz Bey?..

Dizlerimin beni taşımayacak kadar dermansız kaldığını o zaman hissettim; bir koltuğa çöktüm. Yüzümde feci bir sızı başlamıştı.

— Öyle bir anadan doğan velet yapar bunu ancak!.. dedim.

— Mete mi yaptı bunu? Olur şey değil!..

İclâl Hanım tepsiyi bir yana bıraktı. Halının üzerine çökmüş hıçkıran Perran'a kötü kötü bakıyordu:

— A dostlar! Evimize bir uğursuzluk çöktü... Tanrı cümlemizi şeytan şerrinden korusun!..

Sonra ellerini oğuşturmaya başladı:

— Fakat Oğuz Bey, hemen bir doktor çağırmamız lâzım! Yüzünüz pestile dönmüş...

Bu esnada dışardan sert bir motor sesi geldi. Mete'nin çalıştırdığı araba karımı sonsuza kadar benden uzaklaştırmak üzere hareket ediyordu. Her şeye rağmen içimde bir burkulma duydum. Bütün bu olanlar bana gerçek değil, bir kâbustan ibaret gibi geliyordu.

— Doktor filân istemez İclâl Hanım... Biraz alkol pansumanı bu işi görür...

— Fakat neden çıkıp gitti bunlar? Ne oldu yine?..

Bu defa cevap vermedim İclâl Hanım'a... Konuşacak halde değildim. Dokunsalar ağlayacaktım. Bir şeyler kopmuştu içimden... Her şeye rağmen, karımla oğlum beni böyle bırakıp giderken, kırılan hayatımın bir parçasını da alıp götürüyorlardı sanki!..

Kendimi toparlayabilmek için bir süre cenkleştim kendimle... Sonra dayanamadım:

— Rica ederim Perran, ağlamayı kes de doktora telefon et! Galiba İclâl Hanım haklı... Kendimi hiç iyi hissetmiyorum

Başucumda halamın sesi fısıltı ile:

— Pansumanı sık sık değiştirin, diyordu. Ateşi 40'a çıkmış ha!.. Eğer dalgınlığı böyle devam ederse doktoru tekrar çağırmalı!..

— Ben sık sık değiştiriyorum efendim pansumanı... Doktora da tekrar telefon ettim...

— Ne vakitten beri böyle dalgın?

— Dün akşamdan beri... Onlar gittikten az sonra yüzü şişmeye başladı...

— İnşallah çene kemiği kırılmamıştır!..

Yavaşça gözlerimi araladım:

— Çene kemiğim kırılmadı ama halacığım, insanlığım en hassas yerinden kırıldı!..

— Hele bak! diye halam hızla bana doğru döndü. Sen burada dost düşman dinliyordun ha!

— Beni gerçekten seven ve anlayan dostlarımı...

— Çok hatalısın Oğuz! Bu küçük hanım da çok haksız!.. Şükredin o müthiş yumruk bu narin yüze rastlamamış!.. Yoksa...

Kızgın, hınçlı; ama yine de içten içe sevgi dolu bir bakışla bakıyordu Perran'a...

Perran çocukça bir hırçınlık içinde:

— Keşke bana vursaydı, beni öldürseydi!.. diye sızlandı.

— Budalaca lâfları hiç sevmem... Aklınızı başınıza toplayın!.. İşler bu duruma gelmemeliydi aslında... Ama bir kere olan olmuş!..

Halam ayağa kalktı, çantasını aldı:

— Artık hiç bir işinize karışacak değilim! Anlıyor musun? Ne haliniz varsa görün!.. İclâl telefonda, senin

ölüm halinde olduğunu bildirdiği için koşup geldim buraya... Yoksa kılımı bile kıpırdatmazdım...

— Sağol halacığım...

— Ama hiç kimseye ihtiyacın yok senin... Boşuna telâş etmişim!..

Perran'a şöyle bir baktı yine... Benim tatlı yavrum gözleri dolu dolu:

— Rica ederim beni suçlamayın... Onu da... onu da!.. diye yalvardı.

Halam onun kendisine uzanan ellerini görmezlikten geldi ve paldır küldür yürüyüp odadan çıktı.

Az sonra da arabasının motoru gümbürdeyerek çiftlikten ayrılırken, meçhul bir geleceğe ve bu geleceğin tüm sorumluluğuna karşı içimde ilk defa korkuya benzer bir his duydum.

Ailemden böylesine kopmanın, birtakım toplumsal kuralları çiğneyerek bir karanlığa atılmanın bir çeşit suçluluğu içinde kalmıştım. Hatta bu suçluluğu çok derin şekilde hissediyordum.

Perran yatağımın yanında, artık hiç konuşmadan yüzümdeki kompresi tazelemeye devam etti...

★ ★ ★

Gece birden uyandım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Gündüz doktorun yapmış olduğu iğne ateşimi düşürmüştü ama, beni deliksiz olarak bir kalıp gibi uyutmuştu o vakte kadar...

Bütün gün, dalgınlığım arasında, yanımdan hiç ayrılmadığını hissettiğim sevgili varlığın şimdi yeri boştu. Kimseler yoktu odada... Pencerelerden hafif bir aydınlık, bulutlar arkasında gizlenmiş olan ayın soluk aydınlığı sızıyordu.

Elimi yüzüme götürdüm. Parmaklarım ateş gibi ya-

nan şişe değdi. Fakat, acı sızı duymuyordum artık... Bitkin bir külçe gibiydi başım...

Perran... dedim yavaşça.

Bu adı söylerken yüreğimin derinliklerinden anlatılmaz bir şeyler kopuyordu. Kalbim her yerimden çok ağrıyordu. Bu ateş, bu kriz ruhumun dillenemeyen, söylenemeyen hastalığıydı belki de... Halamın son sözleri kulaklarımda çınlıyordu hâlâ: «Senin hiç kimseye ihtiyacın yok!»

Evet, hiç kimseye ihtiyacım yoktu «O»ndan başka... Onu istiyordum bir garip humma ile... Yalnızca onu...

Bir ayak sesi mi?..

Kulak kabarttım. Evet, duyulur-duyulmaz bir şekilde halının üzerinde küçük, hafif adımlar... Beyaz bir hayal bana doğru geliyor ve üzerime eğiliyor...

— Beni mi çağırdın hayatım?..

— Evet, seni...

Elimi uzatıyorum. Hemen avuçları içine alıyor elimi... Ve oraya, —uykusuz, duraksız saatler saati oturduğu yere— tekrar ilişiyor...

— Ne istiyorsun? Söyle bana...

— Seni... Yalnız seni...

— Buradayım ya işte! Hep buradaydım!

— Biliyorum. Hiç uyumadan, yiyip içmeden beni beklediğini...

— Biraz uyudum. Şuracıkta... Biraz bir şey de yedim...

— Yalancı!..

Gülümsüyor... Fakat yüreğimi eriten bir üzgünlükle...

— Limonata yaptım sana... İçer misin?

— Hayır, teşekkür ederim...

Işığı yakmak için elini uzatıyor puvara...

— Işığı yakma! Böyle daha iyi... Seni kalbimin gözleriyle daha net görüyorum...

— Ben de öyle...

Yüzümde gezinen ılık bir nefes... Bir ılık meltem... Bir gençlik kokusu... Baharların en tatlısı... Rüya kadın... Hayal kadın... Bana hayat veren tılsım!..

— Hiç üzülme olanlara artık... Şu anda hiç bir şeye...

— Oysa ben...

— Hepsini unutacağız sevgili yavrum...

— Unutamayız... Unutamayız sevgili Oğuz!..

Yüzüme gözlerinden damlalar düşüyor... Gökten düşen rahmet gibi ruhumun bütün susuzluğunu gideriyor bu yaşlar... Onların tuzunu dudaklarım tadıyor kanılmaz bir zevkle... Bizi birbirimize bağlayan duygular asla ölemez, öldürülemez...

— Biriciğim benim... Sensiz hayatım bir hiçti, bir hiç...

— Benim de...

Sıcak başını kalbimin üstünde sıkıyorum... İçimde kanayan o derin yaradan damarlarıma saadet lavları akıyor...

— Seni seviyorum... Ölesiye seviyorum...

Diyen nefesi, ciğerlerimdeki soluklarda dolaşıyor...

— Yarın bir başka gün olacak! Seninle ormana çıkacağız... «Al Kız»ı dört nala koşturacaksın... Su başına giden yolda çılgınlar gibi yarışacağız...

Bulutlar alçalmış, hava puslu, bir tuhaf sabah... Ormanın üzerine sise benzer bir buğu inmi... Yaprak kımıldamıyor... Uzaklarda çakan şimşekler bir sağanağın habercisi...

Çelik gibiyim... Artık ne ateşim var, ne ağrım... Atımı mahmuzluyorum boyuna... Orman yolunda, Perran'ın izindeyim...

Benim bir tanem, Al Kız'la ağaçlar arasına rüzgâr gibi dalıp gitti önümden... Ben de rüzgâr olmalıyım ona yetişebilmek için... Yarışı şimdiden kazandı bile!.. Yolun dönemeçlerinde nal seslerine yaklaşıyorum... Sonra yine uzaklaşıyor sesler benden...

Şimşekler sıklaştı... Gök gürlemeleri ormanı inletiyor boyuna... Sağanak geldi gelecek...

İşte nihayet su başı... Benim sevgili amazonum orada... Kırmızı kostümü, parlak siyah çizmeleriyle Al Kız'ın üstünde... Kumral saçları dağınık, yanakları gül gül... Bir ışık demeti, bir bahar sembolü gibi...

At şaha kalktığında dizginlere asılıyor var gücüyle... Ve fır dönüyor atla suyun çevresinde tozu dumana katarak...

Sonunda Al Kız durakladı...

— Kazandın yarışı, tamam!.. diye haykırıyorum.

O sırada bir silâh sesi geliyor çok yakınlardan... Ah bu avcılar!..

Fakat o ne?.. Perran birden öne doğru kapaklandı!.. Neden dizginleri bırakıverdi bu kız?.. Neden sarılıyor atın boynuna öyle?.. Olur şey değil!.. Bana bir oyun mu yapıyor yoksa... Anlamıyorum...

— Perran, ne yapıyorsun?.. diye bağırıyorum.

Cevap yok... Eyerden kaydı, baş aşağı sarktı... Bir ayağı üzengide, öyle asılı kaldı...

Deli gibi atlıyorum yere... Koşuyorum... Onu kucaklıyorum...

— Ne oldun yavrum?.. Söyle, ne oldu sana?..

— Ah! Vuruldum...

— Olamaz öyle şey... İmkânsız bu!..

Bana gülümsemeye çalışıyor... Fakat gerilen yüz hatlarında bir başkalık, ciddiye alınması gereken bir şey var... Gözlerini yumuyor... Bırakıveriyor kendini kollarıma...

Sırtından geçirdiğim elim kana boyanınca çılgına dönüyorum:

— Fakat, kim yaptı bu canavarlığı?!..

Etrafa bakınıyorum... Ağaçların ötesinde, yaprakların arasında pomponlu bir turuncu kep ilişiyor gözüme bir an...

Hayır, olamaz bu!.. İmkânsız bir şey! Herhalde gözlerim beni aldattı! Bir hayal görmüş olacağım!..

— Korkma biriciğim, diyorum. Korkacak bir şey yok... Bir ufak sıyrık olacak... Hemen sardıracağım onu. Metin ol, gayret et, güven bana...

Onu sırtıma alıyorum... Şuradan, kestirmeden ana şoseye çabuk inerim... Rastladığım ilk araçla ilk dispansere atarım onu...

Koşuyorum... Sırtımdaki ağırlığı duymadan... Hiç bir şey duymadan...

Korkunç bir parıltı... Tepemizde çakan kuvvetli bir şimşek ve ormanı inleten gök gürlemesi... Ayaklarımın altında yerin sarsıldığını hissediyorum...

— Biraz gayret sevgili yavrum... Dayanmaya çalış... Çok az yolumuz kaldı, çok az...

Fakat ormanı saran bu uğultu ne?.. Ağaçlar neden

böyle titriyor?.. Gökten dökülen bu iri iri taneler bir tufan başlangıcı mı?..

Evet, dolu halinde geldi sağanak şiddetli rüzgârla... Hava simsiyah kesildi... Yer, gök birbirine karışıyor... Uçuşan yapraklar, kırılan küçük dallar, dolu ile karışık boşanan yağmur ve yüzlerce ürkmüş kuşun paniği... Kıyamet mi kopuyor Tanrım?..

Bastığım yeri görmüyorum... Rüzgârla yağmurun kamçısı altında sendeleyerek hızla genişleyen seller arasında yolumu bulmaya çalışıyorum... Feci bir panik içindeyim... Yine de ikide bir:

— Yavrucuğum, biraz daha gayret... Şimdi varacağız, şimdi... diye onu güçlendirmeye çalışıyorum...

Kolları boynumun iki yanından aşağı doğru sarkıyor... Kulaklarımla değil, sırtımdan kalbimin içine vuran his yoluyla hafif iniltiler duyuyorum...

— Sen bir kahramansın... Dayan lütfen! Ne olur dayan sevgili yavrum...

Bu şose nerede Allahım?.. Boyuna koşmaktayım... Rasgele koşuyorum şimdi... Yolumu mu kaybettim yoksa?.. Gözlerim biber gibi yanıyor... Her yanı buğulu görüyorum... Boğazım kupkuru... Sağanak altında hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum artık...

Yağmurdan zırıl zırıl olan pantolonum bacaklarıma yapıştı; tabanlarımdaki külçe külçe balçıktan ayaklarım kurşun gibi ağırlaştı... Dizlerim kesiliyor... Kalbimin sancıdığını duyuyorum... Tıkanacağım neredeyse...

Tanrım! Sen yardımcım ol!.. Sevgili yavrumu kurtarabilmem için sen yardım et bana...

İşte bir klâkson sesi... Yağmurun kalın perdesi ardından bir karaltı yaklaşıyor ağırdan...

Evet, nihayet yol... Az ötede, şosede bir taşıt... Bir

kamyonet galiba... Ne olursa olsun, ona doğru atılıyorum dizlerim bükülerek...

— Dur, dur şoför!..

Araç duruyor... Bir adam camı açıyor...

— Ne o?.. Nesi var kızın?..

— Yaralı... Çabuk bizi atıver şuraya kadar kardeşim... Bir klinik, dispanser, neresi olursa...

— Hay hay! Bir dakika...

Adam nasıl bir adam farkında değilim... Fazla bir şey de sormuyor... Atlayıp koşuyor yardıma... O tufan içinde bir an sarmaş dolaş oluyoruz âdeta... Sırtımdan zorlukla indiriyoruz Perran'ı...

— Aman dikkat et! Tut şöyle... Sarsmadan...

— Güzel bir kız, ağabey... Yazık!..

— Çabuk olalım, hadi...

— Ağabey...

— Gevezeliği bırak da kaldır...

— !!..

— Sana söylüyorum, duymuyor musun be adam?..

— Fakat... Boşuna telâşın ağabey!..

— Ne var? Ne duruyorsun öyle?..

— Telâşın boşuna diyorum... Baksana, bu kız ölmüş!..

— Şimdi yumruğu çakarım çenene!.. Bayıldı yavrucak... Çok kan kaybetti de... Tut çizmelerinden, yardım et bana... Çabuk, en yakın kliniğe çek arabayı!..

Adam bana tuhaf tuhaf bakıyor:

— Peki, peki... diyor yavaşça.

— Gaza bas... Korkma... Beş mislini, on mislini öderim sana...

Adam çalıştırıyor motoru ama, hep öyle tuhaf tuhaf bakıyor yüzüme ve susuyor...

Benim tatlı yavrum bayılmış... Evet, bayılmış olduğuna eminim!.. Ağzının kenarından sızan kan şeri-

dini dudaklarımla siliyorum... Bir hıçkırık yükseliyor hançereme kadar... Kendimi tutmaya çalışıyorum... Metin olmalıyım... Bütün bu olanlara dayanabilmek için çok metin olmalıyım!..

* * *

Beyaz gömlekli, kır saçlı doktor elini omuzuma koyarak gözlerimin içine bakıyor:

— Maalesef yapacak hiç bir şey yok!..

— Gerçekten ölmüş mü?..

— Hem de epeyce olmuş öleli!.. Sizin neyinizdi bu kızcağız?..

— Her şeyim...

— Başınız sağ olsun! Biz gerekli işlemi yaparız. Başkaca bir emriniz var mı?..

— Şey... Bir yere telefon etmeliyim... ama... numarayı bir türlü hatırlayamıyorum...

— Adını söyleyin, biz bulalım rehberde...

— Büyük bir yazardır kendisi... halamdır... Tomris Albat!..

— Halacığım, zambak tarhlarının uzandığı o küçük tepeye gömülmesini istiyorum onun...

— Peki oğlum, dilediğin gibi olacak her şey...

— O zambakları ben onun için diktirmiştim tâ tepenin ardına kadar... Her bahar açsın, bembeyaz duvaklasın yavrumun mezarını sevdiği zambakları...

— Sen merak etme! Ben kendim meşgul olacağım bütün bu işlerle...

Yatak odamdayız. Sessiz soluksuz yatağımın üzerine uzatılmış olan aziz ölünün başucunda... Oraya yatırılmasını, gece de orada kalmasını ısrarla ben istedim.

Onun bana ait olduğuna, ölümün bile bizi hâlâ ayıramadığına kendimi inandırmak, biraz daha avunmak istiyorum belki de...

Örtünün ucunu hafifçe kaldırıp, balmumundan bir maskı andıran tertemiz yüze doğru eğiliyorum... Yavrucuğumun o nefis hatları hiç değişmemiş... Sadece, hayatımı yakan acı kadere karşı gözleri yumulu... Sakin kalıbı içinde çok mutlu görünüyor... Masum bir çocuğun uykusu... Evet, güzel dudakları gülümsüyor sanki!.. O dudakların sıcaklığını, parlak kumral saçların ipek yumuşaklığını, fildişi tenin baharlardan saf ıtrını, «Seni ölesiye seviyorum!» diyen tatlı sesi hâlâ duyuyorum...

Bütün bunlar bir serap, bir rüya olamaz!.. Asla olamaz... Nasıl inanabilirim ben bu felâkete?.. Ve nasıl dayanabilirim bu kahhar acıya?..

Halam kolumdan çekiyor:

— Haydi gel... Burada kalman gereksiz oğlum!..

— Hayır, burada kalacağım. Onun yanıbaşında... Onu ben bekleyeceğim... Ona hayattayken söyleyemediğim şeyleri söyleyeceğim... Ruhunun eriştiği mutluluğu paylaşacağım ruhumla...

— Oğuz evlâdım, ölenle ölünmez. Kader böyleymiş... Elden ne gelir?..

— Ben onunla yaşadım, onunla öldüm hala... Çok kısa sürdü bu yaşantım... Ama anılarımı son nefesime kadar saklayacağım... Ona kavuşacağım güne kadar... Hayatımdan değerli o anılar benim için...

Tam o sırada kapıdan Mete'nin hızla girdiğini görüyorum. Çılgın gibi... Rengi kireç kesilmiş... Müthiş panik içinde... Yatağa doğru koşuyor... Örtüyü açan ellerinin zangır zangır titrediğini görüyorum...

Bir süre öyle duruyor soluk soluğa... Sonra birden başını yumruklayarak bir sandalyeye çöküyor:

— Ah! Gitti, gitti ha!.. Nasıl oldu bu iş? Nasıl?..

Mete hıçkırıklarla sarsılıyor... Halam şimdi onun yanında...

— Mete, sakin ol rica ederim... Böyle bağırma! Ruhu rahatsız olur onun... Hem her şey faydasız artık...

— Çıldıracağım halam... Bir şeyler, mutlak bir şeyler yapmam gerek!..

— Bunu sağlığında yapabilseydin!..

— Elimden geleni yaptım... Ah! O benim karımdı, sevgili karım... Onu kırmak istememiştim... Hiç istememiştim onu öyle bırakmak...

— Şimdi bunları düşünme... Hem sana kırılmış değildi aslında... Eğer Tanrı isteseydi...

Halam boyuna Mete'yi teskine uğraşıyor... Oğlumun bu kadar acı çekmesi karşısında kendimden bir kere daha utanıyorum... Yaralı yüreğimdeki sızılar derinden derine bir vicdan azabına dönüşüyor... «Bu felâketin gerçek suçlusu ben miyim Mete'm?.. Ne hakkım var-

dı onu senden almaya?.. Ama ben böyle olmasını istememiştim... Asla istememiştim... Buna Tanrı şahidimdir!..»

Bir ara halamın şöyle konuştuğunu duyuyorum:

— Birtakım kötü zanlar seni hatalara düşürdü Mete... Babanı boş yere kırdın, buna emin ol oğlum... Haydi kucaklaş onunla, barış bakayım!..

Mete dalgın... Hep önüne bakıyor... Sonra yavaşça ayağa kalktığını görüyorum... Gözleri yaş içinde... Bana yaklaşıyor... Bir hayaletten farksız...

Benim sevgili Mete'm!.. Temiz yürekli, pırlanta kalpli çocuğum!.. İstemeyerek de olsa, ona böylesine acı çektirdiğim için gerçekten küçülüyorum... Bu felâket karşısında yine de benden güçlü ve makul!..

Birbirimizin kollarına atılıyoruz...

— Babacığım, babacığım...

— Oğlum, sevgili oğlum... Şükürler olsun Tanrıma ki, sen varsın!.. Senin gibi bir evlâdım var...

Evet, her şeye rağmen, onun varlığı en büyük destek bana... Artık bütün tesellimi onda bulacağım...

O esnada halam kapıyı açmış bekliyor ve fısıltı ile:

— Haydi, diyor; dışarıya çıkalım Oğuz... Dışarda konuşursunuz...

Ne konuşacağız ki!.. Sözler neyi halledecek? Neye çare bulacak?..

Halamla Mete kollarıma girdiler. Niçin çıkarmak istiyorlar boyuna bu odadan beni?.. Neden uzaklaştırmak istiyorlar ondan? Neden?..

Mete boğuk bir sesle:

— Baba, diyor; aşağıda bekliyorlar seni...

— Kim?..

— Karakoldan gelmişler... Hasta olduğun için ifadeni burada alacaklarmış!..

— Benim hiç bir diyeceğim yok... Hiç bir şey bilmiyorum ben...

— Kendini toparla biraz haydi... Seni kimse suçlamıyor ki zaten!..

Bir adım atmışken duruyorum:

— Neden ötürü beni suçlayacaklarmış?..

— Hiç! Ağzımdan öyle çıktı. Özür dilerim...

Mete kolumu okşuyor... Bana kuvvet ve cesaret vermek ister gibi... Oh! Gerçekten o benim tek desteğim, her şeyim... Bütün kalbimle ona dönük olarak, kolunda yürüyorum...

Etrafta sessizce gezinenler... Gözleri yumruk gibi şişmiş olan İclâl Hanım, Zülfiye kız, daha başka birkaç kişi... Aşağı kattan da sesler geliyor...

Salona oğlumla kolkola giriyoruz... İki memur bekliyor orada... Bölge jandarma karakolundan... Elimi sıkıyorlar... Gözüm ısırıyor birini... Sarışın bir yüzbaşı bu...

— Beyefendi, sizi rahatsız ettik, kusura bakmayın... Olay hakkında bilgi vermenizi istiyoruz...

Susuyorum... Soruyu anlamamış gibi...

Yüzbaşı çok nazik bir genç... Benim oturmama yardım ediyor. Kendisi de yanıbaşıma oturuyor:

— Bir av tüfeğiyle vurulmuş sizin gelin hanım... Bir kaza kurşunuyla... Sabahleyin ormanda avlanan arkadaşınız Sâbir Bey yapmış bu kazayı...

— Ya!.. diyorum bir soluk halinde. Peki, onun yaptığını nasıl öğrendiniz?..

— Bir korucu tanık olmuş olaya... Fakat Sâbir Bey henüz gelip teslim olmadı. Her yerde aratıyoruz onu... Bulunabileceği yerler hakkında sizin bir bilginiz var mı?..

— Hayır, hiç bir bilgim yok!..

Bir kaza kurşunu ha!?.. Ah canavar! Aşağılık haydut!.. Nasıl elin titremeden o tetiği çekebildin, nasıl?..

Dalıyorum... Etrafımda kımıltılar, mırıltılar, tıkırtılar... Anlamasam da duyuyorum bütün sesleri... Evet, evet, ben yaşıyorum, yaşıyorum ben... Sağım burada... Ama o?.. O yukarda...

Yüzbaşı sabırsızca:

— Beyefendi, diyor. Sabahleyin bir orman gezisine çıkmışsınız gelin hanımla beraber... Olayın nasıl geçtiğini siz daha yakından izlemiş olmalısınız... Lütfen ayrıntılarıyle anlatır mısınız her şeyi?..

Bütün gücümü topluyorum ve anması bana ölümden beter olan o facia sahnesinin portresini kırık dökük cümlelerle çizmeye çalışıyorum...

Onlar gider gitmez Mete'yi yanıbaşımda buluyorum yine...

— Baba, bu işi Sâbir amcam nasıl yapmış olabilir?.. Çok iyi nişancıdır çünkü...

— !!!..

— Niçin susuyorsun baba? Sen ne düşünüyorsun bu hususta?..

Oğlum gözlerimin içine bakıyor... Yumuyorum gözlerimi:

— Bilmiyorum Mete... Hiç bir şey bilmiyorum ben...

.....

Anneciğine telgraf çektim. Bana yavrumdan bir yadigâr, bir emanet olan, yaşadığı kadar ve ben yaşadıkça ilgimi kendisinden esirgemiyeceğime and içmiş olduğum o bahtsız kadına... Uçakla aldırtmak istiyordum onu hemen... Fakat ağır hasta olduğuna dair gelen haber beni şaşırttı. Telgrafı çektiğime de pişman oldum.

Kendime gelir gelmez ilk işim İzmir'e koşmak, onu tâziye etmek ve acımı onunla paylaşmak olacak!..

★ ★ ★

Sevgili yavrumu, pırıl pırıl bir mayıs gününün ikindisinde, zambakların uzandığı o küçük tepedeki aile kabristanında toprağa verdik...

Yeşil ormana bakan en güzel yerdeydi mezarı... Her gün gidecektim ona... Sonsuza kadar huzur içinde uyuması için Tanrı'dan rahmet dileyip dualar edecektim... Ve mezarını sulayan her damla gözyaşımdan benim de ruhuma huzur veren bir rahmet düşecekti toprağına .

★ ★ ★

Ertesi sabah Mete, bana:

— Baba, dedi; ben İtalya'ya annemi de götürecektim bir süre için... Ama bu durumda bundan vazgeçtim... Sizin ayrılma sorununuz da şimdilik böylece dursun yine, olmaz mı? Bu defa da benim hatırım için...

Mete daha bir çocuktu. İnsanları yeterince tanımamıştı. En yakınlarını bile... Olayları da gereğince değerlendiremiyordu.

İçimi çektim:

— Zaten bu sorunu şimdi düşünecek durumda değilim Mete, dedim. Kendime biraz geleyim hele...

Mete kulağımın dibine sokuldu; bir de sır verdi bana:

— Polis, Sâbir amcamı ele geçiremedi ama, nerede olduğunu ben biliyorum...

— Nerede?

— Bizde saklanıyor. Ayazpaşa'da... Annem onu koruyor...

— Mete'ye bir süre baktım öyle... Sonra gözlerimi indirdim.

— Haydi gel bize gidelim baba... Anneme boşver... Sâbir amcamı bir an önce teslim olmaya zorlayalım... Adaletten böyle kaçması doğru değil!.. Bir kaza çıkmış elinden nihayet... Bunu ispatlarsa cezası ağır olmaz herhalde...

Cevap vermedim yine bir süre Mete'ye... Benim saf, iyi yürekli oğlum sabırsızca sözünü yürüttü:

— Bu kazaya en az bizim kadar üzüldüğüne eminim Sâbir amcamın... Perran'ı ne kadar sevdiğini bilirsin babacığım...

Mete daha bu yolda bir şeyler söyledi durdu. Ama ben kulak vermedim artık sözlerine... Yapacağım şeyi yapmalıydım. İşte güzel bir fırsat veriyordu kader elime...

— Peki Mete, hemen Ayazpaşa'ya gidelim oğlum!..

Kapıyı anahtarlarımızla açamayınca zili çaldık. Üst-üste çaldık... Neden sonra küçük gözden biri baktı ve yavaşça aralandı kanat... Mediha'nın ürkek bakışları karşıladı bizi... Henüz banyodan çıkmış; yanakları al aldı. Başına da bir havlu dolamıştı:

— A! Mete... Şey...

Mediha'nın şaşkınlığına aldırmadan kapıyı ittim, içeriye girdim.

Mete:

— Anne, dedi. Sen kendi işine bak... Biz biraz Sâbir amcamla görüşeceğiz...

— Sâbir amcanla mı? O burada değil ki oğlum!..

Mete bir an durakladı, ama ben yürüdüm ve önüme gerilmek isteyen Mediha'yı bir yana itip salona daldım.

Oradaydı haydut!.. Bir koltuğa gömülmüş, elindeki viskiyi yudumluyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Fitil gibi sarhoş olduğu belliydi. Sigara dumanından da havası ağırlaşmıştı salonun...

Beni görünce ağzına götürdüğü kadehi indirdi, öyle kalakaldı...

Ona doğru yürüdüm ve karşısında dimdik durdum... Gözgöze bakıştık uzun bir an... Ben ona nasıl baktığımı bilmem ama, onun bakışları sinsi bir katilin bakışlarıydı.

— Niçin onu vurdun, beni vuracak yerde?.. dedim buz gibi bir sesle.

Bana cevap vermedi, Mete'ye döndü ve elindeki kadehi birden onun kafasına fırlatarak:

— Hayvan!.. diye bağırdı. Neden getirdin onu buraya.

Mete neye uğradığını anlayamamıştı:

— Fakat amca... Senin iyiliğin için... Sana yardım için... Seninle babam.....

— Kes! Benim yardıma ihtiyacım yok... Karını elinden alan bu heriften ne yardımı bekliyorsun sen?..

Elime geçirdiğim bir vazoyu suratının ortası budur deyip kaldırdım ama, Mete hemen koluma yapıştı:

— Baba, çıldırdın mı sen?.. Bakma Sâbir amcaya... Elinden çıkan kazanın hâlâ şoku altında zavallı...

Kolumu hızla çektim Mete'nin elinden...

— Mete... Zavallı dediğin bu manyak herif Perran'a bile bile ateş etti... Bile bile öldürdü onu...

Mete aptal aptal:

— Böyle şey olamaz!.. dedi.

— Evet oğlum... Çünkü onunla aramdaki tertemiz dostluğu kötü zanlarının çirkefine bulamak istiyordu... Bu işi kanla temizleyeceğine de yemin etmişti...

Mete'nin ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı. Mediha hızla araya girdi:

— Yalan söylüyorsun... Asıl manyak sensin... Gözün dünyayı görmüyordu... İhtirasın uğruna şerefini ve mevkiini düşünmeden, kutsal olan ne varsa çiğneyip geçerek aileni felâketlere sürüklüyordun... Aklını başına getirmek için Sâbir Bey sana dostça bir uyarıda bulunmuş olabilir... Bundan ötürü onu suçlamaya hakkın yok şimdi...

— Sen çekil aradan!.. dedim Mediha'ya. Senin fesatlığın yüzünden işler çığrından büsbütün çıktı zaten... Bu herif isteyerek, bilerek kıydı o günahsız yavruya... Sözü ona bırak da yüzüme karşı inkâr etsin bakalım bunu...

Sâbir şöyle bir doğruldu. Bana kanlı gözleriyle öy-

lesine kötü bakıyordu ki, o anda beni de öldürmek isteğinin yüreğini yaktığını hissettim. Dobraca:

— Hayır, diye konuştu. İnkâr etmiyeceğim... Onu bile bile öldürdüm... Mete'nin selâmeti ve ailenin şerefi için yaptım bunu... Bir diyeceğiniz var mı?.. Kimseden korkum yok benim...

Ana-oğul için bir dehşet ânı oldu bu...

Mediha kısık bir feryatla:

— Sâbir!.. dedi sadece.

Fakat hem suçlu hem güçlü halinden her şeyi gayet iyi bildiğini hemen anladım.

Mete, sersem sersem:

— Ama neden? Neden?.. diye haykırdı.

— Dedim ya Mete... Seni kurtarmak için... Evet, seni ondan kurtarmak için... Annenle ikiniz o akşam çiftlikten buraya döndüğünüzde kararımı veriverdim... Bu kıza olan tutkun seni mahvedecekti oğlum... Her şeye rağmen ondan ayrılamıyacaktın... Bu kız seni boyuna aldatacak, başına çoraplar örecekti hayatta... Seni mahvedecekti... İşte bunun için yaptım bu işi... Sana olan büyük sevgim yüzünden...

Sâbir konuşurken sesi kısılmış, pürüzlenmişti.

Mete bir koltuğa çökerek:

— Ama beni asıl sen mahvettin işte!.. diye inledi. Perran senin sandığın gibi bir kız değildi... Bu hususta ben babamla beraberim...

— Perran fındıkçının, aşiftenin biriydi... Son geceyi babanın koynunda geçirdiğini biliyor musun?

Alçak herifin yakasına iki elimle yapıştım:

— Bu rezil iftiranı Tanrı da bağışlamıyacaktır senin... O aziz ölünün ruhuna olsun saygı göster...

Mete fırlayıp beni kolumdan çekerek:

— Bırak baba, dedi. Anlaşılan seni hasta ettiğim o geceden söz ediyor bu sarhoş... Yüzündeki kompresi Perran'ın sabaha kadar değiştirdiği o geceden...

Ve Sâbir'e döndü:

— Çok yazık ki babam seni dost bilmiş bunca yıl... Sana evinde yer vermiş... Bütün hakkı sana haram olsun!.. Bütün hakkı... Hiç tanımamış seni...

Soluk soluğa ve mosmordu Mete... Ağzından köpükler saçılıyordu. Gözleri yaşlarla dolarak ekledi:

— Biz de seni dost bildik hep... Meğer düpedüz bir canavarmışsın!.. Ama... ama cezanı çekeceksin!..

Mediha telâşla Mete'nin boynuna sarılarak:

— Oğlum, Mete'ciğim, dedi. Sakın bu işde sen tanıklık etme!.. Yarına kadar kimseye hiç bir şey söyleme!.. Biliyorsun, yarın.....

Mete isyanla annesini itti:

— Evet, yarın onun uçağa atlayıp buradan kaçmasına fırsat vereyim öyle mi?.. Ona yardım edemiyeceksin anne! Kararınızı uygulayamıyacaksınız artık... Mademki Perran'ı bile bile öldürdü... Bu adamı adaletin pençesine ben kendi elimle teslim edeceğim!..

Sâbir ayağa kalkmaya davrandı. Sesi şimdi kesik soluklar halinde çıkıyordu:

— Ulan sen ne sanıyorsun beni?.. Bu Oğuz denen dangalak da kim oluyor?.. Ben senin için, senin mutluluğun için yüz kere katil olurum be!.. Hem de seve seve...

Mete nefretle:

— Sen bir kaçıksın... Gerçek bir manyaksın!.. diye haykırdı. Beni bu kadar sevmen için ne sebep var?..

— Çünkü... Çünkü sen benim oğlumsun, Mete!..

Senin baban, öz baban o değil, benim... Bu gerçeği öğren artık...

Hidrojen bombası mı düştü bir yere?.. Bu korkunç sessizlik, bu korkunç an nedir?..

Mete beni bir yana itip Sâbir'in yakasına kendisi sarılarak:

— Ne dedin?.. diye soludu. Benim babam sensin ha? Öz babam?.. Seni şuracıkta geberteyim diye mi böyle saçmalıyorsun?..

Sâbir kötü bir sırıtışla:

— Annene sor, dedi. O da bu gerçeğin açıklanması zamanı geldiğini anlamıştır elbet!..

Mediha o anda bir hortlağa benziyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerinde zebânî görmüş gibi dehşet dolu bir ifade vardı:

— Hayır, hayır!.. diyebildi.

Sonra, odayı saran meşum bir sessizlik içinde yüzünü elleriyle örtüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı...

Bunca yıl nasıl dikkat etmemiştim alnının çıkıntısına, güçlü yapısına, Sâbir'inkilerle aynı olan hafifçe çekik gözlerine Mete'nin?.. Hatta bazı mimiklerine; hele kızdığı zamanlar tıpkı onun yaptığı gibi yumruklarını dizlerine sert sert vuruşuna?..

Başımdan aşağı kaynar sular boşanıyordu. Gözlerimi bir sis bürümüş, dilim damağım kurumuştu. Yine de büyük bir soğukkanlılıkla:

— Demek böyle ha Mediha Hanım?.. dedim. Bana bir gün sözünü etmiş olduğun sürpriz buydu demek?.. Yüreğime indireceğini söylediğin müthiş sürpriz?!..

Mediha elini yüzünden geçirdi. Sonra hatlarını uzatan bir gururla doğruldu. Öfkeden kine, kinden nefrete, sonunda da hınca bürünmüş gizli bir sevince dönüşen

garip bir anafor belirmişti çehresinde... Birtakım his komplekslerinin karışımı büyük bir heyecan vermişti ona...

— Evet, dedi. Bütün yaptıklarına pişman olacaksın demiştim sana... Eğer onları yapmamış olsaydın, bu gerçeği kıyamete kadar öğrenmeyecektin!..

Kuru bir kahkaha çınladı kulaklarımda... Sonra Mediha daha büyük bir hınçla şu alaylı sözleri ekledi:

— Eserlerinde bile şuursuzluğu savunan bir adamdan ne beklenirdi zaten?.. Sen düpedüz budalanın birisin!..

Mete taş gibi donmuş duruyordu. Mediha ona doğru koştu ve coştu, taştı:

— Mete, çok üzgünüm Mete'ciğim... Beni bağışla oğlum... Sana her şeyi anlatacağım... Bilmeni isterim ki.....

Mete, Sâbir'e bakıyordu acayip bir bakışla... Böyle bir bakışı hiç görmemiştim onun gözlerinde... Sonra bana kaldırdı bakışlarını... Hafifçe içini çekti... Daha sonra da divanın üzerinde hıçkıran annesini süzdü bir süre kaşları çatık ve düşünceli bir şekilde... O sırada Sâbir titreyen elleriyle bardağına viski koyuyordu:

— Sayın Oğuz Albatros, şerefinize!..

Elimin tersiyle vurup bardağı savurdum bir yana... Ve bu konuda ona tek bir kelime söylemeden fırlayıp salondan çıktım. Böyle bir durum hiç hesapta yoktu. Ona soracağım hesapta... Ben onu mahvetmek isterken, o beni bir kere daha vurmuştu. Hem de can evimden...

Antreye vardığım sırada arkamdan koşan Mete'nin:

— Baba!.. diye bağırdığını duydum. Nereye gidiyorsun, baba?..

— Buradan uzak neresi olursa...

— Dur, ben de seninle geliyorum...

Şaşkın şaşkın yüzüne bakarken, Mete:

— Evet, diye ekledi. Sesi kararlı ve yumuşaktı. Senden başkasına baba demem ben... Asla baba demem... Bana sen babalık ettin bugüne kadar... Bundan böyle de babam yine sensin benim...

Kolunu boynuma attı ve yanaklarımdan sevgiyle öptü. Gözleri yaş içindeydi...

Ona sarıldım:

— Oğlum... Sevgili oğlum...

Mete ile başbaşayız odamda... Hayatın bütün anlamı ve bütün sesleri bizden uzaklarda... Derin bir sükûn içindeyiz...

— Onların cezasını Tanrı'ya bırakmamız iyi oldu Mete! diyorum. Ergeç adalet yerini bulacaktır oğlum...

— Annemi asla bağışlayamam, asla!.. Bunu sana, hele bana nasıl yapabildi?..

— Bize yapılanlar aramızda hiç bir şey değiştirmediğine göre, yine mutluyuz. Mete'm. Ben şimdi sana eskisinden de yakınım bütün kalbimle... Sana her zamandan çok ihtiyacım var oğlum...

Mete'nin elleri dizlerinin üzerinde... Parmakları sıkı sıkı yumulmuş... Bu yumruklara anlatılmaz bir hüzünle bakıyorum... O ise son derece kararlı ve ciddî...

— Ben İtalya'ya gitmiyorum babacığım, diyor. O kulüple yapmış olduğum bir ön anlaşmaydı aslında... Onu bir telgrafla feshedebilirim...

— Sahi mi Mete'm?

— Evet baba... Ben senin yanında mutlu oldum kendimi bildiğim günden beri... Burada, yine senin yanında yaşamak beni mutlu edecektir... Tahsilimi de burada tamamlayacağım. Senin istediğin gibi bir insan olmaya çalışacağım babacığım...

Birbirimize sarılıyoruz... Hiç çekinmeden ağlayabilirim artık... Kalbime sıcak, sıpsıcak bir şeyler dökülüyor...

Gerçek ne olursa olsun, yıllar yılı bana evlât sev-

gisi tattırmış, yaşama zevki ve sevinci vermiş olan şu aslan genç benim oğlumdur. Bu inancımı hiç bir şey sarsamaz, yokedemez. Her türlü hakikat ona olan sevgimin büyüklüğü yanında hiç kalır. Ve her şeyle beraber bir büyük kaybın acısıyle birbirimize bağlıyız biz... Evet, onunla aynı acıyı paylaşıyoruz ve paylaşacağız her zaman... Mutluluğu da beraberce arayacak, teselliyi yine birbirimizde bulacağız...

— Mete, içinde bir ukde kalmasını istemiyorum... Bana inan oğlum, ben ona asla kötü gözle bakmadım... Bundan hiç kuşkun olmasın...

— Bundan hiç kuşkum yok babacığım, sen üzülme!..

— Teşekkür ederim yavrum.

Bir süre susuyoruz. Bu arada kafamı kurcalayan bir başka sorun var. Bir başka gerçeği de öğrenmeliyim Mete'den...

— Oğlum, sana bir şey daha sormak istiyorum... Şu Senegalli kadın hikâyesinin aslı var mıydı? Doğacak çocuğunun da babası olduğunun?.. Artık açıkça söyleyebilirsin her şeyi bana...

Mete kesin bir şekilde:

— Baba, diyor; evet, geçen yıl bir zenci metresim oldu benim... Ama şerefim üzerine yemin ederim ki, çocuk sorunuyla hiç bir ilişkim yok... Bu, o kadın tarafından yapılan bir blöften ibaretti...

— Zavallı yavrum!..

— Zavallı Perran!..

Ben açıkça anamadığım o sevgili adı içimden tekrarlıyorum... O ad yüreğimde büyüyor, büyüyor; ruhum bütünüyle bir alev, bütünüyle bir cehennem kesiliyor... Susup kalıyorum süresizce bu kez...

.....

Yıllar ve yıllar geçebilir... Hayat birçok sürprizlerle yeni mutluluklar getirebilir bana... Fakat hiç bir şey kalbimdeki şu zehir külçesini yokedemez... Hiç bir güzellik, o küçük tepede yatan sevgili meleğimin hayalini gözlerimden silemez...

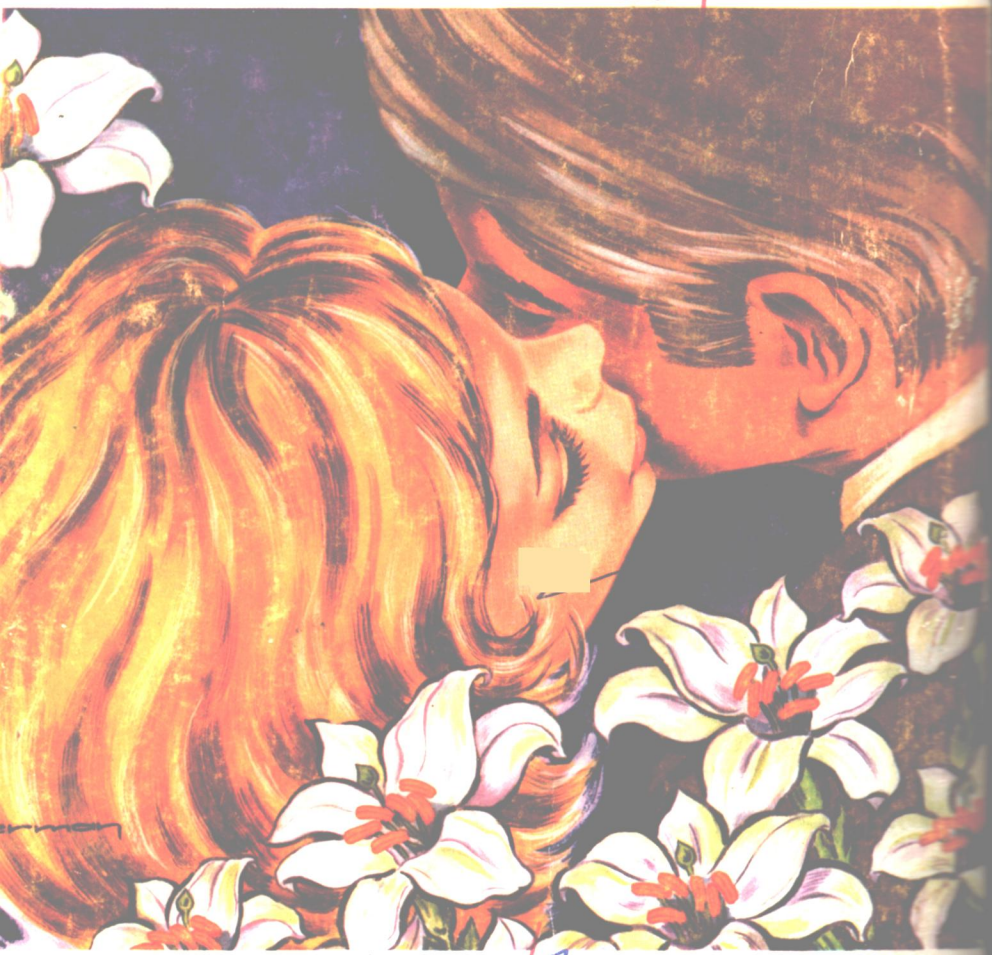
Onun çiçeklerle süslü mezarında ruhunun şenliği her bahar tazelenecektir. Ve her bahar, zambaklar açarken, bir zamanlar şu bahçeleri çınlatmış olan tatlı kahkahalarının hayalî yankıları, o kısacık mutlu günlerimizin anısını ölümsüzleştirecektir.

— S O N —

İstanbul, 1972

ZAMBAKLAR AÇARKEN

KERİME NADİR

İNKILÂP ve AKA